

بہ خلائق میں زینا بفضلِ راقی نسوین

درین بہنگام بہارین حدیقہ از ہار تازہ مضامین یعنی گلدستہ ریاحین موعظ

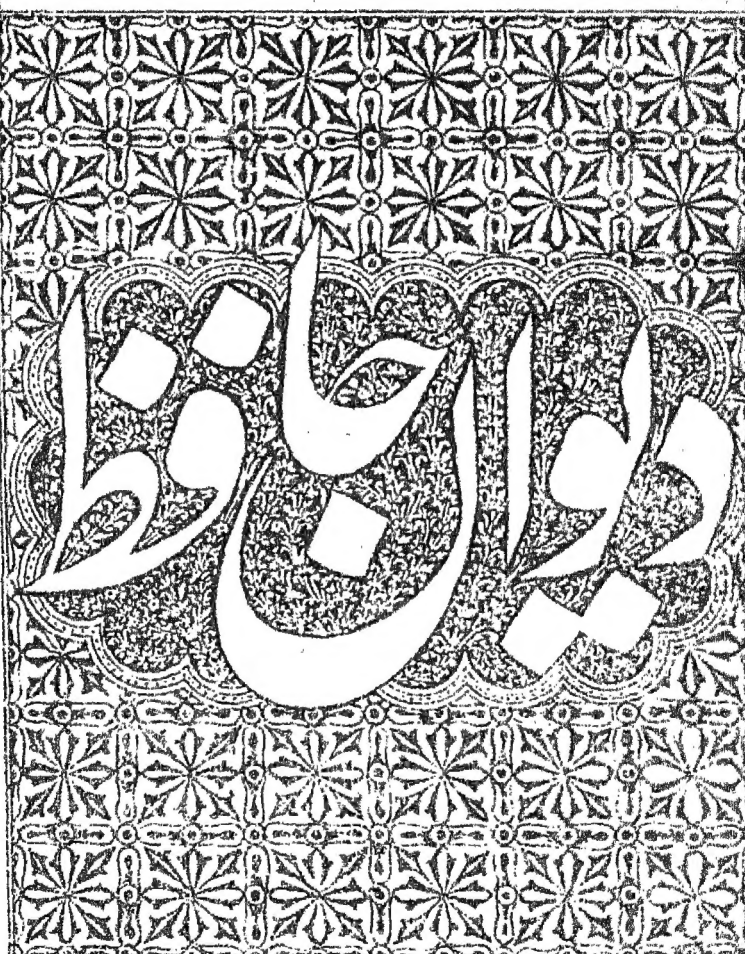
کسرِ فرشِ دری از میخانہ عرفان کشادہ و صلابی آرد گسا و نا و لب شاد مردام

درین مطلع پیشہ نو کشور و بکھشویک الطیر علی در

اطلا ع۔ اس مطبع میں ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ۔ ہر سال کے لیے موجود
مطلوب ہر ایک شائق کو چھاپہ خاصہ سے مل سکتی ہو جس کے معائنہ و ملاحظہ سے شائقان اصلی علم
معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی ازراہ اس کتاب کے ٹیبل پر درج کیے تین صفحہ جو ستارے پر
کلیات و دواوین فارسی و غیرہ درج کر کے ہیں تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہو اس فن کی اور بھی کتب
سے قدر دانوں کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو۔

نام کتاب	قیمت	نام کتاب
و غرر عام۔		کتب نظم کلیات و دواوین قصائد فارسی
دیوان عرفی شیرازی۔ استاد		کلیات حضرت شمس تبریزی۔ مازنا کلام عالی
کلیات جامی۔ از مولانا عبدالرحمن	۱۲ روپے	پانچ ضمن اسرار پاکیزہ خوشخط کاغذ سفید گندہ
علامہ معروف۔		دیوان شمس تبریزی متوسط قلم۔
دیوان ملا نور الدین ظہوری	۱۲ روپے	کلیات عراقی۔ از ملا عراقی۔ کاغذ سفید چکنہ
کلیات نظم۔ غالب دہلوی۔		کلیات خاقانی۔ کامل در دو جلد از حکیم
کلیات غلام ابام شہید۔ معروف	۵ روپے	افضل لدین خاقانی شروانی کاغذ سفید۔
مختوب مجموعہ دواوین عناصر		دیوان حافظ متوسط قلم محررہ ششی جوالا پیشہ
چا۔ دیدان امیر خسرو		نوشتنویں و دو قسم کاغذ۔
کلیات صائب۔ از ذرا محمد علی معروف	۱۵ روپے	(۱) کاغذ سفید گندہ۔
انتخاب دیوان صائب۔ محمد خانہ	۱۲ روپے	(۲) کاغذ سفید و خنائی رسمی۔
کلیات خرمین۔ از مولانا شیخ محمد علی		دیوان حافظ۔ از مولانا سید محمد رضا و علی
کلیات طہیر فاریابی۔ از ملک شہزاد	۱۱ روپے	ن تبریز مصطلحات و وقیعہ خوب عام۔
دیوان طہیر فاریابی۔ ملا ح قزاق	۵ روپے	دیوان نعمت خاتمالی شیرازی کاغذ سفید۔
مقدم از سعدی۔		کلیات توری مشہور عام عالی کلام حکیم احمد الیہ عارف
طیبات مذاقیہ۔ شیخ سعدی۔		کلیات مرزا بیدل مقبول ابن لہ قسام
قصائد شیخ سعدی۔ معروف	۴ روپے	کلام و نکات و ترغبات کو شامل۔
دیوان حضرت احمد جام۔ عارفانہ	۳ روپے	دیوان بیدل۔ از مرزا محمد عابد۔
دیوان حضرت خواجہ حسین لدی		کلیات سعدی۔ اقسام و انواع کاظم مقبول

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَبِالْحَمْدِ لِلَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

M.A. LIBRARY, A.M.U.

PE14690

بسم الله الرحمن الرحيم

محمد مجید و شمای بیحد و سپاس بقیاس خداوندی را که جمیع دیوان حافظان و اوراق بی پروانه سلطان اول
دست بی مانند می که برض بنیان ایوان شمع تلموها به طباقا نشاء عرفان حکمت بی علت آجگمی که بطولی شکر علی
نماطه انسانی را در محاذات آئینه تامل عرکس حانی با دانی لکشای ان بن البیان کجنگو یاکر و عیلمی که ببلبل
و ستان سری خوش نوا می بان اقص تنگ ان بقوت ازمان مستقیم در نرم و نغم ان کاشع کجکته آورد

اکن بنده پروری که زبان درودمان نهاد	در کلام در صد فیه هر زبان نهاد
جان از لطف غنای لطیف داد	دل را مفرجی ز سخن دریا نهاد
در بجز سینه در محافی پسرورید	در کان طبع لعل سخن بیکر ان نهاد

فی لغت جو اثر منظم صلوات بی نهایت زوایا هر غرض تحیات بی منتها و غایات شارح پر فوج در صد شرح زبان
آوری که ندی طایفی که ناصح ابرشایع مجامع عالمیان آدمیان سائید و آری شمیم و ج پر و نغمات و جوش من و جوشی شام
جان نده دلان هر دو جهان معطر و روح گردانید و گوش هوش و لمارا بر ر فواید جان فزا و غرور فزاید سحر نامی
آوینیت جو جمع کلام هر بار و در شار ساخت و صدی صدق فوایدی که مانیق عین الهی ان هوای عیون و جوشی
اتفاق و نفس انداخت یعنی خاتم رسالت تاظم منظم بر عمت و بلاغت صادق بر اهل حق القرآن الکریم
صاحب این ما علناه شعر صدر جریده انبیاء بیت القسیده مصفیا محمد مصطفی علیه الصلوات و السلام و کمال التمجید

محمد کاذل تا ابد هر چه هست	ابا کاشش نام خوش است
----------------------------	----------------------

هزار آسمین از جهان آفرین	بر اولاد و احسان و اوجمیع
--------------------------	---------------------------

مستغرق در دو شتاباد جان شان	تا روزی که سر مغرب بود شمع را ضیا
-----------------------------	-----------------------------------

<p>ششش که سحرگاه روز فطرت بود کرم که ز لطف قدیم لم یزل امیر ملک ولایت که شد ز سید احوال</p>	<p>غرض وجودش بر فیض ز خلقت انسان حدیث نبوتش گشته ز دیور قرآن برای رحمت او مستغرق زبان</p>
---	---

گر بے گہری و اسے سخن	آن سر و آمدی بجائے سخن
----------------------	------------------------

و هو میدانی لقطع الاسباب الاذیان میزان فی رفع الالبابیدی بصائر البیان اما فیض السالین و تنوع عز الکیفیه
 از شرب بسیار و میثاق است تفاوت حالات سخوران تباین درجات شهر پروران بحسب مناسبت نفوس طباع و رده
 موافقت رسوم و اوضاع تعلیم تحسین تحریر و تقریر و تفرین و آفرین باجتماع مقتضیات مقام اعتقاد و تمام ارباب
 اقراض و انتظام هنگام ایراد کلام فصل و فصل تعریف و تنکیر و تقدیم و تاخیر و اسهام و توضیح و کنایت و تصحیح و
 و اطباء و در هر باب جلای این سلسله مبتنی و متکلم علی الحقیقه بر رعایت این فیه مقتضی تقدیل پس البلاغه ان لطیف
 عنان العظم و اسناد و مبطلان القول و میدان بل هی ان سلخ الماد بالفاظ اعیان احسان افرد شاعر ماهر و چون
 این تکلم بر سر و جویشت این قضیه افت گردد در خوار عبادات و مضارست گیرد و حال مقل اطراوت پذیرد که یک بیت
 تا در نهایت تصحیح باشد یک غزلش قائم مقام یوانی گردد و نقطه و مکتبی اقطاع باید یک بیت بی از برج سکون خراج ستا و نظم

آفیه مستحسان که علم برکشند	کنج دو عالم به تسلیم درکشند
خاصه کلیدی که در گنج راست	زیر زبان مرد سخن سنج راست

مخلص این کلمات و محض این مقدمات ذات شریف ملکی صفات مولانا الا عظم المرحوم البیر فیض العلماء است و تمام
 الابرار معدن لطائف ارواحیه مخزن معارف السبحانیه شمسی المله و لدین محمد الحافظ الشیرازیست طیب
 نرجه و رفع فی عالم القدس بته که اشعار آبارش شکسته چشمة حیوان نبات آبکارش غیرت حور و غلمان نبات و لاد
 تا سخ سخنان سبحان و منشآت سحر و لطف آفرینش منی احسان حسان و بکنظم الجلال و روض الجنان آرم افرواد و
 الرقا و مذاق عوام را لطافت متین شیرین کرده و دهان جان خواص را بمعنی مبین بکیر داشته هم صفا ظاهر را بمرح ابرار
 آشنائی گشوده و هم ارباب الفکر از دمواد و روشنائی افزوده و در هر واقعه مناسب حال گفته و برای هر کس معنی
 خوب لطیف سفته و معانی بسیار در لفظ اندک خرج کرده و انواع باطن را در موج انشار و روح نموده گاه خوششان
 گوی محبت را بر سر جاده معاشرت و نظر بازی داشته شیشه صبر ایشان را بر سنگ تباری زده گوید بیت

بشوق اوراق اگر ببرد سالی	که علم عشق در دفتر نباشد
و گاه در دی کشان مصطفی را دلت اهل از دست پیرویر غان	بجوارت بیت الحرام خرابات ترکیب ده بیت

تا بحین نام و نشان خواهد بود	سرا خاک ز سپهر پنهان خواهد بود
آفتاب سبیل طبع لطیف و حکم عینا فیها هسته سبیل دارد خاص عام را شامل شامل است و آثار آنها فیض فاضل قاصی اودانی را لایح و ساطع نظم منشور سحر حاش عقد در بیان طایفه افکنده عقد منظم نظمش وزن متاع بحر و کان برده و رشحات نیایش ذهن قارش حدائق مجلس انس از بلال سخن نایب الما کل شیخی صفت نصارت بخشیده و نفقات گلزار فخرش دریا صحن جانها غنی آید و نفخت فیض روحی فاشش کرده کلمات فصیح سخن چمن الفاسیح دل مرده را حیات تازه داده و کلام کلیم کلام مجز فطاش و طور سخنورشی بیضا نود که گوئی که هوای سبک لطافت از اخلاق او کرده و خوار گل و سرین نیب طراوت از شعر آید او گرفته و قد شمشاد و قامت و لجوی سر و آرد اعتماد ال اهن از ارستقامت اسی او پذیرفته بیت	
حدیچ می بری ای سست نظم جافظ	قبول خاطر و لطف سخن خدا دوست
ای تکلف هر دو گوهری که جوهری طبیعت را موجود بود از بهر زینت و دشیزگان خلوت سرای ضمیرش در ملک نظم کشیده لاجرم چون خود را لباس و کسوت عبادات حلیه مقامات آراسته دینان معجولی کشاده گفت شعر	
دور همچون گذشت و نوبت است	هر کس که در روز نوبت است
و با مخالف موالف بطنازی و رعنائی و آویخت و در مجلس خاص عام و خلوت خاص پادشاه و گدا و عالم و عامی در هر مقامی شعبها و شور را برانگیخت گفت بیت	
حافظ خلوت نشین روشن بختانه شد	از سر پیمان گذشت بر سر پیمان شد
و چون از شب شبیهت خاک که شوت مهوون محروم بود دست تصرف بیکانه بدین معنی نشان میزدن چاه نشان را که برگرفت خیانت فروکشید ز خارا احوالشان بخت طر و صیحت طمن مهوون عصبیت خرد عفت محفوظ با بیت	
گرم آلوده دامن چه عجب	همه عالم گواه عصمت است
نیایرین غزلهای جهانگیر با دلی مدتی بعد و قایلیم خراسان ترکستان هندوستان سید و قایل سخنانی پندین در قایل مان باطراف و کناف عرقین آذین بجان سر کشیده و در باب المرح و در باب المرح و در باب المرح و در باب المرح	

گرم نشہ می نرم بادشاہان بی نقل سخنان فوق آمیزش زینت نیافتی بلکہ امی جوی مشتاقان سے دوا
شوق او بنودے و سرور و دی پرستان بی غلغلہ ذوق اور ذوق نگرمتی چنانچہ تمثیل این پیشل گوشتی

غزل سرانی حافظہ بدان رسید کہ چرخ	نوا سے نغمہ ناسید را ببرد از یاد
چو شمع غلب و انش ز بر کنی گوئی	ہزار رحمت حق بر روان حافظہ باد

اولی محافظت درس قرآن ملازمت فضل سلطان تخت یکیشاف و مصلح و مطالعہ مطالع و مفتاح تحصیل قرآن آد
و تحسین و ادین عربیہ جمع ایات و غزلیاتش مانع آمدی از تدوین اثبات بیاتش و از غشتی حسد و این
اوراق عفا اللہ عنہ ما بین قلم انام محمد گلندام در دست گاہ مولانا دسیدنا استاد البشر قوام اللہ والدین عبد
اعلیٰ اللہ تعالیٰ در جابت فی علی علیہ السلام بکرات و مرات کہ ہذا کہ رفتی و دشنامی مجاور گشتی کہ این فوائد فراموش
در یک عقد میباید کشید و این غرور در رادریک سلک میباید پیوست تا قلا و جید و جوہل زبان شود و تسمیہ
و شلح عروسان و زان گرد و زان جناب الترفع این ترفیع ہمارستی و زکار کردی قصص اہل عصر اخذ آرد و تالی
تاریخ سلسلہ جدی تسمیہ بیحایہ ہجری و بیعت حیات بکلمان قضاء قد سپرد و خست بود از و ہیز تنگ این جان پرین
بر در روح پاکش ساکنان عالم علوی ترین شد پس از مفارقت بن بھوانیہ پاکیزہ رویان حوالہ گشت نظم

بسال با و صا و ذال بجد	زد و ہجرت میمون احمد	بسوی جنت اعلیٰ روان شد
فرید عہد شمس الدین محمد	بخاک پاک او چون برگد شتم	نگہ کردم صفاد نور مرمت

سوائی حقوق صحبت ملو از مہم و محبت و مرغیہ غریبان صفاد و مرغیہ و مستان صاحب فاکر صفیہ حال از
فروع نور ایشان جمال گسر و بصاعت افضال بحسن تربیت ایشان کمال پذیرد باعث برترتیب این
کتاب بتوہب این ابواب گشت امید بکرم و اہم الوجود و فیض الخیر و الجود و است کہ قائل و قائل و قائل و قائل
جامع را در خلال این احوال ہاشمائی بن اشغال نشاطی تازہ و مسرتی بی اندازہ کراست گرداناد و ہفت
زلالت را فیض کامل لطف شامل در گذراناد و انہ علی بایشاد و قدیر و بالا جاہیہ جدیر و اللہ الموفق و المستعان

والحمد للہ رب العالمین و علی السعد علی محمد خاتم النبیین و عمرتہ الطاہرین تم

فهرست کتاب طبعه لطیف فی القصاید فی مدح خواجہ محمد

<p> هزار نکته درین کار هست نادانی بخاستے نتوان زد در سلیمانی کہ در ولی بہتر خویش را بگنجانی مباد خستہ سمندت کہ تیز میرانی کہ گنہاست درین بی سری سلمانی بگویم و بچشم زخمہ در سلمانی بگوی میسکہ استادہم ہرانی کہ زیر خرقہ نہ زنا روشت پنهانی کہ تا خدش نگہدار و از پریشانی دیگر نہ حال بگویم با صفت ثانی کہ خرم ست بار حال نہی و جانی کہ سید رخشش از چہ لوریزدانی ترارسد کہ کنی دعوی سلیمانی کہ بہت نبرد نام عالم افسانی ہمہ بیضا زمین رو نہد بویرانی چو جو ہر یکی در لباس انسانی کہ در مالک فطرت نہ بر تر از آتی صریح گلک تو باشد سماع روحانی تبارک العدازان کار ساز روحانی </p>	<p> زد و بربہ نتوان لاف زد باستانی بخیر و شکر و منی مایہاست خوبی را ہزار سلطنت و لبری بدان نرسد چہ کردہا کہ برانستہ نہستہ ما ہم نشینے زندان سری فرد آور بیار باد ز رنگین کہ صد حکایت خوش بخاک پای صبور کشان کہ بہت بسیج ز اہ ظاہر پرست شستم بیاد طرہ و دیند خویش خیری کن گیر چشم غایت ز حال حافظ بانی وزیر شاہ نشان خواجہ زمین و زمان قوام دولت و دنیا محمد بن علی نہی حمیدہ خصالی کہ گاہ فکر صواب طراز دولت باقی تر است ز سید اگر نہ گنج عطای تو دستگیر شود توئی کہ صورت جسم ترا بیوہایت کدام پایہ ز تعظیم نصب شاید کرد درون خلوت کرد بیان عالم قدس سوانح کرست را چگونہ شرح دہم </p>
---	---

نقوذ بالند از ان فقتهائے طوقانی	صواعق سخت راسته توانم گفت
بجز نسیم صبا نیست هدم جانی	کنون که شاهد گل را بجمله گاه چین
به باد پائے صبا لاله های نهانی	شقایق از پی سلطان گل بسازد باز
که لاف میزند از روح و روح ریجانی	ببان رسید ز نسیمی باد بهار
بغچه سے زرد میگفت از غنچه دانی	سحر گم چه خوش آمد که بلبل گله بانگ
که در خم ست شربانی چو لعل رمانی	اگر نگدل چه نشین ز پرده بیرون
که باز ماه و گر میخوری پیشانی	اکن که می نخوری بی حال گل یک ماه
همه کرامت و لطف مستخرج ز دانی	جنانه شیوه دین پروری بود حاشا
بکوش کز گل و دل داد عیس بتانی	بشکر تهمت تکفیر کز میان در خواست
که منجذب نشد از جذبه های سبحانی	موز سرانا الحق چه داند آن غافل
که غیر جام می آنجا کند گران جانی	طرب سرای وزیرست ساقیا گذار
ز بهر دیده خشم تو لعل پیکانی	در دن پرده گل غنچه بین که می سازد
بر آمدی و سر آمد شبان ظلمانی	تو بودی آن دم صبح امید کز سر هر
ولی بجلوس خاص خود میخوانی	شنیده ام که زمین یاد میکند که گم
لطائف حاکم با کتاب قرآنی	ز حافظان جهان کس چون بد جمع نکرد
چنین مستلغ نفیسی بچون تواند انی	هزار سال بقا بخشد مداح من
که ذیل غنچه بدین ماجرا پیشانی	سخن در اگر کشیدم ولی امید هست
هزار بخش نگار و بخطر ریجانی	همیشه تاب بهاران صبا بصفه باغ
شکفته باد گل دولت آسانی	بلوغ ملک بشاخ امل بهر دراز

[illegible]

[A large section of handwritten Persian script at the bottom of the page, likely belonging to another manuscript or serving as a continuation from the previous one.]

The image displays a double-page spread from an antique manuscript. The script is a highly cursive form of Persian or Arabic, with characters closely joined together. The left page features a prominent vertical margin on the far left, containing text that appears to be a commentary or a separate section. The main body of text on the left page is arranged in horizontal lines, though the cursive nature makes individual words difficult to discern. The right page is similarly filled with dense, flowing script. The paper shows signs of age, including slight discoloration and some wear along the edges. The overall impression is one of a well-preserved but clearly historical document.

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

۱۱۱
 لایا آئینا السانی آرد گشت و ناولما
 بوی نافه کا خرسبازان طره بکشايد
 می سجاده نگرین کن گرت پیرخان گوتم
 مراد منزل طایان چرخ عشق چن هر دم
 شب تار یک بیم موج و گردآفتابین مال
 همه کارم ز خود کامی بنمای کشید آخر

۱۱۲
 عشق آسان نمود اولی افتاد مشکله
 ز تاب جعد کشیش چه خون افتاد در دله
 که سالک تخمیر بنود ز راه و رسم قتل
 جرس فریاد میدارد که بر بندید محملها
 کجا دانستند حال ما بسکاران ساحلها
 بهمان کی ماند آن از ی کز سوز مجملها

[illegible]

محمود میرزا کریم خاں از و غائبه حافظ

مستی آتقی من نهوی دع دنیا و بهلها	مستی آتقی من نهوی دع دنیا و بهلها
فی فروغ ماه حسن از روی نشان شما	آبروی خوبی از چاه رخسار شما

[illegible]

[illegible]

کشتی شکست گانیم ای باد شرط خیز
 در حلقه گل دل خوش خواند و روشن بلبل
 ای صاحب کرمیت شکرا نه سلاست
 آسایش دگیتی تفسیر این و حریت
 هر کوی نیکنا می مارا گذر زان
 آینه سکندر جام جمست نگر
 سرکش مشوک چون شمع از غیرت بسوز
 گر مطرب خریفان این پاری بخواند
 آن خوش که صوفی ام الخابش خواند
 هنگام تگدستی و عیش کوش دستی
 خوابان پاری کو بخشندگان عزند

باشد که باز بینیم آن یار آشنا
 بهشت الصبوح حیوایا ایها الشکار
 روزی تفقدی کن درویش بنواری
 بادستان لطف باد سنن ار
 گرتویی پسندی تغییر کن قهقار
 تا بر تو عرضه دارد احوال ملک دار
 و لبر که در کف او مومست سنگ خارا
 در قصص حالت آر و پیران پارسا
 اشی لناد و خلی من قبله العذار
 کاین کیسای هستی قارون کند گدار
 ساقی نبره بشارت پیران پارسا

کشتی شکست گانیم ای باد شرط خیز
 در حلقه گل دل خوش خواند و روشن بلبل
 ای صاحب کرمیت شکرا نه سلاست
 آسایش دگیتی تفسیر این و حریت
 هر کوی نیکنا می مارا گذر زان
 آینه سکندر جام جمست نگر
 سرکش مشوک چون شمع از غیرت بسوز
 گر مطرب خریفان این پاری بخواند
 آن خوش که صوفی ام الخابش خواند
 هنگام تگدستی و عیش کوش دستی
 خوابان پاری کو بخشندگان عزند

حافظ بخود پوشید این خرقه می آلود	
ای شیخ پاکد من معذور دار مارا	
ساقی بنور باد به بر سر روز جام ما	مطرب بگو که کار جهان شد بکام
ما در پیاله عکس رخ یار دیده ایم	ای بخیر زلت شرب مدام

کشتی شکست گانیم ای باد شرط خیز
 در حلقه گل دل خوش خواند و روشن بلبل
 ای صاحب کرمیت شکرا نه سلاست
 آسایش دگیتی تفسیر این و حریت
 هر کوی نیکنا می مارا گذر زان
 آینه سکندر جام جمست نگر
 سرکش مشوک چون شمع از غیرت بسوز
 گر مطرب خریفان این پاری بخواند
 آن خوش که صوفی ام الخابش خواند
 هنگام تگدستی و عیش کوش دستی
 خوابان پاری کو بخشندگان عزند

ساقی بنور باد به بر سر روز جام ما
 ما در پیاله عکس رخ یار دیده ایم
 مطرب بگو که کار جهان شد بکام
 ای بخیر زلت شرب مدام

۱۳۰۲

منہ جی غنا و سر و مضرب و خیر

فیل

صلح کار کجا و من خراب کجا
چه نسبت است ببدی صلاح و تقوی
دل ز صومعه گرفت و خرقه سلاوس
بشد زیاده خوشش یاد روزگار وصال
ز روی و ست دل دشمنان چه در یابد

آخسین بهشت
 اولین عالم نعم
 پس اولیین
 دارنده کائنات مبارک
 دولت مطلق و حفظ
 در تمام قیام
 محبوب اندکین
 مسکن و مصلحت
 ملک و مملکت
 گفت و شنود
 جهان و مملکت
 مملکت و مملکت

[illegible]

دش از سبج سوجی سانه آدمیرا

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

<p>بر در خانه خواهیم گشت چرخ فاطم چون خرابانی شدای یار طریقت پیرا</p>	<p>شب بطلب که دل خوشیای وای چنان جان من سوزش اثر کرد</p>
<p>شنیده م ناله جان سوزنی را که بی رقت نه شد مهر چششی را ز زلف رخ نمودی شمع و شمع بگفتم ساقی فرخنده پینی را چه پیجوی سپایی جام می را</p>	<p>حرغینی به مرا ساقی که هر دم چو شوقم دید در ساغر می افروزد را نشنیدی مرا از نشسته مستی</p>

ایکه بریده شتی از عنبر ستارچگان
 در سیم آن قوم که بروردن گشتان میخندند
 یار مردان خدا باش که در شتی نوح
 برو از خانه گردون بدر و نان طلب
 اگر چنین جلوه کند شیخ با ده فروش
 نشوئی اقص یک نکته ز اسرار و جو
 هر که را خواگد آخر بدوشی خاک است
 ماه کفانی من سند ^{اشاء} هر آن تو شد
 در سیر زلف ندانم که چه سودا داری ^{دور به کمال}
 ملک آزادگی کنج قناعت گنجیت

مضطرب حال گردان من سرگردان را
در سر کار خرابات گنبدیان را
هست خاکی که بآبی نخر و طوفان را
آیین سیه کاسه در آخر کیشدهان را
خاکروب در میان کیم مرگان را
گر تو گشته شوی وارثه آنگان ^{مزار خیمه} را
گوچه حاجت که بر افلاک کشی ایوان را
وقت آنست که بزد و کنی زندان را
که بهم برزد و گویوی مشک افشان را
که بشمشیر نشود سلطان را

حافظ نامی در مدی کن خوش باشی
وام تر و پر کن چمن اگر ان قرآن

بلا زمان سلطان که رساند این خارا چه قیامت است جانان که بباستان زرقین بی یسیرت بخدا همی پناهم	که بشکر پادشاهی ز نظر مران گذرا رخ همجو ماه تابان دل نشمچونگ خارا اگر آن شهاب ثاقب دمی کند شمارا
--	--

[Handwritten signatures and notes at the bottom of the page]

[illegible]

ایمان مجرب ۱۱
مجلس ۱۲
ق. ۱۳
ن. ۱۴
گفتارهای
و صلایان
نموده از حدادی
کرده کنونی
یعنی چنان
که در این
و در این
و در این

دل عالمی بسوزی چو عذار بر فروز	تو ازین چه سوداری که نیکنی
مژده سیاهست اگر در خون ما اشارت	ز فریب او بندیش و غلط کن نگار
همه شب بیدارم که نسیم صبحگاهی	به پیام آشنائی بنوازد آشنارا
<p>بخدا که جرعه ده تو به حافظ سحر خیز که دعای صبحگاهی اثری کند شمارا</p>	
صبا بلطف بگو آن غزال شمارا	که سر کوبه و بیابان تو داده مارا
شکر فروشش که عمرش در ازاد چرا	تقدی نکند طوطی شکر خارا
خود در محسب جازت مگر نادای گل	که پرشته کنی عنذ لب شیدا
بحسن خلق توان کرد صید اهل نظر	به بند و دام نگیرند مرغ دانا را
چو با جمیع نشینی و باد و پیای	بیاد آر حریفان با و پیارا
نه انهم از چه سبب نگاشتائی	سهی قدان ششیم ماه سیارا
جز این قهر نتوان گفت در حال عیب	که خال مهر و فانیست ز زیارا
<p>در آسمان چه عجب گز گشته حافظ سماع زهره برقص آورد میهارا</p>	
ساقیا بر خیز و در دوزخ جام	خاک بر سر کن غم ایام را

[illegible][illegible]

[illegible]

<p>صبر کن حافظ بختی روز و شب عاقبت روزی بیایه به کام</p>	<p>و</p>
<p>بخت بد تا بجایه بروا بشو رخا قاصدی کز تو سلامی برساند بر ما</p>	<p>ما برستم تو دانی و دل غمخور از تشار مشرقه چون لطف تو در گیرم</p>
<p>که وفا با تو فترین باد و خدا یاور ما بکشد از همه انصاف مستم داود ما</p>	<p>بدعا آمده ام هم بدعا دست برآور گر همه خلق جهان بر من تو حیث خیزد</p>
<p>نتوان بر دهمو ای تو بر دهن از سر ما</p>	<p>بست گر همه عالم بسر من بخروشد</p>

و مندی کشید ای جان من در بهی ستم درویش گنبد
بدون بختی کفایتی مستحق هیچ شاد و غم

[illegible]

گفت قضا آشنایان مقام حیرت اند
دور بود گر نشیند خسته و کین عرب

همین که در کتب
جاری

خامی ساخته اند
ای که در کتب

آفتاب از روی شد حجاب
 دست ماه و مهر بر بند محسن
 از خیالم باز شناسد کسی
 شاهان مستور و ستان بی شک
 خون دل و جام دیدم از شرک
 سائر باشد حجاب از آفتاب
 مایه بی مهرم چو بر بند نقاب
 گرد و آشوبش بینم خجواب
 خائفه معمور و ویشان خراب
 آبرو بر باد و ادم از شراب

طبع من نیست
 جواب باینکه از اوست و بدو
 و تا از کار و ما بین و بدو
 پس که جوید و بدو
 ازش در میان اصطلاحات
 از بدو در میان اصطلاحات
 پس که جوید و بدو
 ازش در میان اصطلاحات
 از بدو در میان اصطلاحات
 پس که جوید و بدو
 ازش در میان اصطلاحات
 از بدو در میان اصطلاحات

[illegible]

از برای باده می باید زد سوزستان گردانند محاسب	محاسب را حدیج حساب نفس ۱۲ درم از ایشان نزد آتش آب
حافظا و عطا و نصیحت گوین ترک ترکان خست بنود صواب	
<p>تعالی الله چه دولت دارم شب چو دیدم روی خویش سجده کردم نهال عیشم از جلیش برآورد کنده نقش آنما حق برین خون</p> <p>برات لیل القدری بدستم ای قیام روز سلاطین ۱۲ بر آن غمم که گر خود میرود تو صاحب نعمتی من مستحقم</p>	<p>که آذنا گمان ولدارم شب بمحمد الله نکو کردارم شب ز بخت خویش بر خوردارم شب چو منصور ارکشی بردارم شب</p> <p>رسید از طالع بیدارم شب که سروش از طبق بردارم شب ز کوه حسن ده حق دارم شب</p>
همی ترسم که حافظ محو گردد ازین شوری که در سردارم شب	
صبح دولت مید که جام همچون آفتاب خاتمی تشویش ساقی یار و مطرب لیل	فرستی نین به کجا باشد به جام شراب مستم عیش است دور غم و محراب

محاسب را حدیج حساب
 از برای باده می باید زد
 سوزستان گردانند محاسب
 حافظا و عطا و نصیحت گوین
 ترک ترکان خست بنود صواب
 که آذنا گمان ولدارم شب
 بمحمد الله نکو کردارم شب
 ز بخت خویش بر خوردارم شب
 چو منصور ارکشی بردارم شب
 رسید از طالع بیدارم شب
 که سروش از طبق بردارم شب
 ز کوه حسن ده حق دارم شب
 همی ترسم که حافظ محو گردد
 ازین شوری که در سردارم شب
 صبح دولت مید که جام همچون آفتاب
 خاتمی تشویش ساقی یار و مطرب لیل
 فرستی نین به کجا باشد به جام شراب
 مستم عیش است دور غم و محراب

کمال در یافت
 صلاه زمان
 در یافت مشاهد
 الله حکام
 بچهار ۱۲ ازین
 کشته حقان
 مشاهد
 و بخند در دیگر
 ۱۲

میباشد و نقد بر نشاند
و در کتب آن ایضا پیدا میشود
نوعی نسبت به انواع دیگر
بسیار عالی از سایرین
از این جهت که در میان
اینها نسبت به سایرین
در ادبیات و تاریخ
و جغرافیا و غیره

وقت مشایخ
 و صفات آن
 در دل خوشی از طالع مشایخ
 زین که زمان فروشان را می دانند
 شادی و دل ناسی از آن لذت
 از تمام مشایخ و در دل مشایخ
 چون خوشی و در دل مشایخ
 یعنی آن شرب نوشی و خوشی
 که بسیار باشد و خوشی از
 زین که زمان فروشان را می دانند
 چنانچه از طالع مشایخ
 در دل خوشی از طالع مشایخ
 زین که زمان فروشان را می دانند
 شادی و دل ناسی از آن لذت
 از تمام مشایخ و در دل مشایخ
 چون خوشی و در دل مشایخ
 یعنی آن شرب نوشی و خوشی
 که بسیار باشد و خوشی از
 زین که زمان فروشان را می دانند
 چنانچه از طالع مشایخ

اگر کسی گویی از این خط مستقیم اگر چستی عشق خراب کرد ولی و لا سال زبید او چو ریا که یکا	شیرینند تو از نبرد و عالم آزاد است انسان سستی من تین خراب آباد است ترا نصیب همین کرده شایسته است
برو فسانه خوان فسون هم حافظ اگرین فسانه و فسون مرسی یادت	می بیند نه بخوش آدمی باید حوا وقت شادی طرب کرون زمان بزجا این عیب بر عاشق رنزد نه خطا بهتر از بد فروشی که در ورور و ریا آنکه او عالم سرست بین حال گوا و آنچه گویند روانیت بگویم روتا با ده از خون زلفت نه از خون شستا و در بود عیب چه شد مردم بی عیب کاست
روزه کی شود و عید آمد و دلها برجا نوبت بد فروشان گران جان بگشت چه علامت بود آن که چو ماباده خورد با ده نوشی که در وی هیچ ریائی نبود ماند مردان یا نیم و حریفان نفاق فرض ایزد بگذاریم و یکس بن بکنیم چه بود گر من تو چند سحر با خود گیرم این عیب کزین عیب خلل خواهد	شایسته از عشق خط و خال سرگرد است همچو پرگار ولی نقطه دل پابر جا

[illegible]

چو بشنوی سخن اهل دل مگو که خطاست
مهرم بنیاد عشقی فروخته آید
در اندرون بین بسته دل ندانم کسیت
دلم ز پرده برون شد بجای ای سطر
هر جا که جهان هرگز التفات نبود
منتهی ام بخیاالی که می پریم شبها
چنین که صومعه آلوده شد بخون دم
از آن بدیر مقام عزیز میسدارند
چه ساز بود که بنواخت مطرب عاشق
حاجا عشق تو در شب در اندرونم بوی

سخن شناس تدبیر خطا اینجاست
 تبارک الله ازین فتنها که در سر است
 که من خشم و او در فغان در غوغاست
 بنال بان که ازین پرده کار ما بپوش
 رخ تو در نظر من چنین بخشش آراست
 هزار صد شب دارم تلخخانه گجاست
 گرم پیاده بشوید حق بدست بیست
 که آتشی که نیرد همیشه در دل است
 که رفت عمر و هنوزم دماغ پر صد است
 کجا وقت عبادت چه وقت حاجی است

در ای عشق تو دوشم در اندرون دانه
فضای سینه حافظ هنوز زنده

روضة خلد برین خلوت در میان است
کنج غزلت که طلسمات عجائب دارد
قصه فردوس که رضوانش به ربانی فرست

مایه بخشش خدمت درویشان است
فتح آن در نظر است درویشان است
منظری از چمن نزهت درویشان است

فکر کا بہت دور تھا کہ جس قدر غور و فکر کیا تو اس قدر اس کی فطرت و جبلت میں کمال آتا گیا۔

[illegible]

و اما در این کتاب که در این شهر است و در این شهر است و در این شهر است

ہمہ درندگی حضرت درویشان

[illegible]

۱- در این کتاب که در این کتاب
 ۲- در این کتاب که در این کتاب
 ۳- در این کتاب که در این کتاب
 ۴- در این کتاب که در این کتاب
 ۵- در این کتاب که در این کتاب
 ۶- در این کتاب که در این کتاب
 ۷- در این کتاب که در این کتاب
 ۸- در این کتاب که در این کتاب
 ۹- در این کتاب که در این کتاب
 ۱۰- در این کتاب که در این کتاب

من طلبیاری که در گشت
 یعنی با هم چون گذشت
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی

فکر هر کس بقدر همت اوست هر کسی پنجه روزه نوبت اوست پرده دار حرم هر کس اوست هر چه دارم زمین همت اوست غرض فریاد سلامت اوست زانکه این گوشه خاص دولت اوست همه عالم گواه عصمت اوست اثر رنگ بوی صحبت اوست	تو و طوبی و ما و قامت یار دور و مجنون گذشت نوبت ما من که باشم در آن حرم که صبا ملک عاشقی و گنج طرب من دل گرفتار شوم چه پاک ای خیال من سبزه منتظر چشم اگر من آکوده دامنم چه عجب هر گل نو که شد چنین آرای
--	--

چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی

فقه ظاهر بین که حقا را
 سینه گنجینه بهجت اوست

چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی

چشم سیگون لبخندان دل خرم با آن سلیمان زمانست که خام با لاجرم همت پاکان و عالم با سر آن اند که شد رهن آدم با چه کنم بادل مجسم که مرم با	آن شیوه چیده که شیرینی عالم با اوست گرچه شیرین و نهان پادشاهان با اوست روی نوبت و کمال هنر و هنر با اوست حال مشکین که بر آن عارض گندم گون با اوست و لبرم غرم سفر کرد و دست را با اوست
--	---

چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی

چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی
 چنانکه از آن نوبت خوشی
 است که در آن نوبت خوشی

[illegible]

[illegible]

سوال باریست که در حدیث آمده است که هر که در راه خدا جان بگذارد خداوند او را بهشت عظیمی عطا خواهد کرد
 ۳۶
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

جانما جانما حجتی که ترا هست با خدای ای بادشاه حسن خدا را بسوختیم از باب حاجتیم و زبان سوال نیست جام جهان ناست ضمیر منیر و دست آن شد که بار نیست ملج بر می ای مدعی برو که مرا با تو کار نیست محتاج جنگ نیست گرفتار خون است ای عاشق که در اول لب روح بخش بار	آخر دی بر سر کس که مارا چه حاجت باری سوال کن که گدرا چه حاجت در حضرت کریم تست چه حاجت انهارا احتیاج خود آن چه حاجت گوهر چو دست داوود بریا چه حاجت احباب حاضرند باعدا چه حاجت چون خست از آن تست بنیما چه حاجت سید اندت وظیفه تقاضا چه حاجت
---	--

حافظ تو ختم کن که هنر خود عیان شود بامدعی نزاع و محابا چه حاجت است

خوشتر عیش و صحبت باغ و بهار است معنی آب زندگه در روضه ارم هر وقت خوش که دست به مفتاح شمار پیوندم عمر بسته به یوسف هوش دا راز درون پرده زردان مست پس	ساقی کجاست گویب انتظار صیت جز طرن جو باروی خوشگوار صیت کس را وقت نیست انجام کار صیت غمخوار خویش باش غم روزگار صیت ای مدعی نزاع تو بار پرده دار صیت
---	--

۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

از دست خود بدارید که در این راه
شعشع و شبنم است که در این راه
کمان و پازندگی است که در این راه
و باطن است که در این راه
آرامش است که در این راه
فرود و جلیلا نما می باشد
طالب حق من کرد و را
از دنیا افتد که در این راه
چراغ افروخته است که در این راه
آرامش است که در این راه
آرامش است که در این راه
آرامش است که در این راه

مستور دست بود و از یک قبلیه	مادل بگوئه که بهیم اختیار هست
سهم و خطای بنده چو گیرند اعتبار	معنی عفو و رحمت پروردگار است

راه شراب کوثر و حافظ پیا له خا
تا در میانه خواسته کردگار پی

ما هم این هفته شد از شهر و چشم است
مروم دیده ز لطف رخ او در رخ او
ایک گشت نامی بکرم در همه شهر
میچکه شیرینوز از لب چون شکرش
بعد از نیم نبودش از لب در جوهر فرد
مژده دادند که بر ما گذری خواهی کرد

کوه اندوه فراق تپه حیلست بکشت
حافظ خسته که از ناله تنش عین است

صفتی از دوزخ بخش و صبیح یک از جن است
از صبا هر دم مشام جان مانوش میشود
نمانشوده گل نقاب آهنگ حلت ساز کرد
وقت گل نشین کردی قصبه خواران جن است
آری آری طیب انفا سحر داران جن است
تا که کن بلبل که گویا نگار افکاران جن است

[illegible]

افغانستان ۱۲
اشراف خواران
پادشاه و جبرگ
صیقلستان تجلیات
مصلحت دور بینی
فوتن که از او این همه
فوتن نیستی
مختار بن حبیب ایران
بنان بن حبیب ایران
غلام حسن خواران
محمّد آقا ۱۳

سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت
 سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت
 سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت

دوست ایامه شهبای سپید اران هست	منج بخوان ابشارت باد کاندرا عشق
شیوه زندگی خوش باشی عیاران هست	گرچه در بازار دهر از خوشدلی جز نام هست
کافه دین یکین کایسکساران هست	از زبان سوسن این آواز هام آمد گوش
حافظا ترک جان کنش یی عشق است	
تانه نندری که احوال جان اران هست	
مسلمه می خجی اران از گسشتن هست	درویر مخان آمدایم قدیمی در دست
وز قدیمت او بالای صنوبر است	از نعل سهند او کل بهر نو پیداست
از بهر گونم نسبت به نظم چون است	آخر چه گویم بهست ساز و دیرم بویست
بید و خست هم پادشاه و زار و پادشاست	چون شمع وجود من شب تاب سحر بود
افغانان نظم یازان بنامش است	شمع دل مسازان شبست چو او بر جاست
برهنگان کاش خند باروی او است	گر غالیه خوشبو شد و گیسوی او بخت
بازار کس که از آید هر کس که با او	
از کف کف کف کف کف کف کف کف کف	
سازان کف کف کف کف کف کف کف کف	کاش در بروی در کف بهر نو بخت
در بخت کف کف کف کف کف کف کف کف	گوشت میارید درین بزم کف کف

چون از خود در این بخت
 خبر هست و چون با عشق
 نظری هست از برای یو بخت
 که نیست در سست بخت
 در سست بخت بخت
 یعنی چون او عشق و عشق
 بخت بخت بخت بخت
 و در میان بخت بخت
 چون بخت بخت بخت
 زیاده بخت بخت
 سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت
 سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت
 سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت

سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت
 سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت
 سید ابوالایوب صوفی
 که شود و پیش از
 او غفلت و غفلت

۲۹
 درین باب از حدیثی است که در آن آمده است که هر که در این کتاب بخواند و در آن عمل کند از هر دردی که خواهد بود بر او شفا می آید و این کتاب را هر که بخواند و در آن عمل کند از هر دردی که خواهد بود بر او شفا می آید و این کتاب را هر که بخواند و در آن عمل کند از هر دردی که خواهد بود بر او شفا می آید

درین باب از حدیثی است که در آن آمده است که هر که در این کتاب بخواند و در آن عمل کند از هر دردی که خواهد بود بر او شفا می آید و این کتاب را هر که بخواند و در آن عمل کند از هر دردی که خواهد بود بر او شفا می آید و این کتاب را هر که بخواند و در آن عمل کند از هر دردی که خواهد بود بر او شفا می آید	درین باب از حدیثی است که در آن آمده است که هر که در این کتاب بخواند و در آن عمل کند از هر دردی که خواهد بود بر او شفا می آید و این کتاب را هر که بخواند و در آن عمل کند از هر دردی که خواهد بود بر او شفا می آید و این کتاب را هر که بخواند و در آن عمل کند از هر دردی که خواهد بود بر او شفا می آید
--	--

اگر باطلت بخوانی فرزاد الطاف است بیان و صفت گوشتی که در میان است چو سر و کشتی ای در سنگدل از آن چشم عشق تو از دید روی شاهانه منتی که در دل آید به یونان	حافظ مشین بی بی و خنده زبانی اکایام گل و یاسمن و عید صیامت اگر آیه بر آید درون با صفا است چو که در خفته یونان در صفا است چشم نهانست که بدوی در صفا است که نور چو خورشید تافت آفاق است اگر که در میان تافت کشف است
---	---

درین باب از حدیثی است که در آن آمده است که هر که در این کتاب بخواند و در آن عمل کند از هر دردی که خواهد بود بر او شفا می آید و این کتاب را هر که بخواند و در آن عمل کند از هر دردی که خواهد بود بر او شفا می آید و این کتاب را هر که بخواند و در آن عمل کند از هر دردی که خواهد بود بر او شفا می آید

درین باب از حدیثی است که در آن آمده است که هر که در این کتاب بخواند و در آن عمل کند از هر دردی که خواهد بود بر او شفا می آید و این کتاب را هر که بخواند و در آن عمل کند از هر دردی که خواهد بود بر او شفا می آید و این کتاب را هر که بخواند و در آن عمل کند از هر دردی که خواهد بود بر او شفا می آید

در قریب سه روز رسد
 از راه طراد و فرنگک نیز گویند
 آرد و آنکه در قریب خلاف آنکه
 علم مردم از آن آگاه گردان
 باین نیز یک نفر خان مشایخ
 گشت و رفتی شخصه که فی الواقع
 او به شش باشد و در حدیقه
 علم خیال صورت یک در حوا
 نمایان گردد و با چنگا که اول
 و آنکه که با کس که در وقت
 چهل آید شرب کند و در حق
 و جویت و هم که باین فرزند منی

[illegible]

خم گو سرخو کوی سر که خنجرانه خراب است
هر شربت عذیم که دهی عین عذاب است
تحریر خیال خطا و نقوشن بر آب است
زین سیل و مادم که درین منزل خواب است
اغیار همی بیند از ان بسته نقاب است
دانش رشک ز غم دل غرق گلاب است
وین طرزه که بروی تو صد گونه حجاب است
دست از سیر آبی که جهان حلقه سر آب است
کاین حجره پراز زمره چنگ و رباب است
در بای محیط فلکش همچو حباب است
دل قص کنان سر آتش چه کباب است

[illegible]

20

100-100000

2

1997

کتابخانه

1992

مجلس

10

برای

19

2019

<p>عراق پارس گزنی شغور حافط</p> <p>یار بگن شمع شب افروز کاشانه است</p> <p>حالی خانه برانداز دل وین هست</p> <p>باد لعل لبش کز لب مادور رساد</p> <p>دولت صحبت آن شمع سعادت پتو</p> <p>سینه هر کسش افسونی معلوم نشد</p> <p>یار آن شاه دوش ماه رخ زهره بین</p> <p>آن می لعل که ناخبرده مرا کرد خراب</p>	<p>بیا که زلفیخدا و وقت تبریز است</p> <p>جان ما سوخت پرید که جانانیه است</p> <p>تا هم آغوش کرمی باشد و پنجه کیمیت</p> <p>لح روح که و پیمان ده پیمانیه است</p> <p>باز پرسید خدا را که پروا کیمیت</p> <p>که دل نازک او مایل افسانه است</p> <p>و ز کیمیت که و گوهر یکدکیمیت</p> <p>همشین که و هم کاسه و پیمانیه است</p>
<p>گفتم آه از دل دیوانه حافط بی تو</p> <p>زیر لب زنه نان گفت که دیوانیه است</p>	
<p>بنال لیل اگر بانست صراست</p> <p>دران چمن که نیسی دوزخ طره دوست</p> <p>بیار باوه که رنگین کیم جادو لعل</p> <p>نه بسته اند در توبه حالیا بر خیز</p> <p>سحر کرشمه و صلشن خواب بیدیم</p>	<p>که ماد و عاشق زاریم و کارماز است</p> <p>چه جای دم زدن تا فهای تا ماست</p> <p>که مست جام غم و ریم و نام هشیار است</p> <p>که تو بوقت گل از شقایق بیکار است</p> <p>زهی مراتب خوابی که نه بیدار است</p>

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible]

۱۲
کتابخانه
مکتبہ اسلامی
پنجاب
لاہور

خیال لاف تو بختین کار خا مان
لطیفست نهانی که عشق از خویر
جمال شخص چشمست لاف عارض خیال
آستان تو شکل تو ان رسید اگر
روندگان طریقت به نیم جو نخرند

که زیر سلطه فتن طریق عیار است
که نام آن لب لعل خط زنگار است
هنر از نکته درین کار و بار است
عروج بر فلک سر بر می شوار است
قبای طلب آن کس از هنر عار است

دش بتا میا زار و ختم کن حافظ
که رستم گاری جاویدم آزار است

اگر چه عرض منیریش یاربى ادمیت
پرتی نهفته رخ و دیو در کرشمه و ناز
سبب پیرس که چرخ از چه سفله پرور
ازین چنین گل بنجار کس نجید آری
حسن بصره بال از حبش صیب انباش
جمال و قهر ز نور چشم هست مگر
دوامی در دو خدا کنون از ان ^{پیش} مخرج جو
به نیم جو خرم طاق خانقاه و زرباط

زبان خموش لیکن دمان پراز عربیت
بسوخت عقل حیرت که ایرج پو بحیثیت
که کام نجشی او را بهانه بی سببیت
چراغ مصطفوی باشراف الیهیت
ز خاک که ابو جلال این چه بود بحیثیت
که در نقاب جامی پرده غنیمت
که در صراحی چینی و شیشه جلیمت
اما که مصطفیایان نپایم طنیمت

۱۰۰
 تو رسوخ و خلقت
 ز بار استانی خاک مویست
 و عروج یک ملک مودری است
 بی غرور و خفت
 نباشد ۱۱
 و دیو گشتند زاری کند ازین
 چون عقل نیست کربان چه
 که عجب نیست که هر رنج
 زیادت کند ز ازیادت ۱۲
 در زمین زیندگار چید
 غلام هم از او است چایده بران
 چرخ مصطفی خوار و بوی

همه سبب این غم مسقطی نثار
ست از روح و شرار ابوی سبک
است از نفس نامه ۱۱۵۵
از تو بخار سید ملامت
کرده و از او جل کدر خاک
منطقه بود مردم ناز
است ۱۱ سلسله مع
چیزی و نشین جلی بابت
ست ۱۱۵۵ بر باد کسرم
طیب نفسین غیر خشک
شراره خاد خلاصه اینگون
خاتمه و رباب

بافتن
 غنیمت طلب
 گنجینه را بازی
 ست چای خور
 وطن ستایان
 از منزل عشق و
 غنای خود که عبادت
 و تو را که در
 قفاغزان نیم
 ست و مقام
 ظاهر برستان
 کمال عبادت
 غنایه و ریاضه
 غنایه غنایه ای که کن

[illegible]

زبان ایشان را عیب گویی
 بگوید و قوم از ایشان گدازد
 و اگر خود را در خفا بپوشد
 اگر بنیادش بر آب است
 و اگر بر ماس است
 خود را که از آب و ماس
 خواهد بود که هر دو را
 این سخن را گویند
 و خاک را میگویند
 و میگویند که اگر

تذکرہ

1950

100

مجلس شورای اسلامی

مجلس شورای اسلامی

100

وہابیہ کی تاریخ

10

مجلس

...

عدد و چو تیغ کشد من سپر بیند از
 چو از کوی خرابات روی بر تالم
 ز ناله گریزند آتشم بخرمن سر
 غلام گرگن جاش آن سہی سرم
 مباحث در پی آزار و هر چه خواهی کن
 عنان کشیده روی پادشاه کشور
 عقاب رشاده است بال در پیش
 چنین که در بزم سودای راه می بینم
 که تیر ما بجز از ناله و آہی نیست
 ازین ہم بجان هیچ رسم و رانی نیست
 بگو بسوز که بر من برگ کاہی نیست
 کہ از شراب غرورش کسین گاہی نیست
 کہ در شریعت باغیر ازین گناہی نیست
 کہ نیت بر سر اہی کہ داد و خواہی نیست
 کمان گوشه نشین و تیر اہی نیست
 بہ از حمایت لطف ام پناہی نیست

تخریبیہ دل حافظ برف و خال مد

کہ کارہای چنین حد ہر سیاہی نیست

<p> خبر دل شنفتم هموست از رقیبان نفتم هموست باتو تار و روت نفتم هموست دشمنان نفتم هموست که سحر که گفت نفتم هموست </p>	<p> حال دل با نفتم هموست طمع غام بین که قصه فاش شعبه ری چنین غریزه و نصیب وه که دزدانه چنین نازک ای صبا بشم مدد فرمای </p>
---	--

[illegible]

۴۸
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

طالعہ زیر درجہ اول و ثانی ۱۱

نہانی یعنی انہیں مستثنیٰ
انہیں بے گت کہتے ہیں
مستثنیٰ زمان اور
ہیشیاں

۱۱۵

وہاں سے آکر دہلی

1914

100

۱۲۱

الملك

بسم الله الرحمن الرحيم

مجلس

مستطاب

100

سازمان اسناد و کتابخانه ملی

1970

مجلس

100

100

قسمت ازلی چرخ سیه بختان
بگیر طره مه طلعت و قصه مخوان
خطل پذیر بود هر بنا که می نیند
بخت شوخ نگر و شفیق این مثل است
که سخن ز تاثیر زهره و حل است
اگر بنای محبت که خالی از خطل است

بہج دور نخواہند یافت ہستیارش

چند کلمہ حافظ ماست یاد ازل است

دل و دیم شد ذلیله بسلامت به خاست
 که شنیدی که درین بزم دمی خوش نشستی
 شمع گزان لبخند آن زبان لافی زد
 در چمن باد بهاری ز کنار گل سوز
 مست بگذشتی و از خاوتیان ملکوت
 پیش ز قمار تو بارنگرفت از خجالت

حافظ الشیخ محمد بن اسماعیل

کتابخانه المیزان

کاس اعران کون در سب جاست	
روی تو کنش میو نهارت رقیب است	در غنچه منور و صدت عند لیب است
اگر آدم بکوی تو چندان غریب نیست	چون من دین یار نهاران غریب است

[illegible]

۱- ششدر که با ده انگشت
 ۲- یک از گویای از ده انگشت
 ۳- یک از ده انگشت
 ۴- یک از ده انگشت
 ۵- یک از ده انگشت
 ۶- یک از ده انگشت
 ۷- یک از ده انگشت
 ۸- یک از ده انگشت
 ۹- یک از ده انگشت
 ۱۰- یک از ده انگشت

مجلس شورای اسلامی

کتابخانه عمومی

گروہی ای بک

پیشکش کنندہ

دارد و در این باره
نزدیکاً ۱۲۰۰ نفر
در این باره

زمان کار عاشقانه
شوق و اشتیاق

ایک نیا دور

عبدالله بن محمد بن عبدالمطلب

این بر زمین از صحرای

من بهمان راهی که از رویای دودیش

موسیٰ روشن گوشتی

دانشگاه تهران

۱۷۰۱
عبدالله بن محمد

فقد تم الاتفاق على ان

ایمان و یقین

المطبعة

* * * * *

در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار
 در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار

<p> خاک است که در پایم افتاده است از سر کوی تو زبان روایم افتاده است بر مریکه دیدم که می افتاده است </p>	<p> دل من چون می توانی منو جان همچو گرد این تن خاکی نتواند بر جان آنکه خرد کعبه تقاشتن از یاد است </p>
<p> حافظم شده ابدت احسان عزیز اتحاد است که از عهد قدیم افتاده است </p>	
<p> و اندران که نوانشانهای ارادت گفت با جلوه معشوق این کار داشت پادشاه کامران بود از گدایان ارادت ست شست چون ستی از عالم اسرار داشت خرم آن که زار تیان نعت خود ارادت کین به نقش مجرب گرویش کار داشت شیخ شمعان غرقه در خایه خار داشت ذکر تسبیح ماک در حلقه زار داشت </p>	<p> لبی برگ گل خوشتر از زعفران داشت گفتش و عین وصل این ناله و فریاد داشت یار اگر نشست با نیر ستای احقران داشت عارفی کو سیر کرد اندر صفا نام داشت در بیکر و نیاز و عجز ما با حسن دوست داشت خیر بار کلسان تقاشتن جان فشان داشت گرم بر راه عشقی فکر بد نامی مکن داشت وقت آن شیرین قلند خوش که با طوار داشت </p>
<p> چشمم حلقه ازیر بام قصر آن جور داشت شیوه جنات تجری تحتها لاله نار داشت </p>	

در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار
 در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار
 در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار
 در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار

در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار
 در این کتاب که در این روزگار
 نوشته شده است و در این روزگار

اصل تمام عالم این همه است
 چیست حق را حاصل کن که با این بی غیبت
 همه معدوم است **است** حق بی غیبت
 از دل و جان محبت جهان نیست اگر
 آن را در غرض حاصل نشدنی است
 این همه که ما داریم نیست و حق باطن
 ظاهر است **است** حق بی غیبت
 گنا هست در کمال غنم سوره ناز
 گویند در کمال غنم و طوبی نام
 در همه سوره ناز و طوبی نام
 و سوره ناز و طوبی نام
 طوبی نام و سوره ناز و طوبی نام
 طوبی نام و سوره ناز و طوبی نام

[illegible]

حاج واکارست
 رئیس ازبکستان
 ناصر علی
 پیرایه
 پیرایه
 عالمجو
 رامین زاهد
 فایست
 وزیران
 وزیران

آن دم که دل بشوق دی خوشی بوی
مار باغ عقل ترسان می یار
چشم خود بر پس که مارا که میکشد
روشن بچشم پاک توان دیدن طالع
در کار خیر حاجت میج استخاره نیست
کان شهنشه در لایط میج کار نیست
جانا گناه طالع و جرم ستاره نیست
هر دیده که جابلوه آن ماهیار نیست
چون آه گنج بر به کس آشکار نیست
فرصت شمر طایفه زندی که این نشان

گرفت در تو گریه حافظ بی هیچ روی
چیز آن آن دم که کم از سنگ خار نهبت

چه لطف بود که ناگاه رتبه قلمت
 بنوک خامه رقم کرده سلام مرا
 گویم از من بیدل بسو کردی یاد
 مرا ذلیل گردان بشکر این نعمت
 بیا که تا سر زلفت قرار خواهم کرد
 ز حال نادلت آگه شود مگر وقتی
 روان نشسته مارا بجزعه دریاب
 صبا ز روی تو باهر گلی حدیثی کرد

50

11

4

10

18

1021321

42

11/11/11

11

٧٠

1997

10

51

7.

۱۰۰

100

10

121

[illegible][illegible]

ودم مقیم در تست حشرش میدار
 بشکر آنکه خداوند شسته است محترمت
 همیشه وقت توای صی صبا خوشن باد
 که بان عاشق دل خسته نده شد بدست
 کین گهست تو خوش نیریزی حافظ
 لکن که گرد بر آید ز شتره حدست
 زگره مردم چشم نشسته ز خونست
 بیابان لب و چشم مست میگفت
 در شرق سر کوی آفتاب طلعت تو
 حکایت لب شیرین کلام فریادت
 ودم بگو که قدرت همچو سرود بویست
 زود و ربا ده بجان رستی سان باقی
 از آن زمان که زدم برفت یار عزیز
 چگونه شاد شود اندرون نیمه گیم
 زینجودی طلب یار یکد حافظ
 پیوستی که طلب گان گنج قارونست
 در آن یار لوازم شکریت بشکایت
 اگر که تدان عشقی خوش بشنوا این حکایت

شاه ابراهیم بی ملک
 خوانده شد و تاج و تخت
 مشرف بای تو این خدای
 گریه کرد و فرمود چشم بگریه
 خون اشک شد چنانچه بر پیکر
 کن که حال مردم در طلب
 چون است و در طلب
 گاهی از سر کوی یاد و شب
 بارگردد و بی نصیب
 طبع و طالع نیست و نشان
 ستاره ای مشرق
 تو این
 بگو که کجاست که نشانی
 سواد بدار پسندید
 شکر که کلام از لطیف
 منور و روشن شد و طبع
 ای ناز و الفت که از دست
 باغ و زینت و حسن کرد
 از کجاست که در این
 عجب ای آفتاب و کجاست
 من بگو که شاد و شاد
 است که برون سیاه و کجاست
 از کجاست که در این

ایک طرف سے دوسری طرف

نیز بود و منت هر خد متی که کردیم
 زندان تشنه لب آبی نمید پس
 و زلف چمن کندش ای دل میخ کاج
 این آه را نهایت صبرت کجا توان تب
 چشمیت بغضه مارا خون خوروی بکشد
 هر چند بردی آبم رواز دردت تمام
 ای آفتاب خیابان سوزد اندر خم
 در این شب سیاهم گشته راه مقصود
 از هر طرف که رفتم جزو حشرتم نفیرو

یارب بباد کس اعوذ و بی عنایت
 گویا ولی شناسان افتند از ولایت
 سر بریده بینی بی جرم ولی خیانت
 کش همه را منزلش ست هدایت
 جانبار و انا باشد خون یزرا حایت
 جور از حبیب غبشتر کز مدعی رعایت
 کیست اعظم بگنجان در سایه عنایت
 از گوشه برون آای گو کب هدایت
 ز نهارا زین سیاهان بی راه بی نهایت

عشق است سده بفریاد که زخو و بسا جان فدا
قرآن بر بخوانی با چار و ده روایت

یار بسببی ساز که یارم به سلامت
خاک ره آن یار سفر کرده بیارید
فرماید که از شنش جستم راه بسته شد
امروز که در دست تو ام مرخصی کن

باز آید و بر ما ندیم از چنگ ملت
تا چشم جهان بین کنش جای اقامت
آن خال خط و لفت رخ و عارض و قفا
فروا که شوم خاک چه سود اشک بند آ

[illegible]

حضرت مولانا محمد رفیع الدین صاحب
 مدرسہ اسلامیہ دارالعلوم دیوبند
 دیوبند

<p>ای آنکه بقدر بیان من زنی ارغشت درویش مکن ناله ز شمشیر اجبا در غرقه زن آتش که خم ابروی ساقی حاشا که من از جور و جفای تو بنالم</p>	<p>ما با تو نداریم سخن خیر و سلامت کاین طائفه از گشته ستانده عزت بر می شکند گوشه محراب امانت بیدار لطیفان همه لطفت و کرمیت</p>
<p>کوته ننگد بحث سر زلف تو حافظ پیوسته شد این سلسله تار در قیامت</p>	
<p>ساقیم خضرست وی آب حیات باد مخ از لب شیرین لبان چون دم جیسی نسیم و زلف جز آب آتشین یعنی شراب روزی مابین که از دیوان عشق شاد باداد روح آن رندی که او</p>	<p>توبه از می چون گنم هیبت باقیست در خلاوت می برد آب از نبات مرده صد ساله را بخشه حیات حل نمیکرد مرا این مشکلات جز می تهران نشد مرا برات بر سر کوی معنان یا بد وفات</p>
<p>حاصل عمر تو حافظ در جهان باوه صافیت باقی تراشت</p>	
<p>شرابی از لبش چشیدم و برت</p>	<p>روی می پیکر او سیر ندیدم و برت</p>

[illegible]

طریقہ سید احمد علی شاہ کاشانی

در او نام عشق خفته است / در او نام کفر و دین است
 در او نام حقیقت است / در او نام باطل است
 در او نام حیات است / در او نام مرگ است
 در او نام نور است / در او نام تاریکی است
 در او نام حقیقت است / در او نام باطل است
 در او نام حیات است / در او نام مرگ است
 در او نام نور است / در او نام تاریکی است

<p> ز کارستان و یکتا این است حدیث غمزه ات سحر بین است که در عاشق کشتی سحر آفرین است که چرخ بهفتش مفتاح زمین است حسابش با کرامات کاتبین است که دایم با کمان اندر کمین است چه جای آب گمان ما معتین است که دل برد و کون در بندین است </p>	<p> خم زلف تو دام کفر و دین است جالت معجز حسن است لیکن بران چشم سیه صد آفرین باد عجب است راه عشق هیهات تو پنداری که بد گرفت جان برد ز چشم شوخ تو کی جان توان برد بست را آب حیوان گفتم اما مشوای جان کید لفتش را مین </p>
<p> از جام عشق می نوشید حافظ مدتش مستی لندی ازین است </p>	
<p> بشکست عهد ما و از یونچ غم داشت افکند کشت حرمت صید داشت حاشا که ز هم جور و طریق ستم داشت هر جا که رفت هیچ کسش خرم داشت انکار ما کن که چنین جام جم داشت </p>	<p> دیدی که یار جز سر جو رو ستم داشت یار ب میگرش ارچه دل چون کبوترم بر شش بخار بخت بد آمد و گرنه یار دل این همه جفا که بخاری کشید از ساقی بسیار باوه و بامدعی بگو </p>

در او نام عشق خفته است / در او نام کفر و دین است
 در او نام حقیقت است / در او نام باطل است
 در او نام حیات است / در او نام مرگ است
 در او نام نور است / در او نام تاریکی است
 در او نام حقیقت است / در او نام باطل است
 در او نام حیات است / در او نام مرگ است
 در او نام نور است / در او نام تاریکی است
 در او نام حقیقت است / در او نام باطل است
 در او نام حیات است / در او نام مرگ است
 در او نام نور است / در او نام تاریکی است

در او نام عشق خفته است / در او نام کفر و دین است
 در او نام حقیقت است / در او نام باطل است
 در او نام حیات است / در او نام مرگ است
 در او نام نور است / در او نام تاریکی است
 در او نام حقیقت است / در او نام باطل است
 در او نام حیات است / در او نام مرگ است
 در او نام نور است / در او نام تاریکی است

۴۶
خاندان چینی که در این شهر
که راه را می بیند
مشتون بود که
راه سواره را می بیند
که به یک کمانش می کشد
و مشتاقی با او می کشد
او نیز در دوای آن
پیشتر از او می کشد
که به یک کمانش می کشد
و مشتاقی با او می کشد
او نیز در دوای آن
پیشتر از او می کشد

هر ره روی که ره بحر تحمیل درش نبرد	مسکین بیاد می رده در جرم بنداشت
خوش وقت ریز سبت که دنیا و آخرت	بر باد داد و هیچ غم از پیش و کم بنداشت

حافظ بروجردی فصاحت که مدعی
تاییدش می‌نمود و خبر نیز هم می‌داشت

بروای نه ابد و دعوت نکند سوییشت
یکتگی از خرمین هستی نتواند برداشت
تو و تسبیح و مصحف و قرآن و پرورد
سهم از می کن ای صوفی صافی که حکیم
صوفی صافی نهشتی نبود زانکه چون
لذت از خور بهشت و لب خوش نبود

که خدا در ازل از بهر بهشت نه سرشت
هر که در راه فنا و رهی اندیشه گشت
من و پیچانه و ناخوش و ره در گزینشت
در ازل طینت ما از می صاف سرشت
خرقه در میکده با این بنی نایب بهشت
هر که او دهن معشوق حق دازد بهشت بهشت

یکی از هنر من هستی نتواند بدست
آورد تبیج و مصیبت و در هر دو
منم از می کن ای صوفی صافی حکیم
صوفی صافی نیستی نبود زانکه چمن
لذت از او نیست و لب خوش نبود

هر که در راه فنا و رقی و اینست
من و میخانه و ناموس و ره دیر نیست
دراز طینت و از صیاف شرست
خرقه در میگرد بار این میان بهشت
هر که او این معشوق و داز و دست بهشت

نہایت

دراز لطیفیت از این صفت سرشت
خرقه در میگردان این مویان بهشت
هر که او این معشوقه قیام از دست بهشت

منم از من کن ای صوفی صافی حکیم
صوفی صافی هستی نبود زانکه چه من
لذت از تو همیشه دل چشش نبود

حافظ الطنف ق ر باتو عنایه
باش فلان زغم ووزخ و شادنی

حافظ الطبق قی ربات و عیال
باش فراغ ز غم و دوزخ و شادی

<p> ای نسیم سحر آرا گم یار کجاست ششبارست زده وادی لیلین پیش هر که آمد بجهان نقش خرابی دارد </p>	<p> منزل آن مستی کش عیار کجاست آتش طرب کجا و خد دیدار کجاست در خرابات پیرید که هشیار کجاست </p>
---	---

شبهه است در داوی المین پیش
هر که آمد بجهان نقش خرابی دارد

آتش طبرکجا و دیر کجاست
در خرابات پیرید که ہشیار کجاست

[illegible][illegible]

[illegible]

بناظر روی تو صاحب است بر اندولی
 اشک غماز من بر آید چه عجب
 کمین من بسته چه بندی که زهر
 تا بهمن نشیند ز سیمت گروی
 آدم از شام سر زلف تو سر جانزند
 من ازین طالع شوریده بر نجم در نه
 از خیال لب نشین تو ای چشمه زوش
 آب چشمم که بر دست خاک در است
 از وجود آن قدم نام نشانید که هست
 شیر در باد عیش تو رو باه شود
 زمین دل شده از دست تو خون حکم
 از سر کوی تو رستن نتوانم گامی
 تو خود ای شعله رخساره چه داری
 مصلحت نیست که از پرده برون افکند
 بجز این نکته که حافظ از تو ناخوشست

سر گریوی تو در سیاهی کنیت
 نخل از کرده خود پرده دری کنیت
 بر میان دل و جانم کمی کنیت
 سیل اشک از نظرم بگذری کنیت
 با صبا گفت شنیدم سحر کنیت
 بهره مند از سر کوی تو کنیت
 عرق آب عرق کنون شکری کنیت
 زیر صندت و خاک دری کنیت
 ورنه از ضعف در انجا اثری کنیت
 آه ازین راه که در وی خطری کنیت
 از غم عشق تو پر خون جگری کنیت
 ورنه اند دل بیدل سفری کنیت
 که کباب از حرکاتت جگری کنیت
 ورنه در مجلس ندان خبری کنیت
 در سر پای وجودت هنری کنیت

از روی تو صاحب است بر اندولی
 اشک غماز من بر آید چه عجب
 کمین من بسته چه بندی که زهر
 تا بهمن نشیند ز سیمت گروی
 آدم از شام سر زلف تو سر جانزند
 من ازین طالع شوریده بر نجم در نه
 از خیال لب نشین تو ای چشمه زوش
 آب چشمم که بر دست خاک در است
 از وجود آن قدم نام نشانید که هست
 شیر در باد عیش تو رو باه شود
 زمین دل شده از دست تو خون حکم
 از سر کوی تو رستن نتوانم گامی
 تو خود ای شعله رخساره چه داری
 مصلحت نیست که از پرده برون افکند
 بجز این نکته که حافظ از تو ناخوشست
 سر گریوی تو در سیاهی کنیت
 نخل از کرده خود پرده دری کنیت
 بر میان دل و جانم کمی کنیت
 سیل اشک از نظرم بگذری کنیت
 با صبا گفت شنیدم سحر کنیت
 بهره مند از سر کوی تو کنیت
 عرق آب عرق کنون شکری کنیت
 زیر صندت و خاک دری کنیت
 ورنه از ضعف در انجا اثری کنیت
 آه ازین راه که در وی خطری کنیت
 از غم عشق تو پر خون جگری کنیت
 ورنه اند دل بیدل سفری کنیت
 که کباب از حرکاتت جگری کنیت
 ورنه در مجلس ندان خبری کنیت
 در سر پای وجودت هنری کنیت

از تو صاحب است بر اندولی
 اشک غماز من بر آید چه عجب
 کمین من بسته چه بندی که زهر
 تا بهمن نشیند ز سیمت گروی
 آدم از شام سر زلف تو سر جانزند
 من ازین طالع شوریده بر نجم در نه
 از خیال لب نشین تو ای چشمه زوش
 آب چشمم که بر دست خاک در است
 از وجود آن قدم نام نشانید که هست
 شیر در باد عیش تو رو باه شود
 زمین دل شده از دست تو خون حکم
 از سر کوی تو رستن نتوانم گامی
 تو خود ای شعله رخساره چه داری
 مصلحت نیست که از پرده برون افکند
 بجز این نکته که حافظ از تو ناخوشست

به خستگی که در غم
 غم سازد و خوشی
 غم را به شادی
 به نام دایم
 و دهانه در اوقات
 غمی خفیه که از آنست
 و غم و حال که سازد
 غم و حال که سازد
 غم و حال که سازد
 غم و حال که سازد

کرم نماند زرد آ که خانه خانه است لطیفهای عجب زیرم و دانه است که در چین همه گلبانگ عاقلانه است که آن فرخ یاقوت در خزانه است ولی خلاصه جان خاک آستانه است ازین چیل که در بانه بهانه است در حسنرانه بهر تو نشانه است که توشه چو فلک نام تازیانه است	رواق نظر چشم من آشیانه است بلطف خیال و خط از عارفان بودی دل دلست بویل گلی بلبل چمن خوش باو علاج ضعف دل با بلبلت کن بر تن مقصر از دولت ملازمت چه جای من که بلرز و سپهر شعبده باز من آن نیم که دهم نقد دل به رشوخی تو خود چه بصیتی ای شهسوار شیرین کار
---	---

سر و محبت اکنون فلک قصه آورد که شعر حافظ شیرین سخن ترانه است	ازین عبارت شیرین و لطیف پناه بخوانم که بایستد
---	--

ساقی بیا که بار زرخ پرده برگرفت آن شمع سر گرفته در گهره بر فروخت آن عشو واد عشق که مفتی زره بر فرت زینهار زین عبارت شیرین و لطیف بار غمی که خاطر ماحسته کرده بود	کار چرخ خلوتیان باز در گرفت وان پیر سالخورده جوانی ز سر گرفت وان لطف کرد دوست که دشمن ز گرفت گوئی که پسته تو سخن در شکر گرفت عیسی می خدا بفرستاده و برگرفت
--	--

از خود بجای بود که دوست
 لطیفهای عجب زیرم و دانه است
 کای بلبلان تو چو گل خوش باو
 و در چین همه گلبانگ عاقلانه است
 که آن فرخ یاقوت در خزانه است
 ولی خلاصه جان خاک آستانه است
 ازین چیل که در بانه بهانه است
 در حسنرانه بهر تو نشانه است
 که توشه چو فلک نام تازیانه است
 رواق نظر چشم من آشیانه است
 بلطف خیال و خط از عارفان بودی دل
 دلست بویل گلی بلبل چمن خوش باو
 علاج ضعف دل با بلبلت کن
 بر تن مقصر از دولت ملازمت
 چه جای من که بلرز و سپهر شعبده باز
 من آن نیم که دهم نقد دل به رشوخی
 تو خود چه بصیتی ای شهسوار شیرین کار
 سر و محبت اکنون فلک قصه آورد
 که شعر حافظ شیرین سخن ترانه است
 ساقی بیا که بار زرخ پرده برگرفت
 آن شمع سر گرفته در گهره بر فروخت
 آن عشو واد عشق که مفتی زره بر فرت
 زینهار زین عبارت شیرین و لطیف
 بار غمی که خاطر ماحسته کرده بود
 کار چرخ خلوتیان باز در گرفت
 وان پیر سالخورده جوانی ز سر گرفت
 وان لطف کرد دوست که دشمن ز گرفت
 گوئی که پسته تو سخن در شکر گرفت
 عیسی می خدا بفرستاده و برگرفت

ازین عبارت شیرین و لطیف
 پناه بخوانم که بایستد

ازین عبارت شیرین و لطیف
 پناه بخوانم که بایستد
 ازین عبارت شیرین و لطیف
 پناه بخوانم که بایستد
 ازین عبارت شیرین و لطیف
 پناه بخوانم که بایستد

[illegible]

چون تو در آمدی پی کار دیگر گرفت	هر ستر و قد که بر نه خور حسن می فروخت
کوته نظری بین که سخن مختصر گرفت	زین قصه هفت گنبد افلاک صدا

[illegible]

از روز اول
ست از روز اول وقت
تاریخ گذشته بود که
پیشانی این سلسله
انجام پذیرفت
این وقت در آن
گویی بسیار کم بود
فردی چشم نور باز
دی نور از نور دور
عجیبی که گوی
مردن درست یار
چونگاه
نور از آن
آن وقت نزدیک
بسیار که در آن
و گوید که آن
رجان نامیده
است که بسیار
بسیار که در آن
چون مردان
مسلک بود و بسیار
چشم که بسیار
و آنند که
چشم

از روان بخشی عیسی نغم پیش تو دم منکه از آتش سودای تو آهی نغم روز اول که سز زلف تو دیدم تم	از آنکه در روح قرانی چو دست قادت کی توان گفت که شرع دلم صابت که پریشانی این سلسله را آخریت
سرپونده تو تنها دل حافظ است کیست آن کش سرپونده تو در خاطر	
بی مهر خست و زمرانور نمانده است همگام و دلع تو ز بس گریه که کردم من بعد چه سودا رقدی رخ کند و دست سیرفت خیال تو ز چشم من بسکفت نزدیک شد آن دم که رفیقان تو گویند و مثل تو جل از سرم دور بین داشت صبرست مرا چاره ز حیران تو لیکن در حبس تو گر چشم مرا آب نماند	وز عمر مرا خبر شب بیدور نمانده است دور از رخ تو چشم مرا نور نمانده است کز جان متقی در تن بخور نمانده است هیسات از این گنج خسته ز مهر نمانده است دور از درت آن خسته بخور نمانده است از دولت تیر تو کنون دور نمانده است چون صبر توان کرد که مقدر نمانده است اگو خون جگر بریز که معذور نمانده است
حافظ زغم از گریه پر دخت بجنده تا تم زده را داعیه سور نمانده است	

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين أجمعين

آن یزدانی در خورشید و ماه و روز
 در آن طالبان است و در آن
 در آن یزدانی در خورشید و ماه و روز
 در آن طالبان است و در آن

<p>و آن می که در آنجا است حقیقت است و ز ما همه بیچارگی و عجز و نیاز کوه نتوان کرد که این قصه در آن رخسار همه و کف پای ایست تا دیده من رخ زیبای تو بخت بادوست گویم که او محرم راز از قبله ابروی تو درین کار است</p>	<p>نمها همه در جوش و خروشند از وی هستی و غرور و قیامت شرح شکستن لاف خم اندر خم جانان بار دل مجنون و خم طریلی است بر دوخته ام و هیچ باز از همه عالم رازیکه بر خلق نهفته گفتم در کعبه کوی تو هر آنکس که در آن</p>
--	---

ای محبتیان سوز دل حافظ کین
 از شمع بر سید که در سوز و گداز است

<p>ترک خویش می خرامی پیش ما نیست خوش تقاضا میکنی پیش تقاضا نیست گو خرامان شو که پیش تو در عنایت تو گاهی کن که پیش چشم شهادت گاه پیش در دو گداز پیش ما نیست دارم اندر خیر خیال آنکه در پادشاهت</p>	<p>میرنجش میردی کا ندر سر پادشاهت گفته بودی کنی میری شرم این جلیت عاشق مجور محمود بت ساقی کجاست ای که عمری شد که تا بیمار از مرگان گفته لعل منست هم در دنجش هم شفا خوش خرامان میری شرم باز روی تو</p>
--	--

در آن یزدانی در خورشید و ماه و روز
 در آن طالبان است و در آن
 در آن یزدانی در خورشید و ماه و روز
 در آن طالبان است و در آن
 در آن یزدانی در خورشید و ماه و روز
 در آن طالبان است و در آن
 در آن یزدانی در خورشید و ماه و روز
 در آن طالبان است و در آن

در آن یزدانی در خورشید و ماه و روز
 در آن طالبان است و در آن
 در آن یزدانی در خورشید و ماه و روز
 در آن طالبان است و در آن

[illegible]

ای زاده سگربان ظاهر من
دو مظهرشانی دلیل است
دو مظهر که در زرد شین و فانی است
فانی است
بازند بکار و طاعتی ایستند
بفتن آتشی دل از آکا بکن تا بجا
سگروا نین عادت دل کی بکنی
نیکی باخشت ساز و ای مرا بپوره
خواب در موی خال آتست که
کن با اسلحه

لاست کن دیدوی چو در وقت
که دروزانل بوی باچه فروشته را
بسیار نقل است که حافظ
بوی جهان را طمت فروز مردان
خی برده خفته نگان
کیان را نیز پاریای
می نوشت در زبیدی
از سید پایه سفال بر دراز
دران فروشته را

کتابت بحران اسلام
دادم مسکینان بود
ای روز
و از خانه او نرفت
دیوان ارب گرد
و از حلقه اش
مقتضای قدر
و نه زمین شو و نه
مقال برآورده
از ان سبیل
سیل از ان میان
چون این امر تو را یافت
بسیار بران عمل

<p>اگر چاهی حافظ اندر خلوت وصل تو نیست ای همه جای تو خوشنیش تو هرگز نیست</p>	<p>کون که میسد از بوستان نسیم شبت چمن حکایت اردی بهشت میگوید بی عمارت دل کن که این جهان خراب و فاجوی ز دشمن که پرتوی ندید مکش بنامه سیاهی ماست مست گداچه از زند لاف سلطنت امروز</p>
<p>من شراب فرج بخش وین بار خورشید نه فعال است که نسیم خرید و نقد بهشت در آن سرست که از خاک تابناک شبت چو شمع صومعه افروزی از چراغ نکشت که آگه است که تقدیر بر سرش چه شبت که خیمه سایه ابرست بزم که لب کشت</p>	<p>قدم در بنگ مدار از جبهه حافظ که اگر چه غرق گناه است میر و بهشت</p>
<p>هجر ما نیست پایان الغیاث الغیاث از جور خوبان الغیاث میکنند این دلستانان الغیاث ای مسلمانان چه درمان الغیاث از شب پلیدی هجران الغیاث</p>	<p>ور ما را نیست درمان الغیاث دین و دل بروند و قصد جان کنند در بهای بوسه جانی طلب خون ما خوردند این کافران داده مسکینان بده ای و زو سل</p>

بیاورد و در آنجا بپزند و در آنجا بپزند و در آنجا بپزند

<p>چو آب حیات تو هست قوت روح ز چنگ لطف کند کسی نیافت خلاص بیا که غن دل خویش تن بجل کرم مدد اول لبش بوسه بصله س صلاح و تقوی ز ما مجوزا بد پیاله حسیت که بریاد تو کشیم مدام</p>	<p>وجود خاکی ما را از دست قوت روح نه از کما نچه ابرو و تیر خمره خاج اگر بخریب تو خون شاق است مبل نیافت کام دل من از و بصله کحل ز رند و شاق و مجنون کسی نجست صلاح و سخن شراب شرابا گزید که لا قذاح</p>
--	--

دعای جان تو و روز بان حافظ با	مدام تا که بود گردش مسا و صلیح
-------------------------------	--------------------------------

<p>بین بلال محرم بخواه ساغر راح عزیز دار زمان وصال را کاندم نزع بر سر و نیای دکن کسی نکند دلا تو فارغی از کار خویش دی ترسم بیار باد که روزش خیر خواهد بود که امطاعت شایسته مد از من است ز شاخه شجلی است و دو حرکت شرع</p>	<p>که ماه من امان است سال صلاح و مقابل شنب است روز افتتاح به آشته ببری نور دیده گوی فلاح که دست نکشاید چو گم کنی مفتاح هر آنکه جام صبوش نهد چراغ صلیح که رنگ صبح ندانم فانی الا صلیح براحت ای دل جان کوش مسا و صلیح</p>
---	---

و شکر این شراب چون سال
 هزاره عشر
 پس بگوید که چون این ماه
 با من و امان است و این
 سال صلح و صلاح پس سار
 شراب بپارد و عیش کین
 عه ای دل از کار خویش
 فانی هستی یعنی میری کمال
 من نیستی تیرم سرگر مفتاح
 که سخن کس در ترا نشاید

یعنی همانی هم ز سده ۱۲
 ای یارده بیار تا خودم چه بر که
 هر که جوای صلیح کنی از دم
 و این است جام صبح و صند
 روزی تو فغان بود و مولود
 غلام می ای هر آنکس که جام صبح
 آید چون صلیح که گشت یار
 صبح شراب نهد است یک
 فغان بود و روز او فغان
 عه فانی الا صلیح
 شکار فغانه سفید

مال معلوم نیست
 فانی آنکه انجام را
 لایق از من خواهد بود
 که کام طاعت
 من بنی
 رنگ خواهد بود
 که فغانه
 معلوم نیست
 بیست و نه
 معده آن قفسه
 معده آن قفسه

بیوی صبح چو حافظ شب بر ز آواز
که بشکفت گل عیش در شعله نعلب

میالکسان سرور اولاد
 علیه ذالک سبب است
 قریح قیام مستوفی خواص
 حافظت که در قفسه ط
 حافظه ظاهر مستوفی با ولود
 و این قول از اول
 یا از تمام او تمام کرده است
 علیه ای غلام خاطر
 آن که کم که او است حافظ
 چاکر از این قریح باشد
 نووی میگوید قریح علی ارم
 چاکر حافظ
 علیه ذالک سبب است
 و از این که حافظ

بازار اول
و این را از روزهای
یکشنبه و دوشنبه

فرمودین از او
پسین که چشید بار دم
بفرست دستت با من
ع
از ابراهیم
خان جلوه میکند

۱۔ کتب خانہ
 ۲۔ کتب خانہ
 ۳۔ کتب خانہ
 ۴۔ کتب خانہ
 ۵۔ کتب خانہ
 ۶۔ کتب خانہ
 ۷۔ کتب خانہ
 ۸۔ کتب خانہ
 ۹۔ کتب خانہ
 ۱۰۔ کتب خانہ

از لب من و در کجای که در آن ملک
 دیدم که درین دیر که درین دیر که

غالباً خواهد نشود از دو لقمه کای که دوش بابی و صد هزاران خنده گل آمد بباغ دهنی گر چاک شد در عالم رندی چپاک این لطافت که در لب لعل گفتیم که گفت عدل سلطان گر نبرد حال مظلومان عشق	من میکردم دعا و سجده امین می نمید از کرمی گویا از گوشه بوی شنید جامه در نیکنای نیزه باید دید وان تپاول که نرنگ لغت من دیدم که دید گوشه گیران از آسایش طمع باید برید
--	---

ای از شک
 خود نش باران است
 امید آن دارم که از ما
 حالت سبک تر است
 باز آید بعضی از او
 زاری معشوق خود را
 باز خود متوجه گردانم
 برین دولت بناست
 اشک گفته
 ای از خدا می خواهم که
 محبوب من مطلوب من

تیر عشق کشندم بر دل حافظ که زد
 این قدر نم که از شعر ترش خون می چکید

ای که در آن ملک
 بودی که در آن ملک
 شعله قلب معشوق
 خواهم دیدان عشق
 او را خواهم دیدم که
 اگر جسم من ازین چکفتا
 نجات یابد باز نیاید بفرم
 ای که گفت که خلاص در عشق
 تسلان جان داد

اگر آن طائر قدسی ز درم باز آید دارم امید بدان شک چرخ باران که مگر گزشتاردم یا گرامی نه کنم آنکه تاج سر برین کافیش بود کوس نود و هفتی از بام سعادت بر نم خواهم اندر عشقش رفت چو یاران عزیز آتش غفل چنگست و فک خواب صبح آرزو مند رخ شاه چو ما هم حافظ	عمر بگذشته پیرانه سرم باز آید برق دولت که برفت از نظرم باز آید جوهر جان بچسب کار دگرم باز آید از خدا می طلبم تا بسرم باز آید گریه بینم که می نویسم باز آید شخصم ابر باز نیاید بفرم باز آید در نه گریه بشنود آه سحرم باز آید همی تا بسلاست ز درم باز آید
--	--

نغمه
 امیر
 السید
 قادیان
 بک غفل
 من باز آید
 زاری و
 این آه
 معشوق اگر
 ۵۵

بسیار بیخوشی را از او
 و غلظت غارت کردن و
 بنیاد دارایی بزرگوار
 ای در دهن عشق بلیب
 عشق نم نوازین با سواد
 بیستاد که با به بوزگار
 چون که عبارت از تزلزل
 ستغوث و دود و غلظت
 را از فکند و او ساس
 منج علی ساس
 ضعیف را بطرف چمن از

نغمه شمع تو خرم بخط امیر یو	جستش با که خوش ای صوبی دارد
چشم مخمور تو دارد ز دم قصد بگر	ترک ست مست گریل کیابی دارد
جان بیمار نیست ز تو روی مال	اغی ش آن خسته که از دست جابی دارد

کی کند سوی ل خسته حافظ نظری	چشم مست که بهر گوشه خرابی دارد
-----------------------------	--------------------------------

اگر نه با ده غم دل زیاد ما ببرد	نیسب حادثه بنیاد ما ز جابرد
و گر عیقل مستی فرو کشد لنگر	چگونه کشته ازین و طر بلابرد
طبیعت منم با ده خور که این معجون	فرغت آرد و اندیش سر بلابرد
دل ضعیفم از آن یکشد بطرف چمن	که جان زمرگ بدلداری صبابرد
گذار بظلمات مست خضر ای	مباد کاشش محرومی آب ببرد
فغان که با هم کس نکینه با خفک	کشتی نبوده که دست ازین غابرد

بسوخت حافظ کس حال او بپای	مگر نسیم پیای خدای ببرد
---------------------------	-------------------------

اگر تو دم ز پیش فتنها بزرگیزد	در از طلب غشیم کبینه بر خیزد
و گر بر بندری یک دم از وفادار	چو گرد در شش فتم چو باد بگریزد

بگذران یکشنبه باری
 صبحان از سر بپای
 غلام کند از خضر
 روان از کار جان خضر
 روان عالم در آب
 طریقت است بپای
 یکسخت که از زخای
 خلعت الی باب خروج
 حال او با جادو
 شمس از پای غلظت
 با بر باد و باد

بسیار بیخوشی را از او
 و غلظت غارت کردن و
 بنیاد دارایی بزرگوار
 ای در دهن عشق بلیب
 عشق نم نوازین با سواد
 بیستاد که با به بوزگار
 چون که عبارت از تزلزل
 ستغوث و دود و غلظت
 را از فکند و او ساس
 منج علی ساس
 ضعیف را بطرف چمن از

[illegible]

این از خرم انسان و دانی
 غامری بیای خوش و خوش
 بجای دیگر میفریبند و خوش
 چه جان میشود غیب و غیب
 خوشامدی که درین غیب
 بداد و بدی بی غیب
 و کجاست غیب بی غیب
 و آن تا غیب میشود و غیب
 غامری بی غیب و غیب
 که درین غیب و غیب
 غامری بی غیب و غیب
 غامری بی غیب و غیب

بغرم مرحله عشق پیش قدمی بیک که چاره ذوق حضور و نظم امور گل مراد تو آنکه نقاب بکشاید تو که ز سرائی طبیعت نیروی بیرون جمال عیار ندارد نقاب پرده ولی و لا ز نور ریاضت گراگهی یاب ولی تو تالاب معشوق و جام می خوا که سو با بری ار این سفر توانی کرد بنسیف بخشش اهل نظر توانی کرد که خدش چو سیم سر توانی کرد کجا بکوی حقیقت گذر توانی کرد غبار ره نشان خط سر توانی کرد چو شمع خنده زنان ترک سر توانی کرد طمع مدار که کار در گر توانی کرد	بفرم مرحله عشق پیش قدمی بیک که چاره ذوق حضور و نظم امور گل مراد تو آنکه نقاب بکشاید تو که ز سرائی طبیعت نیروی بیرون جمال عیار ندارد نقاب پرده ولی و لا ز نور ریاضت گراگهی یاب ولی تو تالاب معشوق و جام می خوا
--	---

گر این نصیحت شاهانه بشنوی حافظ
 بشاه راه طریقت گذر توانی کرد

بیا که ترک فلک خان روزه خات کرد ثواب روزه و حج قبول نکند مقام اصله ماکوشت خراب است نماز در تنم آن بروان منم امام شهر که سجاده میکشید بدوش خان که ز گس جانش شیش شهره هلال عید بدو مستوح اشارت کرد که خاک میکشد عشق را زیارت کرد خداش خیر و باد آنکه این عمارت کرد کسی کند که بخون بگر طهارت کرد بخون دختر ز جامه راقصارت کرد نظر بدو دشان از سر حقارت کرد	بیا که ترک فلک خان روزه خات کرد ثواب روزه و حج قبول نکند مقام اصله ماکوشت خراب است نماز در تنم آن بروان منم امام شهر که سجاده میکشید بدوش خان که ز گس جانش شیش شهره
---	--

این از خرم انسان و دانی
 غامری بیای خوش و خوش
 بجای دیگر میفریبند و خوش
 چه جان میشود غیب و غیب
 خوشامدی که درین غیب
 بداد و بدی بی غیب
 و کجاست غیب بی غیب
 و آن تا غیب میشود و غیب
 غامری بی غیب و غیب
 که درین غیب و غیب
 غامری بی غیب و غیب
 غامری بی غیب و غیب

[illegible]

شهر از آن چشم دیدار بندش کند
از کجا بوسه زخم بر لب آن قصر بلند
آه ازین دل که بصدیق نگیرد
که مبینا و همی قامتت از دهر گزند

بهار عمارش خطی بخوان غنوان دارد
حیات جاودانش ده که حسن جان دارد
نداشتم که این دریا چه موج بگیران دارد
که بر گل اعتمادی نیست گنج جان دارد
که می باد دیگر رخ ده هست باس گران دارد
بخان و صبا گوید که راز من نهان دارد
که از چشم بداندیشان خدایت دران دارد
درین گاه می بینم که سر بر آستان دارد
که افتهاست و تاخیر طالع بازبان دارد

[illegible]

فقیل است " و صبر است و محبت است و زهد و عشق است و بندگی است و انوار است و انوار است و انوار است

[illegible]

<p>از سر و قد و بویست مکن محروم چشم را از چشمت جان نشاید برو که ز بهر سو همی بینم بیفتان جگر به خاک و حال بشکستین</p>	<p>بدین خسته پیمانش نشان کن خوش آستان دارد کمین از گوشه کمر دست و تیر اندر کمان دارد که از جمشید و خورشید هزاران استان دارد</p>
<p>چند از بخت نمود گویم که آن عیار شهر آشوب به تلخی کشت حافظ را و شکر در دهان دارد</p>	
<p>چشم خلق و وفا کن بیار ما رسد اگر چه حسن فریوشان بجلو آمد اند بحق صحبت دیرین که هیچ محرم راز هزار نقد باز از کائنات آرد در هیچ قافله عمر آن چنان رفتند هزار نقش بر آید ز فلک صنع و یکی دلاز طعن جوان مرغ و این پاش چنان بزی که اگر خاک به شوی کس را</p>	<p>ترا درین سخن افکار کار ما رسد کسی بحسن و لطافت بیار ما رسد بیار یکجهت حق گذار ما رسد یکی بسکه صاحب عیار ما رسد که گردشان بهوای دیار ما رسد بد پذیر یی نقش نگار ما رسد که بد بخاطر امید و ابر ما رسد غبار خاطر از زر گذار ما رسد</p>
<p>بسوخت حافظ و در سم که شرح قصه او بسبع بادشاه کا نگار ما رسد</p>	

[illegible]

درود خدایا بر شاه
 نجیبان و شورش و شاهی
 آن خدایا بر شاه
 خاک روی غیاث
 نشوی مال کد آن
 طوبی ایند بیست کرد
 حیات یاد طاعت کبیری
 از تو بختی برسد است
 بود خدایا کما در روز
 مشغول خدایا در روز
 ش ۱۱

بدین نوید که باد سگی آورد
 زهی نسیق که ختم بهر می آورد
 درین جهان برای دل رهی آورد
 بسی شکست که برافشش آورد
 چو باد عارض آن ماه خرمی آورد

رساند ایت منصور فلک حافظ
چو التما بجناب شهنشہ آورد

بگوی میگذرد یارب سحر مخفله بود
 حدیث عشق که از حرف مستغنیت
 مباحثی که در آن حلقه جنون میرفت
 دل از کشته ساقی بشکر بود ولی
 قیاس کردم از آن چشم جادو است
 بگفتمش بلبم بوسه حوالست کن
 ز آخر ارم نظر سعد در رهت که دش
 و مان یار که درمان در حافظ داد

که جوش شاهد و ساقی قشع و شعله بود
بباله دهنی در خر و شوش و کوله بود
ورای مدرسه قیل و قال مسئله بود
ز نامساعدت بختش اندکی گله بود
هنر ساجر چون سامریش در گله بود
بخنده گفت گیت با من بیجا مده بود
میان ماه و پنج یار من مقابله بود
فغان که وقت مروت چه تنگ صابو بود

بهی آید و در این
 مام در میان
 کن زیرا که آن
 قدوس و پاک
 برافروخته
 سکه سکه
 است و در
 پیوسته
 است و در
 اندک

در کتب قدیمه و متون کهنه
 از او نامیست که در دی
 پنجاه و دو سال بهشت کرد
 یعنی سال تحسین یا خ
 سلطنتی خانی خرم
 عباس از سواد و معرفت
 با هم معلوم شد که خرم
 هزار ساله از دگر بود
 احوال و حال او

۱۳۳۵
 ۱۳۳۶
 ۱۳۳۷
 ۱۳۳۸
 ۱۳۳۹
 ۱۳۴۰
 ۱۳۴۱
 ۱۳۴۲
 ۱۳۴۳
 ۱۳۴۴
 ۱۳۴۵
 ۱۳۴۶
 ۱۳۴۷
 ۱۳۴۸
 ۱۳۴۹
 ۱۳۵۰
 ۱۳۵۱
 ۱۳۵۲
 ۱۳۵۳
 ۱۳۵۴
 ۱۳۵۵
 ۱۳۵۶
 ۱۳۵۷
 ۱۳۵۸
 ۱۳۵۹
 ۱۳۶۰
 ۱۳۶۱
 ۱۳۶۲
 ۱۳۶۳
 ۱۳۶۴
 ۱۳۶۵
 ۱۳۶۶
 ۱۳۶۷
 ۱۳۶۸
 ۱۳۶۹
 ۱۳۷۰
 ۱۳۷۱
 ۱۳۷۲
 ۱۳۷۳
 ۱۳۷۴
 ۱۳۷۵
 ۱۳۷۶
 ۱۳۷۷
 ۱۳۷۸
 ۱۳۷۹
 ۱۳۸۰
 ۱۳۸۱
 ۱۳۸۲
 ۱۳۸۳
 ۱۳۸۴
 ۱۳۸۵
 ۱۳۸۶
 ۱۳۸۷
 ۱۳۸۸
 ۱۳۸۹
 ۱۳۹۰
 ۱۳۹۱
 ۱۳۹۲
 ۱۳۹۳
 ۱۳۹۴
 ۱۳۹۵
 ۱۳۹۶
 ۱۳۹۷
 ۱۳۹۸
 ۱۳۹۹
 ۱۴۰۰
 ۱۴۰۱
 ۱۴۰۲
 ۱۴۰۳
 ۱۴۰۴
 ۱۴۰۵
 ۱۴۰۶
 ۱۴۰۷
 ۱۴۰۸
 ۱۴۰۹
 ۱۴۱۰
 ۱۴۱۱
 ۱۴۱۲
 ۱۴۱۳
 ۱۴۱۴
 ۱۴۱۵
 ۱۴۱۶
 ۱۴۱۷
 ۱۴۱۸
 ۱۴۱۹
 ۱۴۲۰
 ۱۴۲۱
 ۱۴۲۲
 ۱۴۲۳
 ۱۴۲۴
 ۱۴۲۵
 ۱۴۲۶
 ۱۴۲۷
 ۱۴۲۸
 ۱۴۲۹
 ۱۴۳۰
 ۱۴۳۱
 ۱۴۳۲
 ۱۴۳۳
 ۱۴۳۴
 ۱۴۳۵
 ۱۴۳۶
 ۱۴۳۷
 ۱۴۳۸
 ۱۴۳۹
 ۱۴۴۰
 ۱۴۴۱
 ۱۴۴۲
 ۱۴۴۳
 ۱۴۴۴
 ۱۴۴۵
 ۱۴۴۶
 ۱۴۴۷
 ۱۴۴۸
 ۱۴۴۹
 ۱۴۵۰
 ۱۴۵۱
 ۱۴۵۲
 ۱۴۵۳
 ۱۴۵۴
 ۱۴۵۵
 ۱۴۵۶
 ۱۴۵۷
 ۱۴۵۸
 ۱۴۵۹
 ۱۴۶۰
 ۱۴۶۱
 ۱۴۶۲
 ۱۴۶۳
 ۱۴۶۴
 ۱۴۶۵
 ۱۴۶۶
 ۱۴۶۷
 ۱۴۶۸
 ۱۴۶۹
 ۱۴۷۰
 ۱۴۷۱
 ۱۴۷۲
 ۱۴۷۳
 ۱۴۷۴
 ۱۴۷۵
 ۱۴۷۶
 ۱۴۷۷
 ۱۴۷۸
 ۱۴۷۹
 ۱۴۸۰
 ۱۴۸۱
 ۱۴۸۲
 ۱۴۸۳
 ۱۴۸۴
 ۱۴۸۵
 ۱۴۸۶
 ۱۴۸۷
 ۱۴۸۸
 ۱۴۸۹
 ۱۴۹۰
 ۱۴۹۱
 ۱۴۹۲
 ۱۴۹۳
 ۱۴۹۴
 ۱۴۹۵
 ۱۴۹۶
 ۱۴۹۷
 ۱۴۹۸
 ۱۴۹۹
 ۱۵۰۰
 ۱۵۰۱
 ۱۵۰۲
 ۱۵۰۳
 ۱۵۰۴
 ۱۵۰۵
 ۱۵۰۶
 ۱۵۰۷
 ۱۵۰۸
 ۱۵۰۹
 ۱۵۱۰
 ۱۵۱۱
 ۱۵۱۲
 ۱۵۱۳
 ۱۵۱۴
 ۱۵۱۵
 ۱۵۱۶
 ۱۵۱۷
 ۱۵۱۸
 ۱۵۱۹
 ۱۵۲۰
 ۱۵۲۱
 ۱۵۲۲
 ۱۵۲۳
 ۱۵۲۴
 ۱۵۲۵
 ۱۵۲۶
 ۱۵۲۷
 ۱۵۲۸
 ۱۵۲۹
 ۱۵۳۰
 ۱۵۳۱
 ۱۵۳۲
 ۱۵۳۳
 ۱۵۳۴
 ۱۵۳۵
 ۱۵۳۶
 ۱۵۳۷
 ۱۵۳۸
 ۱۵۳۹
 ۱۵۴۰
 ۱۵۴۱
 ۱۵۴۲
 ۱۵۴۳
 ۱۵۴۴
 ۱۵۴۵
 ۱۵۴۶
 ۱۵۴۷
 ۱۵۴۸
 ۱۵۴۹
 ۱۵۵۰
 ۱۵۵۱
 ۱۵۵۲
 ۱۵۵۳
 ۱۵۵۴
 ۱۵۵۵
 ۱۵۵۶
 ۱۵۵۷
 ۱۵۵۸
 ۱۵۵۹
 ۱۵۶۰
 ۱۵۶۱
 ۱۵۶۲
 ۱۵۶۳
 ۱۵۶۴
 ۱۵۶۵
 ۱۵۶۶
 ۱۵۶۷
 ۱۵۶۸
 ۱۵۶۹
 ۱۵۷۰
 ۱۵۷۱
 ۱۵۷۲
 ۱۵۷۳
 ۱۵۷۴
 ۱۵۷۵
 ۱۵۷۶
 ۱۵۷۷
 ۱۵۷۸
 ۱۵۷۹
 ۱۵۸۰
 ۱۵۸۱
 ۱۵۸۲
 ۱۵۸۳
 ۱۵۸۴
 ۱۵۸۵
 ۱۵۸۶
 ۱۵۸۷
 ۱۵۸۸
 ۱۵۸۹
 ۱۵۹۰
 ۱۵۹۱
 ۱۵۹۲
 ۱۵۹۳
 ۱۵۹۴
 ۱۵۹۵
 ۱۵۹۶
 ۱۵۹۷
 ۱۵۹۸
 ۱۵۹۹
 ۱۶۰۰
 ۱۶۰۱
 ۱۶۰۲
 ۱۶۰۳
 ۱۶۰۴
 ۱۶۰۵
 ۱۶۰۶
 ۱۶۰۷
 ۱۶۰۸
 ۱۶۰۹
 ۱۶۱۰
 ۱۶۱۱
 ۱۶۱۲
 ۱۶۱۳
 ۱۶۱۴
 ۱۶۱۵
 ۱۶۱۶
 ۱۶۱۷
 ۱۶۱۸
 ۱۶۱۹
 ۱۶۲۰
 ۱۶۲۱
 ۱۶۲۲
 ۱۶۲۳
 ۱۶۲۴
 ۱۶۲۵
 ۱۶۲۶
 ۱۶۲۷
 ۱۶۲۸
 ۱۶۲۹
 ۱۶۳۰
 ۱۶۳۱
 ۱۶۳۲
 ۱۶۳۳
 ۱۶۳۴
 ۱۶۳۵
 ۱۶۳۶
 ۱۶۳۷
 ۱۶۳۸
 ۱۶۳۹
 ۱۶۴۰
 ۱۶۴۱
 ۱۶۴۲
 ۱۶۴۳
 ۱۶۴۴
 ۱۶۴۵
 ۱۶۴۶
 ۱۶۴۷
 ۱۶۴۸
 ۱۶۴۹

بزرگوارش کن درم زنا کن گدا فقیر کن مال یعنی پادشاه
خوش و خوش بخت
بزرگوارش کن درم زنا کن گدا فقیر کن مال یعنی پادشاه
خوش و خوش بخت

شاه و گدا
شاهان بر گداان
کرده اند
صوفی و عارف
بجویم و خوش
من جان خود را
از حق بپوش
صوفی و عارف
پس ازین
شراب خوردن
است

دیوان حافظ
عجب می بینم
عالم که
موی و خنجر
عجب ای حافظ
توانست که
مشق ببرد
این حکیم
مشق شنید
تندی

از یار آشنا سخن به شنید	بوی خوش تو هرگز باد شنید
که بنگسار خود سخن به شنید	انیش نزار بود دل حق گذار من
کین گوش بس حکایت شاه و گدا شنید	ای شاه حسن چشم بجال گدا گفن
که ز لوق پوش صوبه بوی ریا شنید	خوش میکنم باده مسکین شام جان
در حیرتم که باده فروش از کجا شنید	سر خدا که عارف ساکت کس گفت
صد بار پیر میکرده این ماجرا شنید	ما باده زیر خرقه نه امروز می شیم
دل شرح آن بد که چه دید و چه شنید	یار بکجاست محرم رازی که زبان
بس در شد که گنبد چرخ این صد شنید	مای بیابک چنگ امروز می شیم
آنکس که گفت قصه ماهم ما شنید	ساقی بیا که عشق ندای کند بلند
فرزده بخت آنکه بسمع خا شنید	پند حکیم عین صوابست و محض خیر

حافظ و طیفه تو دعا گفتن است پس
در نبد آن سببش که نشنید یا شنید

دست بکاری ز نم که غصه سر آید	بر سر آرم که گرز دست بر آید
دیو چو بیرون رود فرشته در آید	منظر دل نیست جای صحبت اغیار
نور ز خورشید خواه بود که بر آید	صحت حکام ظلمت شب یکد است

اراد آن که در سخن
در سخن است
بسیار است
بسیار است

چنانکه خمید قامت میخواندت بهشت
گر خود قیاس شعست احوال نویشان
ذوقی چنان ماردنی دوست مگانی
احوال گنج قارون کایام داد به
آن که خواندی استاد گریز بخت
ای مثل طریق رندی از حساب موز

باشند که پند پیران به پیوستن میان ندارد
 کان شوخ سر بریده بند زبان ندارد
 بی دوست زندگانی زوقی خیانت ندارد
 در گوش گل فروخوان تاز زنهان ندارد
 صنعتگر است اما طبع روان ندارد
 مست و در حق او کس از کین ندارد

کس جهان را دیکت و چو حافظ
زیرا که چو تنوشای کس جهان را

جهان ابروی عید زلال و سرکش
شکسته گشت عیشت هلال قاسم
میپوش وی و مشود خط افروز حسن
مگر نیم تنه صبح در جبین گذشته
بیا که با تو گویم غم طالت دل
نبود چنگ ربان گل و نیل که بود
بهائی وصل تو گر جان بود خرمیدم

بلال عید بر ابروی یار باید دید
 کمان ابروی یارم که بار و سهم کشید
 که خواند خط تو بر وی از آن یکا و دید
 که گل بوی شست بچرخ جامه و دید
 چرا که نمی توانم مجال گفت و شنید
 گل و چو من آغشته شراب و بنید
 که جنس غوب میسر هر چه دید خرم

گاهه
 مایل آید لنگه روی
 خلق با غنای نفس که در و چنانکه
 خستگی تفرات در آن دارد کوی
 در حق او چنین گمان نبوده
 قهر زمینی که بوی آن از ابرامید
 گوید بار بوی جدید و شکسته
 پیچیده از لال زینت نبوده
 حال میسود در بار بوی بار
 مال از بار بوی اوست

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

من بصر آدم من نورست و فی تاج مصدق بحر علم کمال
خوارزمشیرازی خواجه نصیر الدین ناصرالدین سلطان

10/10/10

دین داری حقوق حقوق
ملکیت

نسیم صولت کرگیندز تبرج جافقا	از خاک کالبدش صندرا زاناله آید
------------------------------	--------------------------------

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

نسخه خطی از کتاب...
 در کتابخانه...
 شماره ثبت...
 تاریخ ثبت...

مرید پیر معانم ز من مینج ای شیخ به تنگ چشمتی آن ترک لشکری نازم	چون که وعده تو کردی او بجا آورد که جلد بر من سکین یک قبا آورد
فلک غلامی حافظ کنون بطوح کند که التجا بدر دولت شما آورد	
چو دست بر سر زلفش زخم تاب و د چو ماه نوره نطف ارگان بیچاره طین عشق پر آشوب فتنه های دل گدائی در جهان بسلطنت مفروش حجاب چو قند باد نخوت اندر شب شراب خراجم کند به بیداری مرآت محمد شکن خوانده و میترسم ولا چو پیر شدی حسن نازکی مفروش سواد نامه موی سیاه چون شدلی	وراشتی طلبم بر سر عتاب رود زند بگوشه جزو در نقاب رود بیفتد آنکه درین راه با شتاب و د کسی ز سایه این در آفتاب و د کلاه داریش اندر سر سرب و د و گر بر وز حکایت کنم بخواب و د که با تو روز قیامت همین خطاب و د که این معامله با عالم شباب و د بیاض کم نشود در صدد خواب و د
تو خود حجابی دی حافظ از میان چرخ خوشا کسیکه درین راه بی حجاب و د	

در میان...
 آن...
 یک...
 سوز...
 ماف...
 عدا...
 غما...
 عی...
 نوز...
 در...
 ش...
 راه...
 کلاه...
 وض...
 جو...
 خود...
 کون...
 خواب...
 بی...
 بیان...

در کتابخانه...
 شماره ثبت...
 تاریخ ثبت...
 در کتابخانه...
 شماره ثبت...
 تاریخ ثبت...

المجلس
الوطني

ملفوظات
امام خمینی

پیشانی

01/24/70

700

طافت از زندون

تدارک و تحریک
حکومت

توالت

۵۴

ایستاد

دائری

2015/04/24

100-44361-100

روايدار خدايا که در حريم وصال
همای گونفلک سايه شرف هرگز
بیان شوق چه حاجت که حال تش دل
هواي کوی تو از نهری رود مارا

رقيب محرم نوح زمان نصيب من باشد
دران يار که طوطی کم از رخن باشد
توان شناختن سوز که در سخن باشد
غریب اول آواره در وطن باشد

بسان سوسن اگر ده زبان شود حافظ
چو غنچه پیش تو اش مهر بردهن شاه

خوش آمد گل و زان خوشتر نباشد
زمانه خشد لے دریاب دریاب
غنیمت آن می خور در گلستان
عجب راهبست راه عشق کا بنجا
بشوی اوراق اگر بهد رس مانی
ز من میوش و دل در شاهی بند
بیای شیخ در محفاتی ما
ایا پر لعل کرده جام زرین
شراب بی خارم بخشین بار

و این که ای زمانها خوش
دولت تو را به نیت گذشت
خوشتر باشد هر چه در آن
باشد که از آن بخت خوش
دوم و بیست و یکم که در دهر
به اوقات توفیق تو دوم
در فتح است ای زمانه
خوشتر از ای زمانه

५७

غنیمت است و آن بی شک است دست
 داده و هم درین وقت کار خود کن
 یا که صدق است در اسم گویند
 از خود صدق و در حال است
 معلوم که سبب شراب و دیگر
 با درویش تصدیع و درو
 در غنیمت و آن زمان
 علی بن غنیمت و در راه
 قبل از شراب و در آن که
 سبب راه است که در آن که
 را بنده و در آن که
 که در حقیقت و در

شاه علی که با جعفر بن
 راجد بود که عیسی
 خداوندی از این قدر
 مقدور و اودا است در
 قهر این را این نفس
 بخش کوفتس باشد
 عیسی
 در شوق است ای شوق
 در میان مراد
 آن راه پاک از آن
 مریب
 نیامد
 ۱۳۳

[illegible]

[illegible]

ای کرمی که در میان کرمها و حشرات دیگر است و در میان کرمها و حشرات دیگر است

تشویش وقت پیر معان میدهند باز
صد ملک دل بیغم نظریه توان خرد
ما از برون در شده مغرور صد قرب
قوی بجد و جهد گرفتند وصل دست
فی الجمله اعتماد مکن بر ثبات دهر

می خور که شیخ و حافظ مفتی و محاسب
چون نیک بنگری همه ترویج می کنند

در نظر بازی مایه خیران خیرند
 عاقلان نقطه پرگار و بودند ولی
 وصف خساره خورشید زخاش پس
 اگر شوند که از اندیشه مانع بندگان
 لاف عشق و گله از یار زبانی لاف خلا
 جلوه گاه رخ او دیده من ته نیست
 کرم چشم شیاه تو بیا نوز کا
 منتشایم و هوای می و طرب ایم

و غلبه
غیر از این نیست که در هر یک
پس تو بر منی خود که ضامن شدی
بیت فاعلان تو شدان نقطه
و جود ای خاصه ایستی از امانت
که با تکرار مرتبه که بر منی چنان
عقل شان من را که با این
و از انانیت من و از انانیت
منست و تو من را از منی
پس ای که بر منی تو منی
چون که بر منی تو منی تو منی

[illegible][illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible]

مجلس اول در روز پنجشنبه ۱۳۰۴
در محل اجتماعات و محاضرات
حضرت آیت الله العظمی خراسانی
در شهر مشهد

[illegible]

کرامتشون دل کایه
ارغشون دایه
اول جور گفت
بزار منزل
ارومشون کیسی
تواند که بانشون
بیا بیا
بجای بانشون
هر کی من از
رفت تو بخانه
خشت کدور
دین صورت
کجا بانشون
ای کجاست

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم
موسى عليه السلام
الذي جاء به موسى عليه السلام
والذي جاء به نوح عليه السلام
والذي جاء به عيسى عليه السلام
والذي جاء به محمد صلى الله عليه وسلم

بر بوی آنکه در باغ آید گی چو رویت
ایستیم و هر دم گرد چمن بر آید
هر دم چو سیوفایان نتوان گرفت یار
ما کیم و آستانش تا جان نختن بر آید
بر خیز تا چمن را از قاصد و شیان
هم سرور در بر آید هم نارون بر آید

گویند که خیرش در خیر عیش و شرب است
هر جا که نام حافظ در آنجمن برآید

در آزل هر کوفیض دولت ارزانی بود
من باین شاعت که از می خاتم شد کعبه کا
خود گرفتیم کا فکرم سجاده چون پیش
خلوت مار فروغ از گلشن جام با ده با
بی چرخ جام و خلوت نمی آرام شد
مجلس انس و بهار و بحث عشق اندر میان
همت عالی طلب جام مصع گوشتش
نیکنامی خواری ای دل بایدان صحبت
گرچه دنیا مان نماید کار کاشش زمین
خوش بود خلوت هم ای صوفی نیکان

[illegible]

خوش بود خلوت هم ای صبحی نیکو
در چهره بیابان مایه کار ما سن زین

۱۲ شعبان ۱۰۸۵ هجری قمری
از استاد کمالی در این روز
ایام خوش و خرم و بخت
موفقیت است

کتابخانه عمومی
مکتبہ اسلامیہ
لاہور

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

من که در تدخیر غم بچاره ام	چاره آن غم بدارن یاد باد
گرچه بیارن فارغ اند از این	از من ایشان را هزاران یاد باد
مبتلا شدم درین دام بلا	اکوشش آن حق گذاران یاد باد
<p>راز حافظ بعد از این نگفته به</p> <p>ای درین اذرا ز داران یاد باد</p>	
رسید مرده که ایام غم نخواهند	چنان ماند چنین غم نخواهند
من ارچه در نظر یار خاکار شدم	رقیب نیز چنین غم نخواهند
چو پرده دار بشیر سرتند همه را	کسی تسم حرم غم نخواهند
تا اگر اول درویش خود بدست آورد	که سخن ز روغن در غم نخواهند
غنیته شمره شمع وصل پروانه	که این معامله تا صبح غم نخواهند
سروش عالم ضمیمه بشارتی خوش واد	که بر در کش کس در غم نخواهند
برین رواق ز بر جد نوشته اند بر	که جز بکنی اصل کرم غم نخواهند
سرود مجلس چشمه گشته اند این بود	که جام با ده یار که جسم غم نخواهند
چه جای شکر و شکایت ز نقش نیکو بتر	اگر کس همیشه گرفتار غم غم نخواهند
ز مهر بانی جانان طبع محفوظ	که نقش مهر نشان غم نخواهند

مجلس تفریق کے
از خواجہ یار محمد علی
سازند و دراصل
نیزال محمد ست و
سپہ سال یا قندہ
علی ای مکرر خلیفہ
سید حسن و شریف
صفت ایدر

دی با فتح نام اهلان
 مستندان آفتاب است درین
 می و بدنی ماه نماند و لعلی پاک گوید
 دهر بدین ابدانیت شست و پودش
 گای از افقهای سر اورد که گدازان
 میز با در پیایه کزین دایره گدازان
 یار از شمشیر با زمین بیاور
 سنگت بزم بود که کات در همورای
 عبادت نشینده و از چرخ بیاورد
 شونده و غایت بی امید که بیاورد
 در پرده و غایت بود که بیاورد

آن پریشانی شبهای دراز غم دل ساقی عمر دراز و قدت پرست باد شکر ایزد که با قبال کله گوشه گل باورم نیست ز بد عهدی ایام هنوز صبح امید که بد متکلف پرده غیب اگر چه آشفته کار من از زلف تو بود	همه در سایه گیسوی نگار آخر شد که بسی توام اندوه خمار آخر شد نوحه با دومی شکست خمار آخر شد قصه خصه که در دولت یار آخر شد گویون آی که کار شتاب ر آخر شد حل این عقد هم از سوی نگار آخر شد
--	---

در شمار ارچه نیار و د که حاقط را شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد	در شمار ارچه نیار و د که حاقط را شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
--	--

زاهد خلوت نشین دوش بخانه شد شاه عهد شباب آمده بودش بخواب مینویسید گشت را هنر عقل و دین آتش رخسار گل خرم لبس نبوت اگر نه شام و سحر شکر که ضائع گشت ز کس ساقی بخواند آیت افسونگری صوفی مجلس که دی جام قشعی شکست	از سر پیمان گذشت بر سر پیمان شد باز بر پیرانه سر عاشق دیوانه شد در پی آن آشنایان همه بیگانه شد چهره خندان شمع آفت پیرانه شد قطره باران ماگو هر یک دانه شد حلقه اود را و ما گردش پیمان شد دوش بیک چشمه می قائل و فزانه شد
---	--

در شمار ارچه نیار و د که حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و د که حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و د که حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و د که حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و د که حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و د که حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد

در شمار ارچه نیار و د که حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و د که حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و د که حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و د که حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
 در شمار ارچه نیار و د که حاقط را
 شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد

درخت ملت مشتاد است بر سر سبزه
ای وصال تو چنان بخت بود
که از خواب خوش بختی آید

نسرل حافظ کنون بار که کبریت
دل بزرگدرفت جان بجانانه شد

نفس برآمد و کام از تو بر نه آید گرچه بروی دلا آراست یار من ورنه درین خیال تیر شد در پنج عمر غریز چنان بجزرت خاک در تو میسرم بسته حکایت دل هست با سیم سحر قد بلند تر اتا بسیر نیگیر مقیم لفت تو شد دل که خوشن ائی داشت فدای دوست نکردیم عمر و مال و دین همیشه تیر سحر گاه من خطا نشدی	تفان که بخت من از خواب نی آید بسیج گونه دگر کار بر نه آید بلای زلف سیاهت بسرنی آید که آب نه گیم در طسرنی آید ولی بخت من اشب سحر نی آید درخت کام مرادم بر نه آید دوران غریب بلاکش خبر نی آید که کار عشق زما این قدر نمی آید کنون چه شد که کی کار گر نمی آید
--	--

زبکه شد دل حافظ رسید از بهر
کنون ز حلقه زلفت بدر نه آید

سأله اول طلب جام جم از میگرد گوهری که نصف کون مکان بود بود	انچه خود داشت ز بیگانه تناسیکرد طلب از گم شدگان لب دریا میگرد
---	--

که از خواب خوش بختی آید
۱۳۳
بخت روی دل را می
سختی من گم را در کار
من بر سر آب آید
کام من بدست می
۱۳۳
ای سبزه جام دل
تغنی دارم نایه
سازد گلشن
من سبزه تیر سحر گاه
۱۳۳
تایم آید و از دگر
ای دعای خوی من
سجده باشد ملائکه عالم
که برای حصول رصال
سجده دل من جام
۱۳۳
مرا و از معرفت
از من طلب بگوید
این گفت خود را در
از بیگانه طلب میکند
که از دگر

است از ذات خود
لب و جام
دانه گان
طلب کرد
از انما که
فیکانه
دولتی مود
دولان مود
انصاف کن

[illegible]

گفتش سلسله زلفتان انی چیست
گفت حافظ گاه از شب بیدار میگرد
در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت

سالها دقت را در گوشه پنهان بود
 تنگی پیرمغان بین که چو ما بدستان
 دل چو پرگار بهر سود و رانی میکرد
 می گفتیم ز طرب آنکه چو گل برب بو
 پیر گل رنگ من اندر صف ازرق پونا
 دفتر دانش با جمله بشوئید بی

رونق میکند از در سحر دقایق
 هر چه کردیم بچشم کرمش نیا بود
 و اندران دایره گشته و پا چار بود
 بر سرم سایه آن سر و سحر بال بود
 رخت خبث نداد از نه حکایتها بود
 که فلک دیدم و در قصد دل و انا بود

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

این کتاب را در شهر تبریز در روز جمعه ۱۳۰۲
در کتبخانه آستان قدس مطبوع گردید

تألیف و تصحیف حضرت آیت الله العظمی
امام خمینی مد ظله العالی

چاپ و نشر به عهده انتشارات اسلامی
تهران - خیابان ولیعصر - پلاک ۵۷

مطبع: چاپخانه آستان قدس
تهران - خیابان ولیعصر - پلاک ۵۷

کتابخانه مجلس شورای ملی
تاریخ ثبت: ۱۳۰۲
شماره ثبت: ۱۲۵
موضوع: شعر
نویسنده: ...
محل ثبت: ...

مطرب از در محبت غزلی می برد آ	که حکیمان جهان امزه خون پلا بود
قلب اندوده حافظ بر او خرج نشد	که معامل به عیب نهان مینا بود
<p>ساقی حدیث سرو گل لاله می فرو</p> <p>می نه که نوع و سمن حسن فیت</p> <p>شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر</p> <p>طی مکان بین زمان مساو شکر</p> <p>باد بهاری وز دوازدهستان شاه</p> <p>آن چشم جادوئه عابد فریب بین</p> <p>خومی کرده می خرامد بر عارضین</p> <p>ایمن مشور عشوه رونیا که این عجز</p> <p>چون میسایش که زرداد آخر</p>	<p>وین بخت با ناله غم ساله می فرو</p> <p>کار این مان صنعت لاله می فرو</p> <p>زین قد پاریسی که به بنگاله می فرو</p> <p>کاین طفل یک شتره یک ساله می فرو</p> <p>وز تراله بادیه در قبح لاله می فرو</p> <p>کش کاروان سحر بد نباله می فرو</p> <p>از شرم روی و عرق اندر لاله می فرو</p> <p>سکاره می نشیند و محاله می فرو</p> <p>موسی بهشت از پی گوساله می فرو</p>
حافظ از شوق مجلس غیاث دین	خاشمش شو که کار تو از ناله می رود
هر دم گل نخشود و یاد سمن میکند	سرو چنان سن چرایل چمن نمیکند

در کتابخانه مجلس شورای ملی
تاریخ ثبت: ۱۳۰۲
شماره ثبت: ۱۲۵
موضوع: شعر
نویسنده: ...
محل ثبت: ...

کتابخانه مجلس شورای ملی
تاریخ ثبت: ۱۳۰۲
شماره ثبت: ۱۲۵
موضوع: شعر
نویسنده: ...
محل ثبت: ...

[illegible]

ستاره بدخشبید و ماه مجلس شد
 نگار من که بگفت بخت خانوش
 طرب سراسر محبت کنون شود معمور
 بسوی او دل بیمار عاشقان چو بیا
 بصدق مصطفی ام می نشاند اکنون یار
 لب از ترشح می پاک کن برای خدا
 کرشمه تو شراب لب عاشقان پیود
 خیال آب خضر بست جام کیخسرو
 چو زرغری و چو دست شعر من آری

دل رسید که مارا انیس و مونس شد
 بغزه مسکله آموز صد مدرس شد
 که طاق ابرو یار منش هندس شد
 فدای عارض نسرین چشم ز کس شد
 گدای شهرنگه کن که میر مجلس شد
 که خاطر مهنزاران گنه موس شد
 که علم بنخیر افتاد و عسل حمیس شد
 بحر نغمه نوشی سلطان ابوالفوارس شد
 قبول دولتیان کیمای پسر شد

ز راه میگذرد یاران عیان بگردانید
چرا که حافظ ازین راه رفت پیش

ساقی آرداده ازین دست بجام اندازد
و در چنین زیرخم زلف نهد و اندام محال
آن زمان وقتی صبح فروغ که شب
روز در کسب بهر کوشش که می خوردن روز

کوشین گوید یعنی یی درین
باعتبار نیست که
شمار رسید ستاره ۱۵۰ در شرف بدین
وقت جان را نه بدایت خود نمود
ساخت و در سالک از حج ادیان
بریده بود و بنی و اخراج از این
شماره ۱۵۰ در شرف بدین
و چنانکه در شرف بدین
دری و در شرف بدین
بیاورد و در شرف بدین
پیشانی و در شرف بدین
این بیان غایت شرف بدین
و چنانکه در شرف بدین

[illegible]

چون مرغ شربت با انشیرازاد
می بینی ز تن می صبح
زین شب پیکر نام دارد
نوبست در کوشش
دل را که خوشتر از شربت است
و یک باشد و در رنگ
یاری کنی اندام او

سید احمد علی خان

بسیار
و متلاطم و بی ثبات

ایران را ملکان و در راه

پسندیدہ

کے لیے کہ انہیں پاکستان و

میرزا گلشن

ایمان کی روشنی

42

شهان بی کمر و خسران بی کلهند
بیار باد که این سالکان مرد رهند
چو چاکران بگریزند و بندگان بجهند
نه آن گروه که از رق لباس دل سپند
که سالکان درش مخبران پاوشهند
هر از خرمن طاعت نیم جوید بهند

مبین حقیر گدایان عشق را کین قوم
 جفا نه شیوه در دوستیت و راه روی
 مکن که کوکبه دلبری شکسته شود
 غلام همت در دمی کشان گیر نگم
 قدم نه بخرابات جز بشرط ادب
 بهوش باش که هنگام با دوستی

مجلس شورای ملی
روزنامه کنگره
شماره ۱۰۸
تاریخ ۲۵ شهریور ۱۳۰۴

三

جناب عشق بلند ست ہمتی حافظ
کہ عاشقانِ وہ بی ہمتان بخود دہند

بندہ طاعت آن باری کے آنے وارو
 اے اداے وارو
 خوبی آست لطافت کہ فلانے وارو
 کہ باسید تو خوش آب روانے وارو
 ہر بہاری کہ ز دنیال خزانے وارو
 بست از دست ہر آنکس کہ کمانے وارو
 نہ سواریت کہ در دست عنانے وارو
 آری آری سخن عشق نشانے وارو

شاهد آن نیست که موی و میانی دارد
 شیوه حور و پری خوب لطیف است و
 چشمه چشم مرا ای گل خندان دریا
 مرغ زیرک نشود در چنین نغمه سرا
 خم ابروی تو در صنعت تیر اندازی
 گوی خوبی که بردار تو که خورشید آن جا
 و نشین شد سختم تا تو قبولش کردی

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

10

مستند داره مستند

پیش روئے

10

مجلس

مفتی محمد رفیع

پیشانی سے
سر پر سرکاری

دینار

[illegible][illegible]

دل در رسیدن چشم زخم زنده
 رسیدم غم عشقش به جفا خنجر رسید
 که چشم زخم زمانه عاشقان مر ساد

سلام و عرض
 ادب و احترام

صوفی نهاد دام و حشرش باز کرد
بازی چرخ بشکندش چینه در کلاه
ساقی بیا که شاه رعنا صوفیان
این مطرب از کجاست که سیاه خست
ای دل بیا که ما به پناه خدا رویم
صفت مکن که هر که محبت است پخت
ای کبک خوشخرام که خوش میرونی باز
فردا که پیشگاه حقیقت شود پدید

حافظ مکن ملاست ندان کہ وازل
مارا خدا از زہد و ریاست نیاز کرد

صوفی ارباده بازده خورشوش باد
ورنه اندیشه این کار فراموش باد
نکه یک خصمی از دست اندوان
دست باشاه مقصود را غموش باد
یست آن شاهسوار خوش و خرم که کون
بسته بند قبا و علم و دوشش باد

بیاضی
 و غیره و حال اگر در
 سینه شش اموندا و بواس
 سرفه و آید آن نصفه و شش آید
 قاعی خردند و خواسته شد
 ۵۵ جریمه این نصفه و شش
 که کسی که در شش و شش
 از یک جریمه که در شش و شش
 با شش و شش و شش و شش
 در این زمان که شش و شش
 با شش و شش و شش و شش
 با شش و شش و شش و شش
 با شش و شش و شش و شش

100

مجلس الشورى
القدس

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

پیشانی پر لکھا ہوا ہے

تاریخ ۱۳۰۲

کتابخانه عمومی

بسم الله الرحمن الرحيم

100

استاد

مکتبہ عربیہ اسلامیہ

پیشہ ورانہ

۵۵۵

۱۰۰

100

دل من شکرش باد در دل گریه
 چو منزه دل من نیست تباهان
 در قوت ۱۲
 زیاد شود حال بدتر گردد ۱۲
 ای بر فلک برود ۱۲
 و می زند در دامم در صفتان
 می آید و در دل گشت آتش
 من مشک بر خورم که اندر زانو
 زنده در دو طایفان بیاورد
 نیشانی زنده در گشت اوراق

در خم زلف تو آویخت دل از چاه زنج	آه که چاه برون آمد و در دام افتاد
آن شد ای خواج که در صومعه باز می	کار ما با رخ ساقی و لب جام افتاد
من ز مسجد بخرابات نه خود افتادم	اینم از روز ازل حاصل فرجام افتاد
چگونه کنی دوران زود چون پرگا	هر که در دایره گردش نام افتاد
صوفیان جمله حرفیند و نظر بازولی زین میان حاقظ دل سوخته بایم افتاد	
عشق نیست سرسبیت که از سر بر شود	مهرت نه عارضیت که جامی گم شود
عشق تو در وجودم و مهر تو در دم	باشیر در درون شد و با جان بر شود
در دیت در عشق که اندر علاج او	هر چند سعی بیش نمانی بر شود
اول منم کی که درین شهر سرشی	فریاد من گیسبد افلاک بر شود
ورز انکه من سرشک فشانم بر زده	گشت عراق جمله سبکبار تر شود
دی در میان زلف بدیم رخ نگا	بر هیئت که ابر محیط تر شود
گفتم که ابتدا کنم از بوسه گفتی	بگذارت تا که ماه ز عقر شب بر شود
ای دل بیاد عشق اگر باده میخوری	گذارتان که عیان را خبر شود
حافظه سر زنی بدارد پیاپی پس	گر خاک و پیاپی شاپانی سپر شود

دل من شکرش باد در دل گریه
 چو منزه دل من نیست تباهان
 در قوت ۱۲
 زیاد شود حال بدتر گردد ۱۲
 ای بر فلک برود ۱۲
 و می زند در دامم در صفتان
 می آید و در دل گشت آتش
 من مشک بر خورم که اندر زانو
 زنده در دو طایفان بیاورد
 نیشانی زنده در گشت اوراق

دل من شکرش باد در دل گریه
 چو منزه دل من نیست تباهان
 در قوت ۱۲
 زیاد شود حال بدتر گردد ۱۲
 ای بر فلک برود ۱۲
 و می زند در دامم در صفتان
 می آید و در دل گشت آتش
 من مشک بر خورم که اندر زانو
 زنده در دو طایفان بیاورد
 نیشانی زنده در گشت اوراق

آخرای خاتم جمشید سلیمان آثار	گرفت عکس تو بر عسل نجیبم چه شود
زاهد شهر جوهر ملک و شمع گزین	من اگر مهر نگار بگرز نیم چه شود
صرف شد عمر گرانمایه بعشقه وی	تا از انم چه بپیش آید نیم چه شود
عظم از خانه بدر رفت اگر نمی است	دیدم از پیش که در خانه نیم چه شود
منکه در کوی تیان منزل ما و ادا رم	اگر دوی جا بے بغردوس نیم چه شود

خواجہ دانست که من عالم هیچ گفت
حافظ از نیز بداند که چسبیم چه شود

که خشت جان که شود کادل تمام شود	بختیم درین آرزوی خام شود
فغان که در طلب گنج گوهر مقصود	شدم خراب جهانی زغم تمام شود
درینج و در که در جستجو گنج حضور	بسی شدم بگدا بے برکرام شود
بطعنه گفت شبی میر مجلس تو شوم	شدم مجلس او که ترن غلام شود
پیام کرد که خواهم شست بازندان	بشد برندی دودی کشیم نام شود
روست در را گرمی طپید کبوتر دل	که دید در ره خود هیچ و تاب ام شود
کجوی عشق من بی دلیل راه قدم	که من بخویش نمودم صدم نام شود
بران هوس که بوسم بستی آن لب لعل	نچین که در دلم افتاد همچو جام شود

کوه خاندن درین من و انان
فیضی است که در آن کوه
خداوند را که در آن کوه
ای که در آن کوه
کوه خاندن درین من و انان
فیضی است که در آن کوه
خداوند را که در آن کوه
ای که در آن کوه
کوه خاندن درین من و انان
فیضی است که در آن کوه
خداوند را که در آن کوه
ای که در آن کوه

کوه خاندن درین من و انان
فیضی است که در آن کوه
خداوند را که در آن کوه
ای که در آن کوه
کوه خاندن درین من و انان
فیضی است که در آن کوه
خداوند را که در آن کوه
ای که در آن کوه

مجلس شورای اسلامی

[illegible]

حافظا باز غما قصه خوانا به چشم
که درین چشمه جهان آب روان است که بود

کنون که در چمن آمد گل از عدم بود
بنوش جام صبوحی بناله ذوق جنگ
بباغ تازه کن آئین دین زدشتی
ز دست شاه سیمین چند اعیانی دم
جهان چو خلد برین شد بدو روشن گل
شد از فروغ ریاحین چو آسمان گلشن
چو گل سوار شود بر هوا سلیمان دان
بدو گل نشین بی شراب شاه جنگ
بیار جام لبالب بیاد آصف حمد

بنفشه در قدم او نهاد سر بسجود
ببو سس غنچه ساقی بنفشه فی فرو
کنون که لاله برافروخت آتش نرود
شراب نوش و را گنج حیات و ثمود
ولی چه سود که در وی نه ممکن است خلود
زین خست میمون و طالع مسعود
حسره که مرغ در آید بنفشه را و دود
که همچو دور بیت اهفته بود معدود
وزیر ملک سلیمان عماد دین محمود

بنفشه در قدم او نهاد سر بسجود

عقبتی و غنیمت و آواز کوفت و غنیمت و درود و درود

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

<p>بود که مجلس حافظین پیش هر انچه می طلبد جمله باشدش موجود</p>	
<p>گفتم که خطا کردی و تدبیر نه این بود گفتم که خداداد مراد تو صالط گفتم که قرین بت افکند بدین روز گفتم ز من ای ماه چرا مهر بریدی گفتم که بسی جام طرب بر روی این پیش گفتم که تو ای عمر حیراز و در بر من گفتم که من خطا خبر تو کشیدند گفتم که نه وقت سفرت بود چنین بود</p>	<p>گفتا چه توان کرد که تقدیر چنین بود گفتا که مرادم بوصالش نه همین بود گفتا که مرا بخت بد خویش قرین بود گفتا که فلک یابن به مهر یکین بود گفتا که شفا در تسبیح باز پسین بود گفتا که فلانی چه کنم عمر همین بود گفتا همه آن بود که بر لوح جبین بود گفتا که مگر مصلحت وقت چنین بود</p>
<p>گفتم که ز خاطر قطبچه علت شده دور گفتا که همه وقت مراد اعیان این بود</p>	
<p>تا ریا و زرد و سالوس مسلمان نشود حیوانی که نوشد می انسان نشود ورنه هر سنگ و گلی لولو و مرجان نشود</p>	<p>گر چه برو عطر شهر این سخن آسان نشود ز منی آموز و کرم کن که نه چنین است گوهر پاک بیا که شود قابل پیش</p>

[illegible][illegible]

« علامت‌نویس مشفق ملازمت‌گرا کامل‌نود یک‌کاردان یک‌وقت «مطلوبی قلم‌نویس دل‌نوازان بهشت‌نواز گنج‌نویس »

۱۰۹۲
 سال ۱۱۰۰ قمری
 روز پنجشنبه ۱۲ رجب
 در ماه رمضان
 در شهر اصفهان
 در کتبخانه
 در کتابخانه
 در کتابخانه
 در کتابخانه

مراتبا عشق تسلیم سخن کرد	حدیث حکمت هر محفل بود
هنر نه عیب حرمان بود لیکن	زمن محسوس ترک سائل بود
سرشکم و طلب در یافتن بند	ولی از وصل و بی حاصل بود
گوید که حافظ نکته دست که مادی میم حکم غافل بود	
معاشران حریف شبانه یاد آید	حقوق بندگی نخله مانه یاد آید
چو در میان مراد آورید و مستی	ز عهد صحبت مادر میانه یاد آید
چرخس یاده کند جلوه در رخسار	ز زمین بسود و ترانه یاد آید
بوقت سرخوشی از آه ناله عشق	بصوت نغمه جنگ و چخانه یاد آید
میخوید زمانی غم وفاداران	ز بیوفائے دور زمانه یاد آید
سمند دولت اگر تندرست کشی	ز بهرمان بهر تازانیه یاد آید
بوقت رحمت ای ساکنان صبر جلال ز روی شافق و آن آستانه یاد آید	
من و صلاح و سلامت کس این گمان نبرد	که کس ز خرابات ظن آن نبرد
من این مرقع پشمینه بهر آن دارم	که زیر خرقة کشم می کس این گمان نبرد

این کلام حاصل
 از کلامی است
 که در کتب
 قدسیه
 موجود است
 و در کتب
 قدسیه
 موجود است
 و در کتب
 قدسیه
 موجود است
 و در کتب
 قدسیه
 موجود است

این کلام حاصل
 از کلامی است
 که در کتب
 قدسیه
 موجود است
 و در کتب
 قدسیه
 موجود است
 و در کتب
 قدسیه
 موجود است
 و در کتب
 قدسیه
 موجود است

این کلام حاصل
 از کلامی است
 که در کتب
 قدسیه
 موجود است
 و در کتب
 قدسیه
 موجود است
 و در کتب
 قدسیه
 موجود است

مباش غرہ علم عمل فقہیہ زمان
مشو فریشتہ رنگ و بوقح کوش
اگرچہ دیدہ بود پاشان توای گل

که هیچکس نقضای خدای جان نبرد
که زننگ غم ز دولت خرمی مخان نبرد
بهوش باش که نقد تو بپایان نبرد

سخن نیز دشمنان ادا کن حافظ
که تحفه کس دُر گوید بر بحر و کان نبرد

مرا می دگر باره از دست برد
 هزار آفرین بر می سنج خیا
 بنادیم دستت که انگور چید
 بر روزاها خورده بر من گیر
 مرا از ازل عشق شد سرشت
 مزن دم حکمت که وقت مرگ
 مکن رنج بهیوده خرسندش
 چنان زندگانی کن از جان

بمن باز آور می دستبرد
 که از روی رنگ نرودی بر
 مرزا و پاسے که در هم فشر
 که کار خدائے نه کاریت خد
 قضای نبشته نشاید شد
 و رستود و جان چو بیچاره گرد
 قناعت کن انیت طلسمی بر
 که چون مرده باشی گویند مرده ^{جانبه ۱۲}

شودست وحدت ز جام الست
هر آنکو چو حاقظنی صاف غور

ویران شود و در
وادیهای ایشان کسب
باید کرد آن مخلوق خاوند و شیخیم
و قریبی که هم خیم تو نیست
به پیش آن که این را بماند نقد آن زبیر
و قریبی که در قمار هم دروید ۱۱
و قریبی که در حال کله
سینه و قوس این غزل
ست و بار قوس از دست آن کلاه
بی اختیار کردست این کلاه دست
موصول یکا به عشق ساخت سینه
دستگیر از قدرت و غرضی و بی
دیگرستی و غرضی ۱۲

[illegible]

اول ۱۲

[illegible]

مرا هر سیه چنان سر برودن نخواهد شد
مرا و زازل کاری بخیزندی نفرمود
مجال من بهمن باشد که پنهان مرا و در
شتر لعل جامی بسن بیا مریان سا
بیاتاد صف زندان بیابک جنگ می شود
شبنم خون بلبل گفت گای محبوبی بهتا
رقیب آزار با فرمود و جامی شستی نگذشت
بیاتاد صافیت سازد هر بنام

شوی ای دیده نقش غم ز لوح سینه حایق
که زخم تیر و دلاست ز رنگ غم نخواهد

معاشران گره از زلف یار باز کنید
 حضور مجلس انس است و ستان ^{دستان} ^{۱۲}
 رباب و چنگ بیا بگ بلند میگویند
 آنکسی که درین حلقه نیست زنده بشوق
 میان عاشق و معشوق فرق بسیار

شبی خوش است باین قصه شمع در از کنید
 و آن یکا و پنجا نسید و در فر از کنید
 که گوش بهوشن به پیغام دل از کنید
 برو چو مرده بفتوح سن نماز کنید
 چو یار ناز نماید ^{از پیچ و مهر} شما نیا ز کنید

حضرت مولانا صاحب
 کرامت کمالی مدظلہ العالی
 کے ہاتھ سے لکھی گئی ہے
 جس میں مذکور ہے کہ
 مولانا صاحب نے
 اس کتاب کو لکھنے میں
 ایک سال کا عرصہ
 خرچ کیا ہے۔

[illegible]

۱۴۵
 ۱- ای سرباز
 ۲- ای سرباز
 ۳- ای سرباز
 ۴- ای سرباز
 ۵- ای سرباز
 ۶- ای سرباز
 ۷- ای سرباز
 ۸- ای سرباز
 ۹- ای سرباز
 ۱۰- ای سرباز
 ۱۱- ای سرباز
 ۱۲- ای سرباز
 ۱۳- ای سرباز
 ۱۴- ای سرباز
 ۱۵- ای سرباز
 ۱۶- ای سرباز
 ۱۷- ای سرباز
 ۱۸- ای سرباز
 ۱۹- ای سرباز
 ۲۰- ای سرباز
 ۲۱- ای سرباز
 ۲۲- ای سرباز
 ۲۳- ای سرباز
 ۲۴- ای سرباز
 ۲۵- ای سرباز
 ۲۶- ای سرباز
 ۲۷- ای سرباز
 ۲۸- ای سرباز
 ۲۹- ای سرباز
 ۳۰- ای سرباز
 ۳۱- ای سرباز
 ۳۲- ای سرباز
 ۳۳- ای سرباز
 ۳۴- ای سرباز
 ۳۵- ای سرباز
 ۳۶- ای سرباز
 ۳۷- ای سرباز
 ۳۸- ای سرباز
 ۳۹- ای سرباز
 ۴۰- ای سرباز
 ۴۱- ای سرباز
 ۴۲- ای سرباز
 ۴۳- ای سرباز
 ۴۴- ای سرباز
 ۴۵- ای سرباز
 ۴۶- ای سرباز
 ۴۷- ای سرباز
 ۴۸- ای سرباز
 ۴۹- ای سرباز
 ۵۰- ای سرباز
 ۵۱- ای سرباز
 ۵۲- ای سرباز
 ۵۳- ای سرباز
 ۵۴- ای سرباز
 ۵۵- ای سرباز
 ۵۶- ای سرباز
 ۵۷- ای سرباز
 ۵۸- ای سرباز
 ۵۹- ای سرباز
 ۶۰- ای سرباز
 ۶۱- ای سرباز
 ۶۲- ای سرباز
 ۶۳- ای سرباز
 ۶۴- ای سرباز
 ۶۵- ای سرباز
 ۶۶- ای سرباز
 ۶۷- ای سرباز
 ۶۸- ای سرباز
 ۶۹- ای سرباز
 ۷۰- ای سرباز
 ۷۱- ای سرباز
 ۷۲- ای سرباز
 ۷۳- ای سرباز
 ۷۴- ای سرباز
 ۷۵- ای سرباز
 ۷۶- ای سرباز
 ۷۷- ای سرباز
 ۷۸- ای سرباز
 ۷۹- ای سرباز
 ۸۰- ای سرباز
 ۸۱- ای سرباز
 ۸۲- ای سرباز
 ۸۳- ای سرباز
 ۸۴- ای سرباز
 ۸۵- ای سرباز
 ۸۶- ای سرباز
 ۸۷- ای سرباز
 ۸۸- ای سرباز
 ۸۹- ای سرباز
 ۹۰- ای سرباز
 ۹۱- ای سرباز
 ۹۲- ای سرباز
 ۹۳- ای سرباز
 ۹۴- ای سرباز
 ۹۵- ای سرباز
 ۹۶- ای سرباز
 ۹۷- ای سرباز
 ۹۸- ای سرباز
 ۹۹- ای سرباز
 ۱۰۰- ای سرباز

بجای دوست که غم پرده شامند رو	گر عتقاد بر الطاف کار ساز کنی
نخست مو عظمی پیری فروش نیست	که از معاشر جنس ^{بهر} احتراز کنی

اگر طلب کند انعامی از شما حافظ
حقیقتش به لب یار دل نواز کنید

مرا وصل تو گززانکه دسترس باشد
 اگر تهر و جهان یک نفس زخم باشد
 بر آستان تو غوغای عاشقان عجیب
 ره خلاص گجا باشد آن غریقه را
 چه حاجت بشمشیر قتل عشق
 هزار بار شود آشنای دیگر بار
 ازین سبب که مرادست بخت کوتاه است
 دگر ز طالع خویشم چه طمس باشد
 مرا زهر و جهان حاصل آن نفس باشد
 که هر کجا شکرستان بود گیس باشد
 که سیل عیش و شیش و پیش و پس باشد
 که نیم جان مرا یک کرشمه پس باشد
 مرا به بند و گوید که اینچه کس باشد
 کیم بسر و بلند تو دسترس باشد

اگر تیرد و جهان یک نفس زخم باد و
بر آستان تو غوغای عاشقان عجب
ره خلاص کجا باشد آن غریقی را
چه حاجت بشیر قتل عاشق را
هزار بار شود آشنا و دیگر بار
ازین سبب که مرادست بخت کو تاه

مرا ز هر دو جهان حاصل آن نفس باشد
که هر کجا شکرستان بود گیس باشد
که سیل عیش و شکرش ز پیش و پس باشد
که نیم جان مرا یک کرشمه پس باشد
مرا به بیند و گوید که ای چه کس باشد
که نیم بسیر و بلند تو دوسترس باشد

ره خلاص کجا باشد آن غریقه را
چه حاجت بشمشیر قتل عشق را
هزار بار شود آشنا و دیگر بار
ازین سبب که مرادست بخت کو تماه را

که میل عیش و پیش و پس باشد
که نیم جان مرا یک کرشمه پس باشد
مرا به بند و گوید که اینچسب باشد
کهیم بسر و باند تو دسترس باشد

ہزار بار شود آشنا و دیگر بار
ازین سبب کہ مرادست بخت کو تماشہ

مرا به بیند و گوید که این چه کسی باشد
 کیتم بسیر و یلند تو دوست ترس باشد

خوش است بادۀ رنگین و صمیمت جلنان
مدام حافظ پیدل درین غمش باد

نیزم غیرش از دست فراق نریا
 آه اگر ناله زارم ز ساند تباد
 چه کنم گر کنم ناله و نریا و فغان
 کز فراق تو خجاستم که بداندیش مباد

چونکہ ہم گزشتہ سالہ دسمبر ماہ و فغان

کز فراق تو چنانم که بر اندیش میاورد

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

راه عشق ار چه کین گاه کما نزاران است
 سحر بامعجزه بهلوتر نند دل خوش دار
 جام مینائی می سدره تنگد لست
 باغبانان از خزان نخبرت می سینم
 رهن دهر نرفته است شومین ازو
 بانگ گاومی چو صد بازو ده شوه مخ
 علم و فضل که بچل سال دلم جمع آورد

هر که دوست رود صفر را عدا بد
 آفرینی و نیر و نیت ۱۱
 سامری کسیت که دست از یه چنجا بد
 منه از دست که سیل غمت انجا بد
 آه از ان روز که بادت گل عنا بد
 اگر امروز نبرد دست که فردا بد
 کی سها عکس خورشید مصفا بد
 ترسم آن ز گرس ستانه یکجا بد

حافظ ارجان طلبه بر کس مستانه او
خانه از عمر پر سپرد از و بیل قاپرد

فقرت باد صبا مشک نشان خا
ارغوان جام عقیقه بهمن خا
گل عزیزت غنیمت شمر نیست
ایں تطاول که کشید از غم حیران
ای دل از عشرت امروز بفرود آنگونی
ماه شعبان از دست قشح کاین خورشید

عالم دیگر باره جوان خواهد شد
چشم نرگس شقائق نگران خواهد شد
که بلیغ آرزوین راه و از آن خواهد شد
تا سر پرده گل نعره زنان خواهد شد
ما به نقد دستار که نشان خواهد شد
از نظر آتش عید رمضان خواهد شد

کمالی و کمالی
 کرموت بر سر خا ابر سید
 متاعی خندان از خدا بهر
 جیح حاصل تان نخواهد شد
 درین شیطانیان بهشت
 سلسله درین است ای اگر سر
 بیانی بهشت ای اگر سر
 غالب نیاید نگاه خوار
 خوار و بدین باش و از
 بیخون مشهور این
 است و سلسله

[illegible][illegible]

کرامت حق تعالی علیه من و علی عترته
چون در این دم بحال نادمه
دور کن تاکی است قول بگوین
جلسه ای در

فقهی برای دعا و دعا

بیت

المستأجر

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران
تاریخ: ۱۳۵۵/۵/۱۵

استادان و دانشمندان
مقامات و مسئولان
فرماندهان و سربازان
و همگی

دیوان حضرت

ایک نوری شعلہ کی طرح

یہاں پر ایک اور عجیب و غریب واقعہ پیش آیا۔

فصل فی بیان سبب و علت و اثر و معلول

10/10/19

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

چند گوی که چنین است چنان خواهد شد	مطر مجلس انس است غزل خان سرود
مجلس و غدار است و زمان خواهد شد	اگر ز مسجد بجزایات شدم عیب مکن

حافظ از بهر تو آمد سوسا تسلیم و جود
قدیمی نه بودا عشق که روان خوا شد

نقد صوفی نه همه صافی و خوش باشد
صوفی ماکر و در دهری مست شدی
خوش بود گر محاک تجربه آید میان
ناز پرور تنم نبرد راه دست
خطای گرازی که نوزند نقش ^{البر} ^{مهر} ^{خوش} ^{است}
غم دنیای دنی چند خوری باده بخور ^{سبزه} ^{۱۲}

دلق و سجاده حافظ بر دایره درو
رشترا انکف آن ساقی مهرش باشد

<p>نشدت ویت اگر با به پروین کرده شمره از دستان عشق شوا انگیزاست نشدت جان بخش دارد خاک کوی گلزار</p>	<p>صورت نادیده شبیهی تخمین کرده این حکایتها که از فرهاد و شیرین کرده عارفان انجامشام عقل مشکین کرده</p>
---	---

مجلسی
نوروزی
شعبه
تاریخ و جغرافیه

گشت بیمار که چون شتم تو گرد ز گس بر جال تو چنان صورت عین حیران		شیوه آن نشدش حاصل بیمارمان که حدش همه جابر در دیوار بمان	
بیمار که زلفش دل حافط روزی شد که باز آید و جاوید گرفتارمان		سعادتمندم گشت دولت همقرین دار کسی آن آستان بود که جان در استین دار	
بهر آن کو خاطر مجموع و یاز تا زمین دارد جناب عشق را در گهسی بالا ترا عقل بخاری نگرای منم ضعیفان و فقیران را و مان تنگ شیرینت گمر هر سیاهان		که صد مرشد غرت فقیر نه نشین دارد که نقش خاتم لعش جهان نرنگین دارد	
چو پروی مین باشی توانا فی غنیمت آن بلا گردان جان دل و عای تمندان صبا از عشق من فری گویان شه جهان لب لعل و خط شکین چو آتش مست و انشین		که دوران ناتوانیهایی نریزمین دارد که میند خیر از آن خمس که ننگ خوشه چین دارد	
اگر گویند خرم چو حافظ بنده بفلس گویندش که سلطانی گدائی نه نشین دارد		که صد حبشه و کهنسر و غلام کمترین دارد بنازم دلبر خود را که حسنش آن این دارد	
هر آنکه جانب اهل فاکمه دارد خداش در همه حال از بلا گمراه دارد			

این شعر در مدح حضرت علی بن ابی طالب است که در روزی که در میان جمعیت بودند و در میان ایشان بود که یکی از ایشان گفت ای علی بن ابی طالب که تو را چه می آید که در میان ما هستی و ما را از تو می ترسانیم و تو را چه می آید که در میان ما هستی و ما را از تو می ترسانیم

این شعر در مدح حضرت علی بن ابی طالب است که در روزی که در میان جمعیت بودند و در میان ایشان بود که یکی از ایشان گفت ای علی بن ابی طالب که تو را چه می آید که در میان ما هستی و ما را از تو می ترسانیم و تو را چه می آید که در میان ما هستی و ما را از تو می ترسانیم

این شعر در مدح حضرت علی بن ابی طالب است که در روزی که در میان جمعیت بودند و در میان ایشان بود که یکی از ایشان گفت ای علی بن ابی طالب که تو را چه می آید که در میان ما هستی و ما را از تو می ترسانیم و تو را چه می آید که در میان ما هستی و ما را از تو می ترسانیم

<p>یاد باد آنکه چو یاقوت قلع خنده زدی یاد باد آنکه دران بزرگه خلق و ادب یاد باد آنکه صبوخی زده در مجلس اس یاد باد آنکه خرابات نشین بودم دست</p>	<p>در میان من و عسل تو حکایتها بود آنکه او خنده ستانه زدی صهبا بود جز من و یار نبودیم و خنده ابا با بود اچنم در مجلس امروز کم است آنجا بود</p>
<p>یاد باد آنکه با صلاح شامی شد است نظم هر گوهر ناسفته که حافظ را بود</p>	<p>دیده راروشی از خاک در حال بود برزبان بود مرا آنچه ترا در دل بود عشق میگفت بشیخ آنکه بر وکل بود وامی ان عشق تنعم که در ان منزل بود تو چنان گفت که سنی من و دل بطل بود خم می یم خون دل و یاد گل بود منقسی عقل درین سلسله لایحل بود خوش درخشد ولی دولت بطل بود که ز سر پنجه شاهین قضا غل بود</p>
<p>یاد باد آنکه سر کوی قوم منزل بود رست چوین گل از صحت کپ دل چو از پیر خرد نقد معانی جیست آه ازین جور و ظلم که درین دگشت در دلم بود که بی دوست نباشم گز دوش بر یاد حریفان خراباشیم بس گشتم که سپرم سبب فرو رستی خاتم فیروزه بو آجاتی ویدی آن قلمه کبک خرابان حافظ</p>	<p>دیده راروشی از خاک در حال بود برزبان بود مرا آنچه ترا در دل بود عشق میگفت بشیخ آنکه بر وکل بود وامی ان عشق تنعم که در ان منزل بود تو چنان گفت که سنی من و دل بطل بود خم می یم خون دل و یاد گل بود منقسی عقل درین سلسله لایحل بود خوش درخشد ولی دولت بطل بود که ز سر پنجه شاهین قضا غل بود</p>

یاد باد آنکه سر کوی قوم منزل بود
رست چوین گل از صحت کپ
دل چو از پیر خرد نقد معانی جیست
آه ازین جور و ظلم که درین دگشت
در دلم بود که بی دوست نباشم گز
دوش بر یاد حریفان خراباشیم
بس گشتم که سپرم سبب فرو
رستی خاتم فیروزه بو آجاتی
ویدی آن قلمه کبک خرابان حافظ

یاد باد آنکه سر کوی قوم منزل بود
رست چوین گل از صحت کپ
دل چو از پیر خرد نقد معانی جیست
آه ازین جور و ظلم که درین دگشت
در دلم بود که بی دوست نباشم گز
دوش بر یاد حریفان خراباشیم
بس گشتم که سپرم سبب فرو
رستی خاتم فیروزه بو آجاتی
ویدی آن قلمه کبک خرابان حافظ

دودستان را "سرزمین خرمی"
ایالتی گویشا نام دارند و عرب و
علمان کی لاپه و دودی
و دودستان
پاکستان کی قیسم
زبان دیاری "طهرین" ۱۶۸

فصل در آداب و اخلاق
لیکن و آداب و اخلاق
نظام که بلیان و عودانی
بجا افتد که چه چیز
است و این است
سالمات که عیال
نیاید و نام که در پیش
آفتاب و سی و بیادان
چند و در میان و در
شیر و در میان و در
لیکن و در میان و در
لیکن و در میان و در

مردت ایچین شنبیت
داده الیه ای
تونیش کورکست قضا
دوق یازده که من دیوان
قاند اویسی بیکی
منی آید آن گونی دور
سوالان ایچی طالبان را
چشم کلار جادو کلر
بلدی باغ و نهاله
قیل سارا ای

یار می اندر کس نمی بینم یاران را
آیت این تیره گوش خضر خجسته
صداران گل شگفت با نام غی بر شاخت
لعل از کان مروت بنیام سالک است
زهره ساز خود میگیرد مگر عودش بخت
کس نمیگوید که یاری داشت حق دوست
گوی تو فقی و کرامت میان افکنده ام

حافظ اسرار الہی کہ فیہ دلائل خموت
از کہ می پرسی کہ دور روزگار ان اشچہ

یکتو جام دی سحر که اتفاق افتاده بود
 از سر مستی و گریه بشاگرد عهد شباب
 نقش می ستم گیرم بپوشه آن چشم مست
 سا قیا جام و دادم ده که در سیر طریق
 ای معبر قزوئه فرما که دو ششم آفتاب
 در مقامات حقیقت هر کجا گردیم سیر

[illegible]

طرحه ای جویش
حیثیت تر از ابرو و خال و زینت
شیرین و شیرین

10

100

11-2-51

10

100

پہلے درجہ

بسم الله الرحمن الرحيم

100

10

با او بگو کہ اے منہ نامہربان من
 دل ڈاڑھ ایم دھرتی و جان خرید ایم
 کر دی چور و زکار فراموش بندہ را
 اسی دل سباز باغم ہجران و صبر کن
 باغی خیال دست نپیش نظر شو

1875

باز آ که عاشقان تو مردند ز منتظار
بر باجها و جور فراقت و امدار
ز نهار عهد یار و قمار گوش دار
ای دیده در فراقت ازین بیش سخن مسأ
چون بروصال یار نداریم اختیار

حافظ تو تا کی غم مال جهان خور
بسیار غم خور که جهان نیست مایه

ای برده گوی حسن بخوان و درگاه
الحق و جودش و نشان دمان تو
وادیم دل پرست خدا و زلف جلال تو
بادان هزار دشمن گریار با منست
عشق پیش بود مرا چه دل خانه گیر شد
گر سر و پیش قدمه تو سر یک شد منج

...

قدت برآست چو هری سرو و جبار
موبهم نقطه است پنهان آشکار
از دست هر سه تاج کشد این دل فگار
و نام مصاف را و ترسم کارزار
زین در اگر ^{بجای} رشوم آیم با خطر
عقل طویل را نبود هیچ اعتبار

در شش غمت و شرافت فدا مهر و خاست

کتابخانه عمومی
ایم. ج. کورنر

16

۵

ان لن يفتقر
الى الفقه

10

از ان

انجمن

١٢٠

۱۰۰۰

مفتی محمد رفیع

1990

10

144

11/6/62

مجلس

د. محمد صالح المنجد

1. 8/14

روایتی روایتی

100-44388-100

مجلس شورای اسلامی

ای نظام

11-11-68

10

بانا که ریخت بنی گل ویت بهار عمر
 کانه غمت چو برق بشد روزگار عمر
 روزگار اوراق را که نهد در شمار عمر
 بر نقطه دهان تو باشد مدار عمر
 زان و عنان گشته دو اند سوار عمر
 در باب کار دل که نه پیداست کار عمر
 بیدار گردان که نماند است بار عمر
 پیچاره دل که هیچ ندید از گذار عمر

ی خرم از فروغ رخت لاله زار
روید هگر سترنگ چو باران رود روا
نی عمر زنده ام من زین پس عجب بار
دلتنه از محیط فنا نیست سرگرم
تر هر طرف زخیل حوادث کینگیست
مین یک دم که دولتیه از ممکن است
کی شمی صبح و شکر خواب صبحم
ی در گذار بود و نظر سوسه مانگرد

این
 از هر دو حدیب
 است ای ابراهیم جان
 نیست ز کجای که با او سخن بفرست
 نیست در میان کافران و غیبت
 که با او راه را بر حق و باطل
 از حق و باطل و از نیک و بد
 فرخ می کشد یعنی در دنیا
 است از خیل و از دست کینه و بد
 از نیک و بد و از حق و باطل
 به او رسیده و از کجای جان

ایمان
وفاق
یا ابرار
باشند
راوی
آمده
دیگر
ای بر

حافظ سخن گوئی کہ در صفیہ جهان
این نقش ماند از قلمت یارگار عمر

بیرانده دل و قشوه و لدار بیار
نامم خوشبخت از عالم اسرار بیار
آشتمه از لطافات نفس یار بیار
در غبار که پدید آید از اغیار بیار
ساقیان مستخرج آتش کردار بیار

می صبا نکتے از خاک میار بیار
 که روح فرا از دهن یار بگو
 معطر کنم از لطیف نسیم تو شام
 فانی تو که خاک رو آن یار عزیز
 از گارایت که دل چیر و مقصود نه

[illegible]

1139
The
1140
1141
1142
1143
1144
1145
1146
1147
1148
1149
1150
1151
1152
1153
1154
1155
1156
1157
1158
1159
1160
1161
1162
1163
1164
1165
1166
1167
1168
1169
1170
1171
1172
1173
1174
1175
1176
1177
1178
1179
1180
1181
1182
1183
1184
1185
1186
1187
1188
1189
1190
1191
1192
1193
1194
1195
1196
1197
1198
1199
1200
1201
1202
1203
1204
1205
1206
1207
1208
1209
1210
1211
1212
1213
1214
1215
1216
1217
1218
1219
1220
1221
1222
1223
1224
1225
1226
1227
1228
1229
1230
1231
1232
1233
1234
1235
1236
1237
1238
1239
1240
1241
1242
1243
1244
1245
1246
1247
1248
1249
1250
1251
1252
1253
1254
1255
1256
1257
1258
1259
1260
1261
1262
1263
1264
1265
1266
1267
1268
1269
1270
1271
1272
1273
1274
1275
1276
1277
1278
1279
1280
1281
1282
1283
1284
1285
1286
1287
1288
1289
1290
1291
1292
1293
1294
1295
1296
1297
1298
1299
1300
1301
1302
1303
1304
1305
1306
1307
1308
1309
1310
1311
1312
1313
1314
1315
1316
1317
1318
1319
1320
1321
1322
1323
1324
1325
1326
1327
1328
1329
1330
1331
1332
1333
1334
1335
1336
1337
1338
1339
1340
1341
1342
1343
1344
1345
1346
1347
1348
1349
1350
1351
1352
1353
1354
1355
1356
1357
1358
1359
1360
1361
1362
1363
1364
1365
1366
1367
1368
1369
1370
1371
1372
1373
1374
1375
1376
1377
1378
1379
1380
1381
1382
1383
1384
1385
1386
1387
1388
1389
1390
1391
1392
1393
1394
1395
1396
1397
1398
1399
1400
1401
1402
1403
1404
1405
1406
1407
1408
1409
1410
1411
1412
1413
1414
1415
1416
1417
1418
1419
1420
1421
1422
1423
1424
1425
1426
1427
1428
1429
1430
1431
1432
1433
1434
1435
1436
1437
1438
1439
1440
1441
1442
1443
1444
1445
1446
1447
1448
1449
1450
1451
1452
1453
1454
1455
1456
1457
1458
1459
1460
1461
1462
1463
1464
1465
1466
1467
1468
1469
1470
1471
1472
1473
1474
1475
1476
1477
1478
1479
1480
1481
1482
1483
1484
1485
1486
1487
1488
1489
1490
1491
1492
1493
1494
1495
1496
1497
1498
1499
1500
1501
1502
1503
1504
1505
1506
1507
1508
1509
1510
1511
1512
1513
1514
1515
1516
1517
1518
1519
1520
1521
1522
1523
1524
1525
1526
1527
1528
1529
1530
1531
1532
1533
1534
1535
1536
1537
1538
1539
1540
1541
1542
1543
1544
1545
1546
1547
1548
1549
1550
1551
1552
1553
1554
1555
1556
1557
1558
1559
1560
1561
1562
1563
1564
1565
1566
1567
1568
1569
1570
1571
1572
1573
1574
1575
1576
1577
1578
1579
1580
1581
1582
1583
1584
1585
1586
1587
1588
1589
1590
1591
1592
1593
1594
1595
1596
1597
1598
1599
1600
1601
1602
1603
1604
1605
1606
1607
1608
1609
1610
1611
1612
1613
1614
1615
1616
1617
1618
1619
1620
1621
1622
1623
1624
1625
1626
1627
1628
1629
1630
1631
1632
1633
1634
1635
1636
1637
1638
1639
1640
1641
1642
1643
1644
1645
1646
1647
1648
1649
1650
1651
1652
1653
1654
1655
1656
1657
1658
1659
1660
1661
1662
1663
1664
1665
1666
1667
1668
1669
1670
1671
1672
1673
1674
1675
1676
1677
1678
1679
1680
1681
1682
1683
1684
1685
1686
1687
1688
1689
1690
1691
1692
1693
1694
1695
1696
1697
1698
1699
1700
1701
1702
1703
1704
1705
1706
1707
1708
1709
1710
1711
1712
1713
1714
1715
1716
1717
1718
1719
1720
1721
1722
1723
1724
1725
1726
1727
1728
1729
1730
1731
1732
1733
1734
1735
1736
1737
1738
1739
1740
1741
1742
1743
1744
1745
1746
1747
1748
1749
1750
1751
1752
1753
1754
1755
1756
1757
1758
1759
1760
1761
1762
1763
1764
1765
1766
1767
1768
1769
1770
1771
1772
1773
1774
1775
1776
1777
1778
1779
1780
1781
1782
1783
1784
1785
1786
1787
1788
1789
1790
1791
1792
1793
1794
1795
1796
1797
1798
1799
1800
1801
1802
1803
1804
1805
1806
1807
1808
1809
1810
1811
1812
1813
1814
1815
1816
1817
1818
1819
1820

۱۹۹۱

1960

100

100

1967

2000

100

2000

۱۸۲
گنجینه از
کبوتری تیب
برای تامل
چشم و تبار
من گردی
بلورده بکوردی
زیب و بکوردی
دین این ظاهر
برگانه و بکوردی
چیزی و بکوردی
چیزی و بکوردی
چیزی و بکوردی

گر دمی از رگدزد دست بکوری رب
دل دیوانه ز زنجیر نه آید باز
خامی و ساده دلی شیوه جانبازان
شکر آن که تو دوشترتی ای مرغ چین
کام جان تلخ شد از صبر که کردم بیست

دلق حافظ بجز ارزومیش نکین
 و بکوشش مست مغرب از سر بازاریا

اسی سبب سے کہتے از کوی غلامی میں آ
 قلب بچل مارا بزن اکسیر مراد
 در کینگاہ نظر بادل خوشم جگست
 در غریبی و فراق و غم دل پر شدم
 منکران اہم ازین می و سہ خرم چنان
 ساقیا عشرت امروزہ بفردا مشکین
 زار و بیار غم رحمت جانی میں آ
 یعنی از خاک و عشت نشانی میں آ
 زابر و وغمرہ او تیر و کمائی میں آ
 سا غری ز کف تازہ جوانی میں آ
 و گر ایشان نہ ستائند روانی میں آ
 یاز دیوان قصا خطا مانی میں آ

دلم از پرده پشت پرده حاقظی گفت
ای صبا نیکه از کوی غلانی برآ

[illegible]

۱۲۔ غفرلہ نسیم علی بکری محمد شہید سلطان احمد انور علی کوٹلیہ مولانا محمد اسحاق علی خان

مجلس شورای ملی
روزنامه رسمی
شماره ۱۲۳۴
تاریخ ۱۳۰۲/۰۵/۰۱
صفحه ۱۰۰
موضوع: ...

ولا چندم بریزی سخن دیده شرمم آرا آخر
منم یارب که جانان از عارض بوی چشم
چو باد از خرچانان بودن خوشه تهنیت
مرا دینی و عقیقی این بنفشید روزی بخش
نگارستان چنین نام خواهد شد سرالیک
دلا در ملک شبنمی گرا زانده نگریزی

تبی چون ماه نازدی چون پیش آورد
تو گوئی تا بسم حافظ رسائی شرم دار آخر

<p>دیکز شاخ سرو پهلوی بیل صبور بختی گل بشکر آنکه شگفته بکام دل راه اگر به جور و قصورست ایستار از دست غیبت تو شکایت نیکنم</p> <p>گر دیگران بعیش و طرب خرم اند و شاد من خور باغ چنگ مخور غصه و درد حافظ شکایت از غم سحران میکنم</p>	<p>کلبه گن که چشم باز روی گل و با بلبلان بیدل شیدا کن غم و مارا شرابخانه قصورست و یار حور تا نیست غیبتی ندم لذت حضور</p> <p>مارا غم نگار بود مایه سرور گوید ترا که با ده مخور گوشت غفور در چه صول باشد و در طلب است نگو</p>
--	--

این کتاب در این اقسام است
 ۱- کتابی که در بیان احوال و سیرت
 ۲- کتابی که در بیان عقاید و مذاهب
 ۳- کتابی که در بیان فقه و احکام
 ۴- کتابی که در بیان تاریخ و حوادث
 ۵- کتابی که در بیان جغرافیه و احوال
 ۶- کتابی که در بیان طب و دوا
 ۷- کتابی که در بیان صنایع و حرفه
 ۸- کتابی که در بیان ادب و شعر
 ۹- کتابی که در بیان لغت و معانی
 ۱۰- کتابی که در بیان ریاضیات و حساب
 ۱۱- کتابی که در بیان نجوم و کواکب
 ۱۲- کتابی که در بیان فلسفه و منطق
 ۱۳- کتابی که در بیان اخلاق و تربیت
 ۱۴- کتابی که در بیان سیاست و حکومت
 ۱۵- کتابی که در بیان جنگ و دفاع
 ۱۶- کتابی که در بیان تجارت و بازرگانی
 ۱۷- کتابی که در بیان کشاورزی و باغبانی
 ۱۸- کتابی که در بیان دامپروری و شیپاری
 ۱۹- کتابی که در بیان ماهیگیری و صیادی
 ۲۰- کتابی که در بیان صنایع دستی و هنر

[illegible]

اسلامی بیان زمان

1
کتابخانه عمومی
کتابخانه عمومی

از این دو مورد اکنون در حال
در دسترس

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب مدظلہ العالی

البريد

مجلس

تاریخ و جغرافیہ

ایڈیٹوریل کمیٹی
میں

استیسی ایمنون

استیصال
میں سے غور کیا میں ہوں

پیش از آنکه در آن جلا...

[illegible]

17/01/2025

6102

کنون که ماه تمامی نظر دریغ مدار
ز اهل معرفت این مختصر دریغ مدار
از حریفه و زاء سفر دریغ مدار
که در بهای سخن سیم وز دریغ مدار
سخن گوی و ز طوطی شکر دریغ مدار

شرح بزم بودم چو ماه نو بودی
 جهان هر چه در دست بهل و فخر است
 مکارم تو بافاق می برد شاعر
 چو ذکر خیر طلب میکنی سخن نیست
 کنون که چشمه نوش است لعل شیرین

غبار غم برود حال شود ^{فقط}
تو آب دیده ازین رهگذر دریغ مدار

ساقی بروی شاه سپین ماه و می بیاید
کاری نکرد همت پاکان و زرگار
زمی کنند روزه کشتا لبان یار
کان نیز بر کمر شده ساقی گنم تار
ارباب چشم زخم زبانش نگاه دار
جام مرصع تو بدین درشتانوار
رفیق جام و قصه جمشید کامگار
بگو شنو حدیث و تو این قصه گشتار

عقیدست و موسم گل زیاران در انتظار
دل برگرفته بودم از ایام گل ول
گرفت شد بخورچه نقصان بهیچ
جز نقد جان بدست زارم شراب کو
خوش و دلست خم نم خوش خسرو کیم
می خور بشعر بنده که نیب دگر دهم
دل در جهان میند و میسوی سوال کن
می دل جناب عشق بلندست همنی

[illegible]

در خلافت کبریا می شود بین کوهستان
 می بیند باگی ای سانی روی خاوندان
 ای زمین اوست است است است است
 رمضان در خوشبختی خورشید
 در روز کذا اخطار است طالبان بار
 در شمس شفق ظاهر و در شمس توشه کمر
 در نیست در در بند و در پیکاری
 در کمال کمال شرف و در حقیقت
 در کمال کمال شرف و در حقیقت
 در کمال کمال شرف و در حقیقت

بسم الله الرحمن الرحيم

تخصصی

سید محمد علی

مجلس شورای ملی
تاسیس شده است

جبر و جبروت

۱۰۰

بسم الله الرحمن الرحيم

سید محمد رفیع

بسم الله الرحمن الرحيم

الحسين عليه السلام

1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025
2026
2027
2028
2029
2030
2031
2032
2033
2034
2035
2036
2037
2038
2039
2040
2041
2042
2043
2044
2045
2046
2047
2048
2049
2050
2051
2052
2053
2054
2055
2056
2057
2058
2059
2060
2061
2062
2063
2064
2065
2066
2067
2068
2069
2070
2071
2072
2073
2074
2075
2076
2077
2078
2079
2080
2081
2082
2083
2084
2085
2086
2087
2088
2089
2090
2091
2092
2093
2094
2095
2096
2097
2098
2099
2100
2101
2102
2103
2104
2105
2106
2107
2108
2109
2110
2111
2112
2113
2114
2115
2116
2117
2118
2119
2120
2121
2122
2123
2124
2125
2126
2127
2128
2129
2130
2131
2132
2133
2134
2135
2136
2137
2138
2139
2140
2141
2142
2143
2144
2145
2146
2147
2148
2149
2150
2151
2152
2153
2154
2155
2156
2157
2158
2159
2160
2161
2162
2163
2164
2165
2166
2167
2168
2169
2170
2171
2172
2173
2174
2175
2176
2177
2178
2179
2180
2181
2182
2183
2184
2185
2186
2187
2188
2189
2190
2191
2192
2193
2194
2195
2196
2197
2198
2199
2200
2201
2202
2203
2204
2205
2206
2207
2208
2209
2210
2211
2212
2213
2214
2215
2216
2217
2218
2219
2220
2221
2222
2223
2224
2225
2226
2227
2228
2229
2230
2231
2232
2233
2234
2235
2236
2237
2238
2239
2240
2241
2242
2243
2244
2245
2246
2247
2248
2249
2250
2251
2252
2253
2254
2255
2256
2257
2258
2259
2260
2261
2262
2263
2264
2265
2266
2267
2268
2269
2270
2271
2272
2273
2274
2275
2276
2277
2278
2279
2280
2281
2282
2283
2284
2285
2286
2287
2288
2289
2290
2291
2292
2293
2294
2295
2296
2297
2298
2299
2300
2301
2302
2303
2304
2305
2306
2307
2308
2309
2310
2311
2312
2313
2314
2315
2316
2317
2318
2319
2320
2321
2322
2323
2324
2325
2326
2327
2328
2329
2330
2331
2332
2333
2334
2335
2336
2337
2338
2339
2340
2341
2342
2343
2344
2345
2346
2347
2348
2349
2350
2351
2352
2353
2354
2355
2356
2357
2358
2359
2360
2361
2362
2363
2364
2365
2366
2367
2368
2369
2370
2371
2372
2373
2374
2375
2376
2377
2378
2379
2380
2381
2382
2383
2384
2385
2386
2387
2388
2389
2390
2391
2392
2393
2394
2395
2396
2397
2398
2399
2400
2401
2402
2403
2404
2405
2406
2407
2408
2409
2410
2411
2412
2413
2414
2415
2416
2417
2418
2419
2420
2421
2422
2423
2424
2425
2426
2427
2428
2429
2430
2431
2432
2433
2434
2435
2436
2437
2438
2439
2440
2441
2442
2443
2444
2445
2446
2447
2448
2449
2450
2451
2452
2453
2454
2455
2456
2457
2458
2459
2460
2461
2462
2463
2464
2465
2466
2467
2468
2469
2470
2471
2472
2473
2474
2475
2476
2477
2478
2479
2480
2481
2482
2483
2484
2485
2486
2487
2488
2489
2490
2491
2492
2493
2494
2495
2496
2497
2498
2499
2500
2501
2502
2503
2504
2505
2506
2507
2508
2509
2510
2511
2512
2513
2514
2515
2516
2517
2518
2519
2520
2521
2522
2523
2524
2525
2526
2527
2528
2529
2530
2531
2532
2533
2534
2535
2536
2537
2538
2539
2540
2541
2542
2543
2544
2545
2546
2547
2548
2549
2550
2551
2552
2553
2554
2555
2556
2557
2558
2559
2560
2561
2562
2563
2564
2565
2566
2567
2568
2569
2570
2571
2572
2573
2574
2575
2576
2577
2578
2579
2580
2581
2582
2583
2584
2585
2586
2587
2588
2589
2590
2591
2592
2593
2594
2595
2596
2597
2598
2599
2600
2601
2602
2603
2604
2605
2606
2607
2608
2609
2610
2611
2612
2613
2614
2615
2616
2617
2618
2619
2620
2621
2622
2623
2624
2625
2626
2627
2628
2629
2630
2631
2632
2633
2634
2635
2636
2637
2638
2639
2640
2641
2642
2643
2644
2645
2646
2647
2648
2649
2650
2651
2652
2653
2654
2655
2656
2657
2658
2659
2660
2661
2662
2663
2664
2665
2666
2667
2668
2669
2670
2671
26

100

100-100000

10

بهر کند که خواهی بگیر و بازم بسند
بر آستین خیال تو می دهم بوسه
تا این زمان من شوریده دل نهادم در کا
دلاستان شامی که صبح در پی اوست
گرم چو خاکن مین خوار میکنی سهل است
درون سینه دلم چون کبوتران بطیید
خیال قد بلند تو میسکند دل من

[illegible]

مرا بکشته باد و در گنای ساقی
 ز کوی میکده گریخته ام راه خطا
 بیا رازان می گلزنک مشکبو جامے
 اگر چه مست و خرابم تو نیز لطف کن
 به نیم شب اگر ت آفتاب بیاید
 مهل که روز و قاتم بجاک بسیارند

که گفته اند نکو کن و در آب انداز
 مراد گر ز کرم در ره صواب انداز
 شرار رشک حسد در دل گلاب انداز
 نظر برین دل گریخته خراب انداز
 ز روی دختر گلچهر ز نقاب انداز
 مرا بمیکده بردخم شراب انداز

گراز تو یک سر مو کشند دل حافظ
گیر و در خم افش بر پیچ و تاب انداز

وز فلک خون جسم که جوید باز	حال خونین دلان که گوید باز
سر حکمت با که گوید باز	بجز فلاطون خم نشین شراب
ز کس است اگر برودید باز	شمرش از چشمی پرستان باد
زین جانشخ بخون بشوید باز	هر که چون لاله کاسه گردان شد
ببرش موسی تا نموید باز	بسکه در پرده چنگ گفت سخن
ساعتی که لاله گون بنوید باز	بکشاید دلم چو غنچه اگر
گر نیست ز بستر بچوید باز	گر ویت الحرام خم حافظ

آنچه در میان
 بکین و برین دل سر
 محرم آید را بهیچ
 شتاب آفاق نباید برد
 و در نزد شریعت نقایص
 از دور و ششوی آفاق
 آنگاه رسد و ششوی
 آفاقه پس آنگاه پس
 از یلبین قریب معنی
 معالجه را در اندک
 پس از آن

سعادۂ دلدار
 چرخ جان
 مرا تا که سیرت بکمال مرا
 بیکه در دود خفا و دود غبار
 از لعل کمال شوق است جوئی
 در کمال کین تا دلان کردن
 و ترود و زین و مایه این
 نظام هر دو باران به ظاهر
 اعتبار و شرف را افلاک این
 اعتبار گشت در حق نشین
 که هر کس که حرف حق را
 بگوید و گوید و حرف حق را

مجلس علماء و مفتیان

وہابی راہم گویند ۱۲

عظیم و بیستادار دیوان

فصل ۱۴
مطالع بالاینکه

کتابخانه عمومی

100

فیتہ کابل پارسہ پشاور کمانڈر نور الحسن زکریا خان مری وین فوگہ گورنر گل کونوالا خواجہ کہ سٹون امین امیر لکھنؤ ۲۰۲

میک ۱۶/۱۱

این قدر محتسب گشت
حسب الیه مسل
اونا با از زما ایلات
دو چنان از سجد
که پس از نیست چو
که از تو بر داشت
ای آن قدر عشق
که تمام از حای

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

ماقصہ سکندر و داور انخواندہ ام	از بابا بجز حکایت مهر و فاپرس
دارم از زلف سیاهت گل خندان کج پرس	که چنان خوشده ام بیسیر سامان کج پرس
کس با سپید و فاکر دل دین کند	که چنانم من ازین کرده پشیمان کج پرس
بهریک چو که آزار کس در پیست	رحمتی می کشم از مردم نادان کج پرس
گوشت گیری و سلامت بوسم بود	چون میکند آن ز کس قتل کج پرس
زاهد از مابلاست بگذرکان می لعل	دل دین می باز دست بان کج پرس
گفتم از کوی فلک صورت حالی پرس	گفت آن می کشم اندر خم چو گان کج پرس
گفتش زلف بکین که کشادی گفتا	
حافظ این قصه ازست بقرآن کج پرس	
در عشق کشیده ام که پرس	زهر هجری چشیده ام که پرس
چشیده ام در جهان و آخر کار	ولبر بگریزیده ام که پرس
آن چنان در شهبای خاک دوش	می رود آب دیده ام که پرس
من تو در کلبه نهان خورش	رنجانی کشیده ام که پرس

و غرض از اینست که در این کتاب

دین تجارت زرتاج و جهان بارش	یست مار انجرا ز وصل تو در سر هوا
حافظ از شرب قیامت بی آنصاف	طبع چون آب غزلهای وان بارش
<p>لحریف مجر و گرامه و گلستان شش گو که خاطر عشاق گو پریشان شش نهان چشم سکندر چو آینه ان شش بیا و تو گل این بلبل غزل خوان شش خدای که ره گمان بیا و سلطان شش از نیچه بادل ما کرده پشیمان شش خیال کوشش وانه بین خندان شش بشیوه نظر از ناظران و دران شش</p>	<p>اگر رفیق شفیع دست پیمان شش شبنم زلف پریشان بت باد شش گریخت هویت که با خضر نمیشین باشه رموز عشق نوازی نه کار هر غصبت طریق خدمت و آیین بندگی کردن و اگر تصبیه حرم تیغ برکش ز نرسا تو شمع انجمنه یک زبان یک دل شو کمال دلبری حسن در نظر باریت</p>
خوش حافظ و از جور یار ناله مکن	ترا که گفت که بروی جیران بش
پیوسته در حمایت لطف اگر باش	از خارجی هزار یک جونی خرد

این بیت از ارمی و دلبری
 در بیان رموز عشق و کمال
 است و در بیان کمال
 خود کرده و آید و باری
 ای پسر من بیا و ای
 عشق تو شمع انجمنه و باری
 که بکشد دل و بکشد این عشق
 ای هر که بکشد کبکی و خیال
 این بیت از ارمی و دلبری
 در بیان کمال و کمال
 و نه ان باش و شمع و دلبری
 عشق تو کمال حسن و دلبری
 ای حافظ و از جور یار ناله مکن
 که با طبع و نور از دور
 حبیب این شاعر است
 که بی صلاح و صواب و درم و باری
 و به مشفق و دانه و باری
 و به مشفق و دانه و باری

این بیت از ارمی و دلبری
 در بیان کمال و کمال
 و نه ان باش و شمع و دلبری
 عشق تو کمال حسن و دلبری
 ای حافظ و از جور یار ناله مکن
 که با طبع و نور از دور
 حبیب این شاعر است
 که بی صلاح و صواب و درم و باری
 و به مشفق و دانه و باری
 و به مشفق و دانه و باری

بخت از دست من دور باد / ز دست من دور باد / ز دست من دور باد / ز دست من دور باد

<p>برجای خار بحران صبر بلبلان بایش مرغ زیرک چون بدم قدم تل بایش هر که روی یاسمین و جندیل بایش کار ملک ست آنکه تدبیر و تحمل بایش راهر و گرسنه هر دار و توکل بایش این دل شویره گران لب و کمال بایش دور چون با جاشقان قدم تسلسل بایش</p>	<p>باغبان گرچه دوزی صحبت گل بایش انی دل اندر بند بوفش از پریشانی با چنین لطف و رخی باوش نظر باز جمی رند عالم سوز را با صحت بینی چه کار تمکیم بر تقوی و دانش طریقت کاست ناز نازین نگرستان می بایکشد ساقیادگر و دشمن ساغر قتل تا بچند</p>
---	---

کیست حاقط تا ننوشد باده بی آوار
 عاشق سیکین چرا چندین تحمل بایش

<p>بست نگیین دل و یمنین ناگوش حریفی موشی ترکی قبا پوش بسان دیگ دم نیمه خم جوش گرت همچون قبا گیرم در غوش مگر دم مرش از جام فرموش برودش برودش برودش و دوش</p>	<p>ببر و از من قرار و طاقت نهوش نگاری چاکلی شوخی پرشوش ز تاب آتش سودا می عشقش چه پیر این شوم آسوده خام اگر بوسیده گردد تنم دل و دیم دل و دیم برده است</p>
--	--

بخت از دست من دور باد / ز دست من دور باد / ز دست من دور باد / ز دست من دور باد

بخت از دست من دور باد / ز دست من دور باد / ز دست من دور باد / ز دست من دور باد

1992

۱۰۰

1990

تاریخ

心と

65

100

115

...

2

نه عمر خضر مانند نه ملک کند
بنازم آن قره شویخ عافیتش را
ز آشتین طبیبان هزار خون چکد
توبه گله از یاد شه مکن لعل دل

انواع بر سر دنیای دون کمن درویش
که موج میزندش آنجی نش بر سریش
گرم به تجربه بسته نهند بر دلش
که شرط عشق نباشد شکایت از کم و بیش

بستان کرزند دست هر که حافظ
خزینہ کف آوز گنج قارونش

سحرزها تف غصیم رسید فرد بگوش
 شد آنکه اهل نظر بر کساره میرفتند
 بباغچه چنگ بگویم آن حکایتها
 شراب خانگی از تیم محتسب خوردن
 ز کوی سیکه مدوشش بدوش می نمود
 و لادالالت خیرت کنم براه نجات
 محل نور تجلیست ای انور شاه
 بحر نشای حلاش ساز و در ضمیر

که دور شاه شجاع ست می لیر نبوش
هزار گونه سخن بر دهان دلخاموش
که از هفتین او دیک سینه میزد و جوش
بر روی یار بنوشیم و با یک نوش
امام شهر که سجاد میکشید بدوش
مکن بفتق مباحات ز بهم مفروش
چو قربا و طلبی در صفای نیت کوش
که هست گوش دلش محرم پیام و سرش

از موهبت ملک خسران و گدای گشته نشینی تو حافظا عمری

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible]

عمر قاضی خوار
زینم سواد
بک زلفاوش
یار و شمیم
خانم بی روی
دختر عزیز
خلیعت
مالک و شاه
امیر حسین
نواب خوار
نورانی

<p>کم از جلاسنے آخر در رو ما چو حافظ خاک کرد آب گل خویش</p>	
<p>گفت بچشند گنه می بوش مژده رحمت برساند سرش نمای لعل آورش غن بوش نکته سربسته چه گوئی بوش هر قدر ای دل که توانی بوش روی من خاک در می بوش روح قدس حلقه امزش بوش وز خطر چشم بوش دار گوشتش</p>	<p>هاتنی از گوشه بینجانه دوش عفو آبی بکند کار خویش این خرد خام بیخسانه بر عفو خدا بیشتر از جرم هست گرچه صالحش بکوشش دهند گوشش من حلقه گیوی یار داوود دین شاه شجاع آنکه کرد ای ملک العرش مرادش بد</p>
<p>از دشتی حافظانه گنا هست صعب با کرم پادشاه عیب پوش</p>	
<p>می سپارم تو از چشم حسود چنینش همت اهل کرم بدرقه جان تویش چشم دارم که سلامی برسانی برنش</p>	<p>یار بان نوگل خندان که پیوستنش همراه اوست دلم باد بهر جا که رود گر سبب منزل سله رسی ای باد صبا</p>

عبدالمجید بن محمد بن علی بن ابی طالب
علی بن محمد بن علی بن ابی طالب

[illegible]

دوش با من گفتنشان از دانی تیر پیش
گفت آسان گیر خود کار با کردی طبع
فونگم درو ادجای کز فروغش بر فلک
تا کردی آشنایین پرده بویی نشنوی
در حرم عشق نتوان دوم از گفت شنیدی
در باده گفته دانا خود فروشی شمرستی
بادل خونین لبخند ان بیاور همچو جام
گوش کن پندای پسر از بهر دنیا غم نخور

کز شما پنهان نشاید اشت از می فروش
سخت میگیر و جهان بر میان سخت کوش
ز بهر در قص آمد بر بطرزان میگفت پیش
گوش نامحرم نباشد جای بنیام فروش
ز آنکه آنجا جمله اعضا چشم ماید و گوش
یا سخن دانسته گسای مرد بخرد یا خوش
نی گرت زخمی رسد آئی چونی اند زخردش
گفتمت چنین در حدیثی گرتوانی در گوش

ساقیامی که زندیهای حق را حفظ نمیکرد

خسرو صاحبقران حرم بخش عیسیٰ

از رقیبت دلم نیافت خلاص
مختببم شکست و من سرلو
مطلب ماہی بزد کہ بچرخ
گوهر از بحر کے برون آرد
نقدی از عشق جوئی از عقل
تا کہ خالص شی چو زخاں

[illegible][illegible]

نور و جلاست صفا
چشم که گشت بلب
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بلب
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بلب

چنگ و غفلت آید که گجاست منکر وضع و دوران بگر ساعه عشرت گیر طره شاهد و نیا همه مکرست و فریب عمر خسر و طلب ارفع جهان می طلبی منظر لطف ازل روشنی چشم امل	جام در قفقه آید که گجاست متاع که بهر حال بعین است بهین اوضاع عارفان بر سر این نکته بنشیند نزع که وجودیست عطا بخش و کریم نفع جامع علم و عمل جان جهان شاه شجاع
---	--

حافظ ارباده غوری با منم گلخ خور که ازین به نبود در دو جهان هیچ متاع
--

در وفا می عشق تو مشهور و خال نام چرخ کو به صبرم نرم شد چون موم از دست بی جمال عالم آرای تو روزین است رشته صبرم بقدر غن غمت بریده گر گشت اشک گلگونم نبوی تند روز و شب بزم نمی آید چشم غم پرست در میان آب آتش بچنان سرگرم است در شب بهر آن مرا پروانه و صلی پرست	شب نشین کوی سربازان زنده نام چرخ تا در آب آتش عشقت گداز نام چرخ با کمال عشق تو در عین نقصانم چرخ به چنان در آتش بجز تو سوزانم چرخ کی شدی پیدای گیتی از پنهانم چرخ بسکه در بیماری بهر تو گرانم چرخ این دل زار و زار و شکبار نام چرخ ورنه از آب جان را بسوزانم چرخ
---	---

نور و جلاست صفا
چشم که گشت بلب
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بلب
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بلب

نور و جلاست صفا
چشم که گشت بلب
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بلب
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بلب

نور و جلاست صفا
چشم که گشت بلب
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بلب
نور و جلاست صفا
چشم که گشت بلب

[illegible]

جهان و کار جهان جمله هیچ در هیچ است
در هیچ و درو که تا این زمان نداشت
بمانی رو و فرصت شمر غنیمت وقت
کجاست این دلی تا کند دلالت خیر
قدای غمزه ساقی مهر ار جان آن دم
حلاوتی که ترا در چرخندان است
اگر چه سوی میانست چون منی رسد
از آن بزرگ عقیقست اشک من بقیه
بیا که تو بعرس نگار و خنده جام

هزار بار من این گنجه گنجینه کرده ام
که لیبیای سعادت رفیع و رفیع
که در گنجینه غمزه قاطعان طریق
که مایه دست نبرویم زده هیچ طریق
که ترکند لب لعل از شراب چو عقیق
بکنه او ز صد صد هزار فکر عمیق
نخوش ست خاطر از فکر این خیال دقیق
که مهر خاتم چشم من ست چو عقیق
تصوریت که عقلش نیک کند تصدیق

بمخند گفت که حافظ غلام طبع توام
بهین که تا بچیت شدم همیکند تحقیق

اگر شراب خوری جرئت نشان بر خاک
بزن بواج فلک عایا سر دق عشق
مخور دین و بخوری بشاه و دق چنگ
بن خاک پای تو ای سرو ناز پرورین

از ان گناه که نفقه رسد بغیر چاک
که خود برد و حلت ناگهان تیر و خاک
که بسید مرغ ز نذر روزگار تیغ هلاک
که روز واقعه پا و انگیر از سر خاک

[illegible]

۲۳۲
 این جان میوه بود
 از آن که در دهنش
 گشت و در دهان
 از آن که در دهنش
 گشت و در دهان
 از آن که در دهنش
 گشت و در دهان

اگر یک شبی بدست من افتد کار من گفتم نگشت کام دلم حاصل از لبست	مشکل بود که دهنش از کف رها نسیم گفتا تو صبر کن که مرادت که نسیم
حافظ و فانیس کند ایام سعید این نچر زده عمر بیا تا وفا نسیم	
بشری اول سلامت حلت نبی سلم آن خوشبخت کجاست کزین فتح مرده از بازگشت شاه چه خوش طره نقش لبست پیمان شکن هر آینه گرد شکسته دل در پیش غم فدا و سپهرش بطیفه گفت می جبت از حساب اهل محبتی و ساقی بیا که دور گل ست زمان عیش ای دل تو جام جم بطلب ملک جم مخا چون خون خصم می چو سر لایحه میخسته بشنوز جام باده که این زالی نعوذ حافظ کنج می که دارد قرارگاه	نقد محمد معروف غایه انعم آجان فشانش چو زرویم در قدم آهنگ خصم او برابر پرده عدم این الهو و عند ملوک استن ذمم الا ان قد زمت و ما یفیع استدم جز دیده اش معانیه بیرون نذا دم پیش آرجام میو چ مخور غم زیش و کم کین بود قول بلبل بتا نسر جم باد و ستان بعیش و طر گیسر جام جم بسیار گشت شوهر چون کی قباد و جم کالطینی الحدیقه لم یث فی الایم

این جان میوه بود
 از آن که در دهنش
 گشت و در دهان
 از آن که در دهنش
 گشت و در دهان
 از آن که در دهنش
 گشت و در دهان

این جان میوه بود

این جان میوه بود
 از آن که در دهنش
 گشت و در دهان
 از آن که در دهنش
 گشت و در دهان
 از آن که در دهنش
 گشت و در دهان

این جان میوه بود
 از آن که در دهنش
 گشت و در دهان
 از آن که در دهنش
 گشت و در دهان
 از آن که در دهنش
 گشت و در دهان

بیم گرزند دستش بگیرم	و گزیرم زنده دست پذیرم
کمان ابروی مارا گویند تر	که پیش دست بازوت بگیرم
غم گیت چو از پایم در آورد	بجز ساغر نباشد دستگیرم
برای ای آفتاب صبح سپید	که در دست شب بهران اسیرم
چو طفلان تاکی می حفظ می	بسیبستان دجی شیرم
من آن مرغم که هر شام و صبحگاه	رسد تاسدره آواز صغیرم
بفرمایم سای پیر خرابات	بیک جرحه جو انم کن که پریم
بگیوی تو خورم و دوش بکنم	که از پای تو من سر برگیرم

بجز این خرقه تقوی چو حافظ
که اگر آتش شوم در و س بگیرم

بهرگان سیکردی هزاران خنده و نیم	بیا که چشم بیارت هزاران در و نیم
اگر خنشین دل که یارانت بستاند	مرا روزی سبا آن دم که بی یار تو نشینم
و تا آبش در شش غرق غرق کن	بیارای باو بگیرد سی زان غرق نیم
شب بصلت هم از بستر و م تا صبح	اگر وقت جان بدون تو باشی شمع نیم
شعله اخیر و دلیل کجائی ساقیا خیز	که غوغا میکند در سر خار خمر و نیم

بیم گرزند دستش بگیرم
کمان ابروی مارا گویند تر
غم گیت چو از پایم در آورد
برای ای آفتاب صبح سپید
چو طفلان تاکی می حفظ می
من آن مرغم که هر شام و صبحگاه
بفرمایم سای پیر خرابات
بگیوی تو خورم و دوش بکنم

و از آن

بهرگان سیکردی هزاران خنده و نیم
اگر خنشین دل که یارانت بستاند
و تا آبش در شش غرق غرق کن
شب بصلت هم از بستر و م تا صبح
شعله اخیر و دلیل کجائی ساقیا خیز

بیا که چشم بیارت هزاران در و نیم
مرا روزی سبا آن دم که بی یار تو نشینم
بیارای باو بگیرد سی زان غرق نیم
اگر وقت جان بدون تو باشی شمع نیم
که غوغا میکند در سر خار خمر و نیم

۲۴۶
عمر بن الخطاب رضی اللہ عنہما
ابو بکر صدیق کرم اللہ وجہہ
الکبریا علیہ السلام
مؤلف و مکتب
مدرسہ اسلامیہ
لکھنؤ

که بزرگان را در میان خود
و تاجان را بر سر تن
باز این که از جوار بر آرد و بدود
خداوند خدایا که در پیش تو
در استغاثه و استعاذه
تو را هیچ کس که دوست دارد
استعاذه ای حافظی
بهشت برین طهارت

١٢

درویشی منہ سے نہ بولیں
بھائی دیتا چاہو اوقات
خود را خراب گردانم
دعا نہ کرو دولت یوں
جنت گنہگار آدم ہے
در دنیا کو کس پرستند
درویشی میں ملے
دراغ و سسر ہر دم
ایک کے لیے کہ ایک نرم
از بلا تو غافل

کتابخانه

بیتوای سرور و انان گل گلشن چه کنم
 آه که طعنه بدخواه ندیدم رویت
 بر لوی زاهد و بردر کشان خورده گیر
 برق غیرت چونین بچید از کمن غیب
 بددی گزین راغی نکند آتش طور
 شاه ترکان چو پسندید و بچاهم خست
 خون من ریختی از ناوک دله و ذوق

زلف بینل چه چشم عارض من چه کنم
 نیست چون آینه ام روی آبن چه کنم
 کار فرمای قدر یکسند این من چه کنم
 تو بفرا که من سوخته حسرت من چه کنم
 چاره تیره شب ادا ی این من چه کنم
 دستگیر نشود دست تهن من چه کنم
 خود بگو با تو من ای دیده روشن چه کنم

سخن در بیان آنکه
 بچند

سخن در میان می کشیدند

اندرین منزل ویرانه نشینم

ہمسایہ سب بکرت افتاد بر سر
 شد سالہا کہ از سر من سخت فتنہ بود
 بیدار در زمانہ مذید کے مرا
 من عمر در غم تو بپایان بر مہولے
 زان شب کہ باز در دل تنگم درآمدی
 در دہرا طبیب نہ اندوہا کہ من

دولت غلام من شد و اقبال جاگیرم
 از دولت وصال تو باز آمد از درم
 در خواب اگر خیال تو گشتہ معلوم
 باور مکن کہ نے تو زمانے بسر برم
 صد شمع در گرفت دماغ معظم
 بی دوست خستہ خاطر و بادوست خوشتر

مصحف جامع المصنفين في تاريخهم
 من طبع دار الفکر في طهران
 في شهر ربيع الاول سنة ۱۳۵۵

از علم و دین / از حق و انصاف / از محبت و وفا / از کرم و بخشش / از شرف و بزرگواری / از دلجوئی و ایثار / از پاکیزگی و عفت / از قناعت و بساطت

در حق من بر دوشه فلن میسر	کالوده گشت خرقه و لے پاکه منم
شهباز دست پادشاه این چه لخت است	کز یاد برده اند هوا سئو منم
حقیقت بلبل چوین اکنون قفس	با این لسان عذب که خاش چو سمن
آب هوای پارس عجب سفلہ پر دست	کو هر ہے که خیمه ازین خاک برکنم
توران شه نجسته که درین مزیل	شد منت مواهب و طوق گردنم

حافظ بر خرقه قح تابکے کشته
در بزم خواجہ برده ز کارت برکنم

حاشا که من بوسم گل ترک می کنم	من لاف عقل میزنم این کار کے کنم
مطرب کجاست تا همه محصول ہر علم	در کار بانگ بربط و آواز نے کنم
از قال و قیل بدر حالی دلم گرفت	یک چند نیز خدمت معشوق نے کنم
کو پیک صبح تا گلہ بای شب فراق	با آن خمیستہ طالع فرخندہ نے کنم
کی بود در زمانہ وفا جام بے بیار	تا من حکایت جم و کاؤں نے کنم
از نامہ سیاه تر رسم کہ روشیر	با فیض لطف و صد ازین نامہ نے کنم
خاک مرا چو دازل از می سرشته ام	با مدعی بگو کہ چہ سہا ترک نے کنم
این جان عاریت کہ حافظ سپرد دو	روزی خوش بینم و تسلیم نے کنم

بازی در ساری فانی برای
چند نغمہ ام این چوک
نفس صفا و طوفان
کرده ام ۱۰۰ ساله جون
من بلبل شیرین زبان
"نفس غم می پرورم"
عاشق باش
"حافظ نامہ"
پوشیدہ از نظر دوم
شماره ای غمناکی کرد
اشعار و دعا عالی در بزم

دولت

خداوند این عالم را
دانش خواهم کرد
حاشا این منم
ست و باری تا کجا
آزیدنی ازین منم
نیت کہ بوسم با روی
شربت شکر خور
عقلی بگو این کار
من کے سے آید
خداوند این عالم را

دل گرفت / انکس و خست / عیبت از / عیبت از / عیبت از / عیبت از / عیبت از / عیبت از / عیبت از / عیبت از

دستور و قوانین

الحمد لله الذي جعل القرآن
موسمًا من موسمي القرآن

مجلس

۵۴

مجلس
مجلس شورای اسلامی
مجلس شورای اسلامی

حالی مصلحت وقت دران می بینم
جز خضر اے و کبابم نبود یار و ندیم
بسکه ذخیره سالوسن دم لاف صلاح
جام می گیرم و از ایل ریادور شوم
سحر بازادگی از خلق برآرم چون سرو
سینه تنگ من دبار غم او بهیات
دل و جام بخیاں سر زلف تو خست
بردم گرد دستهاست خدارا منید
بندہ صفت عہدم ولم آزرده کن

که کشم رخت بینجانه و خوشش مشکینم
تا حرفیان و غار از بهسان کم بینم
شتر سار منج ساقی و سبزه رنگینم
یعنی از اهل جهان پاکه لے بگوینم
گرد و دست که دامن ز جهان بر چینم
مرد این بار گران نیست دل سکینم
ورگوا بایت اینک نفس مشکینم
که مکه رشود آینه ز محراب کینم
که اگر دم زخم از چرخ بخواه کینم

من اگر نذر ایتام و گر حافظ شهر
این متاعم که تو می بینی و کشم

حجائبِ پیرا جان سے شود غبارِ
چشمتِ قفسِ سناری من خوش الحان
عیان نشد کہ چرا آدم کجا بود
چگونه طوفِ کرم در فضای عالم دین

خوشا دے کہ ازین چہرہ پر دہ برنگ
روم بگلشن رضوان کہ مرغ آن مخم
درینج و در د کہ غاسل ز کار خوشیتم
چہ در سراجہ ترکیب تخته بند تم

ای جان را که خورشید و ماه
ای شوقی که گدازم
بیت زلف عینش بر بهشت جان
نهایت گلشن شریف
نهایت گلشن جان و خیال
یکند کدول جان را جغت
دین دوی اگر از جغت
دو شکلیه من بگو
دل آرزو من بگو
ز ستمم و چنان سگر
نجات کند از ستمم
و دیوانه فغان

کاتب هر شخص است پس ای امیر خوش
 باشد که این چه بوده و در دام ای لیلی
 یعنی هم قصری حجاب علی ای لیلی
 بنود خوش آن دانی که این به
 گذارم و در اصل بی نوم
 عوالم و ...
 رضوان برفت یعنی نفس
 نای من خوش با جان نیست
 بخش خوان دوم که می دان
 این گفته برین رسد
 تا ازین هستی مستعد

کفر + + + عالم قدس + + + جگہ گوندہ نقیض + + + آن ہے باشعور + + + اہم و درجہ آلاء البشر + + + دنیا محسوس بیکر خالی + + + معنی پر گاہ دوسرے + + + ہم غافل + + + افسوس کہ نہ کاغذ + + + افسوس کہ نہ کاغذ + + + کجا و دم و امکان + + +

منزل دیران **سازم** **دین و دین** **مقام** **عادت از دنیا** **خوابان** **بزم منزل** **درست** **اسکن من** **دوستان** **۲۵۲**

<p>اگر ز خون لم بوی عشق می آید مر آنکه منظر حورست مسکن و ماوی طر از پیرهن زر ششم بهین چون شمع</p>	<p>عجب مدار که همد روز نافه نخست چرا بکوی خراباتیان بود و طمس که سوز هست نهانی درون پیرسم</p>
<p>بیادستی حافظ ز پیش او بفرار که با وجود تو کنش شود زمین گنهم</p>	
<p>خرم آن روز گزین منزل ویران دم گرچه دادم که بجای نبرد راه غریب چون صبا بادل بیار و تن بطیافت دل از وحشت زندان سکندر گرفت در ره او چو سلم گر بزم باید رفت نزد کردم که گر این غم بس آید روز بهواداری او ذره صفت قصه کنان تا زنگان اچو غم حال گرفتاران میت</p>	<p>راحت جان طلسم و زپی جانان دم من بوی خوش آن لعل پریشان دم بهواداری آن سر و خرامان دم رخت بر بندم و تا ملک سلیمان دم بادل درو کش و دیده گریان دم تا در میکده شادان و غزلخوان دم تا لب چشمه غورشید درخشان دم ساربانان مددی ناخوش و آسان دم</p>
<p>در چو حافظ نبرم ره ز بیابان مین همره کو کبه آصف دوران بروم</p>	

دینداران جان
 عشق غلامه اینک
 آن روز خوش است که
 این سرای ناله را
 گندم و درین جهان
 بوم **سکندر** زندان
 سکندر و بیاد ملک
 سلیمان عالم بانی
سکندر غود مقدر
 که دادم که اگر آن
 غم یا تمام رسد در
 دین نادر میکده
دیران
 شادان و خوشان
 و حسن و خوبی
 چنانچه چای و کباب
 ران و کباب است
 که بیام و زندگان
 مقوسه سازند
سکندر خسته و خسته
 کتاب و خوشی
سکندر ای چنان
 مستقران حال
 گرفتاران
 تو جوی کینه
 ای ساربانان
 سبزه این
 راه آسان
 یک پیچ و خم

* * * * *

میشکند و ... میگوید ...

نشست و ز که بیدم رخ تو دل سگفت	اگر رسد خلی خون من بگردن چشم
بیوی مرده وصل تو با سحر شب	براه باد نهادم چرخ رخ روشن چشم
بهری که دل در دهن حفا فطرا	
فرز بناوک دل در مردم فلک چشم	
خیز تا از در پیشان کشادی طلبیم	بر در دوست نشینم و مرادی طلبیم
ز آواره حرم دوست نداریم گر	بگدائی ز در سکه زادی طلبیم
اشک آلوده ما گرچه روست ولی	بر سالت سوآن پاک نهادی طلبیم
دلت داغ غمت دل ما با در حرام	اگر از جور غم عشق تو دادی طلبیم
نقطه خال تو بر لوح بصر نتوان زد	مگر از مرد مکیده مرادی طلبیم
عشو از لب شیرین تو دل خوش بجان	بشکر خنده لب گفت مرادی طلبیم
تا برونسخه عطری دل سود از ده را	از خط غالیه سای تو سواد می طلبیم
چون غمت استوان یافت گرد دل شام	با بامید غمت خاطر شادی طلبیم
بر در درسته تا چند نشینی حافظ	
خیز تا از در پیشان کشادی طلبیم	
خیز تا زرقه صوفی بخرابات بیم	زرق و طلمات بازار خرافات بیم

بمکانی که کار خود ... عبادت از جهان دور ...

ای که در ...

[illegible]

با جرمی دل گریخته گویم بکس
 صحبت حد نخواهم که بود عین قصود
 سر شود ای تو در سینه باندی پنهان
 مرغ نشان آفتاب خاک هوای گشتم
 با چو چنگم کنار آرد به کام دلم
 زانکه جز تیغ غمت نیست کسی مسامح
 با خیال تو اگر باد گریه پردازم
 چشمم زد من اگر فاش نکردی رازم
 با میدی که مگر صید کند شبازم
 یا چون از لبخ دیگ نفسی بنورم

گر به رموی سری بر تن حافظ باشد
همچو زلفت همواره قدست اندازم

در خرابات مخان نور خدایم بسیم
 گیت دردی کش این سیکه یارک پیش
 جلوه برین مغر و شش ای ملک الملک که تو
 سوژول اشک و آن آه سحرنا که شب
 خواهم از زلف تبان نافه کشائی کرد
 بهر دم اندوی تو نقشی زدم را و خیال
 کس نیست ز مشک خن و نافه چین
 نیست بهاره یک قطعه خلاف کم پیش

[illegible]

در معرعه اول
بشمار آورد و کشته
دین خضر را که
حق تعالی در وقت
خواب بر او نازل کرد
و بنام خداوند
چون حسن
نبرد به دست
ولایت آنرا بجا
آوردند و استغفر
فیضیه

گفته بودی که خبر ده که زجرم چمن
بعد از این بانخ خوب نظر خواهم بست
ایچنانم که ببینم زندانی بازم
گویم حلق بدانند که شاه بازم
بسیج غم نیست تو میوز که من میارم
که جلالت بنجم گر گشته از نامم
اگر از دم تو خود نیز خلاصم بخشی
هم بخاک سر کوس تو بود پروازم

حافظ ارجان نه هر تو چون پروانه
پیش روی تو شوخش نفسی بگزارم

در دهانهای عشرت صنی خوش دارم گر بکاشانه زندان قدمی خوابم زد کز زلف و رخسار فعل در آتش دارم نقل شیر و شیرین و می خیش دارم وز تو زین دست مرابی سر سامان دارم من به آه سحر ت زلف شوش دارم عاشق و رزم و سواره با و از بلند این همه منصب از شاخ پری و شوش دارم در چنین جلوه نایب خط زنگاری دست من رخ زرد و بخو نانه شوش دارم تا و ک غمزه بیاور زره زلف که من جنگها بادل مجروح بکاش دارم یک سر روی به دست من یک سر بادو سالمه بر سر این موی ککاش دارم حافظ چون غم شادی جانم گدازد بهنتر است که من خای خود خوش دارم	
---	--

و بر دل من
کوفت خود ز حال
گرم اگر در آواز
بیشی و تصانیفم

مست
مرا در زمانه غمت
فوق خلق من
چون دست است
مست و مست
و در میان کعبه
و غل در میان کعبه

دوران حافظ
در دهانهای عشرت
وز تو زین دست
عاشق و رزم و سواره
در چنین جلوه
تا و ک غمزه
یک سر روی
سالمه بر سر این

مست و مست
و در میان کعبه
و غل در میان کعبه

مست و مست
و در میان کعبه
و غل در میان کعبه

مست و مست
و در میان کعبه
و غل در میان کعبه

مست و مست
و در میان کعبه
و غل در میان کعبه

مست و مست
و در میان کعبه
و غل در میان کعبه

در میان

مست و مست
و در میان کعبه
و غل در میان کعبه

۲۵۹
کتابخانه عمومی
موسسه تخصصی زبان
تهران

سخن پریشان است بجان می نوشیم
چاره نست که سجاده بی بفروشیم
تا زینبی که برویش می گلگون نوشیم
چون ازین غصه نایم و چراغش فروشیم
لاجرم ز آتش حرمان هوس میجویشیم

دوستان وقت گل آن که بشارت کوشیم
نیست در کس کرم و وقت طرب بگذرد
خوش هویت فرخ بخش خدایا بفرست
از غوان ساز فلک هنر اهل هنر
گل بخش آمد و از می نزدیش آبی

مجلس خاموشی

حافظ ابن جالع
بلیغ نیم کہ در سو

لیکن از لطف لبست و رت جان می شوم
 یزگاه است کرین جام هلالی شوم
 دوم از خدمت ندان زده ام تا شوم
 نگونی که چو عمر بسرا می شوم
 با فنون جناب عهد وفا شوم
 محبوب کمان ابرو خود پیوستم
 سرکوی تواز پای طلب شوم
 اگر عاطفت شاه نگیرد و شوم

و شمع بیا ری چشم تو بر دار دستم
 شوق من با خط شکین تو امروز نیست
 مافیت چشم دار از من بچنانه نشین
 ز ره عشق از آنسوی فاصله خط
 ز شمع برهن جعقیق تو حلال است مرا
 ما از نیم چه غم از تیر کج انداز خود
 ثبات خودم این نکته خوش آمد که بگو
 غم لشکریم غارت دل کرد و رفت

کرمی من همدون
زولکرمی من همدون
کرمی من همدون
کرمی من همدون

بازداشت شدگان و زندانیان
در اردوستان و زندان
طاعت دولتی و
بسته ضمن زندانی

حافظ این حال عجیب که توان گفت که ما
بابلانییم که در موسم گل خاشویم

دشمن بیماری چشم تو برادر دلم
شوق من با خط شکین تو امروز نیست

دوم از خدمت ندان و ده ام تا ستم
نگونی که چو عمرم بسره آید ستم

ما فیت چشم دار از من بچنانه نشین
رزه عشق از آنسوی فغانه خطر

بافسون چنان عهد وفا قسم
بمحبوب کمان ابرو خود پیوستم

شبه برهن جعقیق تو حلال است مرا
مداز نیم چه غم از تیرج انداز خود

بر کوی تراز پای طلبستم
اگر عاطفت شاه بگیردستم

ثبات خودم این نکته خوش آمد که بگو
نرم لشکریم غارت دل کرد و رفت

کرمی من همدرد
زولایم من همدرد
بر من همدرد
ای همدرد

بازداشت شدگان و زندانیان
در دوران جنگ ایران و عراق
در اردوستان زندان

جوش فزونش
 سلسلہ ایاضا
 مان حبیب اکبر اسماعیل
 سرچنان بلبلانم کوہ سیم
 گل خانوشتم سیرا کیلی
 درویش گل حبیبے یاد
 سلسلہ ایاضا
 بابا نور علی اقتدار
 دہاک ناخت کیکن از
 نیاب آکر بولے

رب جانت دوست جان
 ای نام صفت جاندار
 محرابی که در آن
 خا تو را در هر روزی نیست
 بلکه در روزی است که
 ازین عالم ایستایم
 ای دره افکن
 دوت فراموشها طورت
 هرگز نمی گویم تفاوت
 ازین بیانات نکات ایم
 ای صفا

بیجان می نوشیم
ده بی بفروشیم
گلگون نوشیم
مهر و چرخ نوشیم
هوس میجویشیم

رتبه جان می خورم
 بزم هالی خورم
 بی زده ام تا خورم
 سر آمد خورم
 ناله و فغان خورم
 خود پیوسته خورم
 ملک خورم
 میکرو خورم

شاه ای ملام
 ازین بی فایده
 کلام

نغمین پر پیغان است
ره نشت که سجا
ن ازین غصه ناله
رم ز آتش حرمان
ان گفت که ما
خاموشیم

من از لطف لبت
ماه است کرنین
م از خدمت نزار
نی که چو عمرم ب
نمون جناب
وب کمان ابرو
روی تو از پای
رعاطفت شاه

کوشم
 بیگز
 با بفر
 بهشت
 آبی
 این حال عجب است که تو
 که در موسم گل

دستم
سیت
ننین
ست
مرا
ود
بجو
ست

لیک
دیر
که دو
انگو
که بابا
که بجه
بر سر
آه اگر

ادی
نظم
نظم

تکلیف آن که بعش
کرم و وقت طر
بت فرج بخش خدا را
از ملک هنر اهل
وازمی نزدیش
حافظ
بلبلانیم

شکم تو ببرد از
شکلیں تو امروز می
انسوی فدا صد
نیق تو حلال است
ز تیرج انداز
ام این نکته خوش آمد
رت دل کرد و بر
تو ازین کاف
تو ازین کاف

دوستان و قو
تیلست در سر
خوش هوای
ارغوان سا
گل مجروش آمد

دوش هم بیارح
عشق من با خط
عافیت چشم
در ره عشق از
بوسه برده ج
بعد از نیم چرخ
از شبات خود
صنم لشکریم غا

بیلیان دوست
 در دامن صد گدای پی
 حتی برین گردنم خنجر است
 شکست گویندی معرفت او
 پس اکنون از این محبت خود
 صد گدایان کن خوار و فرو
 آن خوارم کن که خوار و فرو
 گردانند در قارون پیرا
 است در این عالم
 و علم اهل حق علی بنی نثار
 سرائیهای خراب شده ای

زبان و فن

[illegible]

شماره ۱۰۰

رقت و نش حافظ به فلک شد بود
کر و غمخواری بالای بلندت پستم

دوش سودای سخت گفتم ز سر برین کهن
چاشمش را سرفتم سرشید از منج شدم
تکلیه با سنجید گفتم دیر حسنه دار
ز روروی میکشتم زان طبع نازک بگیا
منکه زده بدم گنج حسن بی پایان دوست
ای عیسم خضر علی خدایا تا کی

ای مناهران از بنده حافظ علیاوند
تا دعای دولت آن حسن و زلفرون گنه

دین در یکنم و رخت بصیرت گنم
ز دل تنگ گنم کار بر آرم
خورده ام تیر فلک باد به تاست
جرعه جام برین تخت روان افشانم
این خوشدلی آنجاست که دلدار آن جا
واند زین کار دل خویش بدر یکنم
کاشن از گنم آوم و فغانم
عقده و رنید بر کشش جو زانم
نخل چنگ زین گنبد میانم
سیکنم همه که خود را گمراهنم

ایضاً خوش ہے درخواست کر دلا دے دربار اہل بیت کرام کو خود دعا و دعا گوئی فرمائی جائے اور ان کے خیر و شفا کی دعا کی جائے۔

پندیرانه ده و اعط شهرم لیکن
آنکه بزخاک در میکده جاداشت بکاست
میکشید می و سجاده تقوی بردوش
من نه آنم که در گنبد کسب پذیرم
تا آنم بستم او سر و پیش میرم
آه اگر خلق شود آگه ازین تزویرم

حلق گویند کہ حافظ سخن پر نبیوش

سالخیزده سیم امروز پانصدیم

روزگاری شد که در میان خدمت
تا اگر در دام وصل آرم تدر و غم خوار
و غم بابوی عشق نشنید بشواین سخن
چون افغان خیزان میروم تا کوی دشت
خاک کویت بر تابدمست با این
زلف دلمبر دام راه و غم آتش تیر پلا
و دیده بین پویشان ای کریم عجب
حاش الله که ز صایع زختم بایست
از این عرش آیین میکنند روح الامین
خسرو و اسید جاه و مال در دم سب

تذکره
از عیدیم
روز یکشنبه
هفت روزگی
خدمت
از عالم
و یک
شش
شماره
دارم
طالبین

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

100

وینے کے لئے

کتابخانه ملی افغانستان

مجلس شورای اسلامی

100

شیرازی حضرت امام علی بن ابی طالب علیه السلام

<p> زلف را حلقه کن تا گنمی در بندم شهر که شهر مشو تا نهم سر در که می خور باد گران تا خورم خون جگر سرم از دست بشو و ل تو نمود جمال یار بیگانه مشو تا نه بری از خویش رحم کن بر من می گویی بفریادم رس چون فلک جگر من تا نه کشته زار مرا </p>	<p> چشمه را آب ده تا ندی بر بادم شور شیرین من تا تا سکنی فریادم سرکشش تا نکشد سرب فلک فریادم دست گیرم که ز بهر تو زیافتادم غم غیار مخور تا سکنی ناشادم تا بخاک در آصف نرسد فریادم رام شو تا بد مطلع من شو زارم </p>
<p> حافظ از جو تو حاشا که بناله روزه من از ان روز که در بند تو ام آزادم </p>	<p> تا بفتوای خرد حرص بزدان کردم قطع این مرحله با مرغ سلیمان کردم کسب جمیع ازان لطف ایشان کردم که من این خانه بوی تو ویران کردم می گزدم لب که چرا گوش بنادان کردم آنچه ستاد ازل گفت بکن آن کردم </p>

من ارکش شد
 علف فیت بپندام ایست
 سر از دست یافت نگار
 ز فیتبانش از غنچه جان
 در غنچه زده ام وصال خود
 ای در دست به حال سبک
 هم کنی غنچه ای که ترا یاد
 به دست زبانه می از غنچه
 نبات به دست فیت غنچه
 تمام در غنچه ای که غنچه

و بعضی نایل انتفاعند
که آسودگان ایشانند
بنی اسرائیل هم بودند
چنانکه از اخطای خود پشیمان
بنیاد میگذاشتند و میخواستند
خدمت است از خدا را در پیش
و بعضی از خلاف عادت
در طلب چنانکه من از
مرا در پیشان او محبت
و خدمت عادت کردم
که خلاف عادت است
یعنی در کارها بجا بود
که چون عادت بود

قد تو تابش از جو یار دیده من	بجای سرد و جز آب وان نمی بینم
من و سفینه حافظ که اندرین دریا	بصاحت سخن در نشان نمی بینم
<p>چشمش سگ یویم و از گفته خود دلاشدم</p> <p>طائر گلشن قدسم چه دهم شرح فراق</p> <p>ببین ملک بودم و فروس برین جایم بود</p> <p>سایه یلویی و دلجوئی حور و لب من</p> <p>نیست بر لوح دلم جز الف قامت یار</p> <p>کو کپ بخت مرا ایسچ پنجم شناخت</p> <p>تا شدم حلقه بگوش در میخانه عشق</p> <p>گر خور و خون دلم مردمک دیده روست</p>	<p>بند عشقم و از هر دو جهان آزادم</p> <p>که درین دایمه حادثه چون فستادم</p> <p>آدم آورد درین دیر خراب آبادم</p> <p>بهوای سهر کوی تو برفت از یادم</p> <p>چه کنم حرف دگر یاد اندام ستادم</p> <p>یار باز ما دگر پیتی محو طالع زادم</p> <p>هر دم آید غمی از نو مبارک بادم</p> <p>که چرا دل بحسب گرگوشه مردم دلام</p>
پاک کن چهره حافظ بسیرت ز شک	ورنه این سیل دامم بکند بنیادم
قوی پیرنخان دارم و عهدت قیام	چاک خواهم زدن این دلق ریائی چه کنم
که حرام ست می آن که نه یارست و نیم	روح را صحبت نامجنس غنایت الیم

بصاحت
در نشان سراسر
سفینه حافظی پنجم
ای ظاهر و علی الاعلان
سگ یویم و از گفته خود دلاشدم
ببین ملک بودم و فروس برین جایم بود
سایه یلویی و دلجوئی حور و لب من
نیست بر لوح دلم جز الف قامت یار
کو کپ بخت مرا ایسچ پنجم شناخت
تا شدم حلقه بگوش در میخانه عشق
گر خور و خون دلم مردمک دیده روست
پاک کن چهره حافظ بسیرت ز شک
ورنه این سیل دامم بکند بنیادم
قوی پیرنخان دارم و عهدت قیام
چاک خواهم زدن این دلق ریائی چه کنم
که حرام ست می آن که نه یارست و نیم
روح را صحبت نامجنس غنایت الیم

بصاحت
در نشان سراسر
سفینه حافظی پنجم
ای ظاهر و علی الاعلان
سگ یویم و از گفته خود دلاشدم
ببین ملک بودم و فروس برین جایم بود
سایه یلویی و دلجوئی حور و لب من
نیست بر لوح دلم جز الف قامت یار
کو کپ بخت مرا ایسچ پنجم شناخت
تا شدم حلقه بگوش در میخانه عشق
گر خور و خون دلم مردمک دیده روست
پاک کن چهره حافظ بسیرت ز شک
ورنه این سیل دامم بکند بنیادم
قوی پیرنخان دارم و عهدت قیام
چاک خواهم زدن این دلق ریائی چه کنم
که حرام ست می آن که نه یارست و نیم
روح را صحبت نامجنس غنایت الیم

۲۴۲
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰

گر بنیم خم آبروی چو محرابش باز	سجده شکر کنم در پست شکرانه روم
خرم آن دم که چو حافظ بتولای وزیر	سرخوش از سیکده بادوست بکاشایم
<p>گرچه از آتش دل چون خم می درخشم</p> <p>قصه جانست طمع دل جانان کرد</p> <p>من کی آزاد شوم از غم دل چمن بر</p> <p>حاشا که نیم معقد طاعت خویش</p> <p>هست امیدم که علی الرغم عدو در جزا</p> <p>پدرم روضه ضلوان برو گندم بفروخت</p> <p>خرقه پوشی من از غایت دینداریست</p> <p>می نخواهم که بنوشم بجز از آوق می</p>	<p>مهر لب زده خون می خورم و خاموشم</p> <p>تو مرا بین که درین کار بجان می کشم</p> <p>هند و زلف بته حلقه کند در گوشم</p> <p>این قدر هست که گه گداحی می نوشم</p> <p>فیض غمخوش تنهد باز گشته بر دوشم</p> <p>ما خلف باشم اگر من بجوی نفروشم</p> <p>پرده بر سر صد عیب نهان می پوشم</p> <p>چو گنم گر سخن پر مغان می نوشم</p>
گر ازین دست نند مطرب مجلس عشق	شعر حافظ بر وقت سماع از نوشم
گرچه افتاد زلفش گریشی در کارم	همچنان چشم امید از کرمش میدارم
بهر لب عمل مکن سرخی رویم که چاهم	خون دل عکس بون میدهد از رخسارم

خود نموده
 خدای خود را
 لب معشوق کردن
 جان خود کردن
 دین کار بجان می
 بختن کار بجان می
 گران قدر است
 طبعی دردم در دل
 کنایه از غم
 ای سکه زنی
 ما ختم از بهر اظهار بنداری خود
 نیست بکعبه خدای خود در پیش
 خرد نهان کنیم با بزرگی ظاهر
 خرد نهان کنیم با بزرگی ظاهر
 ما ختم از بهر اظهار بنداری خود
 نیست بکعبه خدای خود در پیش
 خرد نهان کنیم با بزرگی ظاهر
 خرد نهان کنیم با بزرگی ظاهر

۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰

نمبر کمالی در راه شیطان از میان آمدیم
آمد ایم یارب بر عازله ام شد شیطان اسه که
عقل و اندیشه را دور کرد باطل و اشتباه
از بین بردنی نهادیم باین طرز

[illegible]

خدا را ای قیام شب زمانی دیر بزم نه
اگر صد لک از زبان بقصد دل کین باز نه
الاغنی پیر فرزانه کن بزم چنان
چو در گلزار آفتابش خرامانم محمد آمد

که من بالعلی خاموش شرفانی صد سخن دارم
بمحمد الله و المنة تبی لشکر شکن دارم
که من ترک پیمانه دل پیمان شکن دارم
نیسل لاله و نسیرین نه برگ یا سمن دارم

دیکم

برندی شهر شد حافظ پس از چندین سال

چشم دارم و در عالم امین الدین جن دارم

در حیات طائر فرخ رخ و فرخنده پیام
 بارب این قافله الطفا نزل تو بدای
 برای من و معشوق مرا پایان نیست
 چشم خنثی را مرا خواب نه در خواب باشد
 در رم نکنی بر من بیدل و نم
 ز رخسار تو نم ز کرم رخ بنام
 رخ تو هم که همی در سر سرده صغیر
 گفت و دلدار چون از نامی نسزداید

حافظ حسین بروی خود در شاه
جای در گوشه خراب کند این کلام

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

Handwritten text in Arabic script, likely a signature or a note, located at the bottom of the page.

[illegible]

بیا که پیش تو از غلبه پیش من مانم ویم
روا مدار که جان بر لبست ماز جهان
خوش آن مان که بنشینم بر مان لب تو
گدائی کوی شمایم و حاشیایم
نشان وصل باد بهر طریق که هست

مرد که در غم همجو تو از جهان برویم
سخن گوی که پیش لب جان بهیم
روا مدار که جان بر لبست ماز جهان
خوش آن مان که بنشینم بر مان لب تو
گدائی کوی شمایم و حاشیایم
نشان وصل باد بهر طریق که هست

مگو که حافظ ازین در بر برای خدا
که هر چه رای تو باشد خیر این آن ویم

مزن ببول ز نوک غمزه تیرم
نضاب حسن در حد کمال است
قلم پر کن که من از دولت عشق
چنان پر شد فضای سینه از دود
سبا و آخر حساب مطرب می
در آن غوغا که کس را سپرد
چو طفلان ز راه تا کی فریبی
که پیش چشم بیارت بهیرم
ز کاتم ده که مسکین و فقیرم
جوان بخت جهانم گر چه بپریم
که فکر خویش گم شد و ضمیرم
اگر حرفی کشد کاک بپریم
من از پیر میغان منت پذیرم
بسیب بوستان شهید و شیرم

نوروز را با بخت بهیم
بیا که پیش تو از غلبه پیش من مانم ویم
روا مدار که جان بر لبست ماز جهان
خوش آن مان که بنشینم بر مان لب تو
گدائی کوی شمایم و حاشیایم
نشان وصل باد بهر طریق که هست
مگو که حافظ ازین در بر برای خدا
که هر چه رای تو باشد خیر این آن ویم
مزن ببول ز نوک غمزه تیرم
نضاب حسن در حد کمال است
قلم پر کن که من از دولت عشق
چنان پر شد فضای سینه از دود
سبا و آخر حساب مطرب می
در آن غوغا که کس را سپرد
چو طفلان ز راه تا کی فریبی
که پیش چشم بیارت بهیرم
ز کاتم ده که مسکین و فقیرم
جوان بخت جهانم گر چه بپریم
که فکر خویش گم شد و ضمیرم
اگر حرفی کشد کاک بپریم
من از پیر میغان منت پذیرم
بسیب بوستان شهید و شیرم

این قصه از دست پیر
شده که خیال خودم
از غمزه تیرم
از رسول الله صلی الله علیه و آله
منت پذیرم
چو طفلان ز راه تا کی فریبی
که پیش چشم بیارت بهیرم
ز کاتم ده که مسکین و فقیرم
جوان بخت جهانم گر چه بپریم
که فکر خویش گم شد و ضمیرم
اگر حرفی کشد کاک بپریم
من از پیر میغان منت پذیرم
بسیب بوستان شهید و شیرم

فردی هم در میان آن دو عالم جان داشت از میان او میگذشت یکبار مسافر از آنجا میگذشت

من آن مرغم که هر شام و صبحگاه	ز بام عیش می آید صغیرم
قرار می کرده ام بای فرشتان	که روزی چشمم بجز ساغر نگیرم
نوشا آن دم که استغاثی می	فرخت بخشد از شاه و وزیرم
فراوان گنج غم در سینه دارم	اگر چه دستم بچسبند فقیرم

من آن دم برگرفتم دل ز حافظ	که ساس قشت یار ناگزیرم
----------------------------	------------------------

مژده وصل تو کوکب سربان بر خیرم	طایفه سهم و از دام جهان بر خیرم
یار باز ابره دیت برسان بارانی	پیشتر از آنکه چو گردی ز میان بر خیرم
بولای تو که گریه نه خویسم خوانی	از سرخواجگی کون و مکان بر خیرم
بر سر تربت من بی می و مطرب نشین	تا بویست ز طدر قص کنان بر خیرم
گر چه پریم توشی تنگ و آغوشم گیر	تا سحر گم ز کسار تو جوان بر خیرم
تو پندار که از خاک سرکوی تو من	به خفای فلک و جور زمان بر خیرم

سرو بالا بنا ای ببت شیرین حرکات	که چو حافظ از سربان و جهان بر خیرم
---------------------------------	------------------------------------

من ترک عشق بازی و سانه زنی کنم	صد بار تو بر کردم و دیگر نه کنم
--------------------------------	---------------------------------

از دام جان
تو که ندانم و از آن خودا
یادم از آنکه من غبار
از میان بختی نه می
فصل از آنکه بکسیستم
که نگویید که غم بخت
آن قدر بدین من غم
که غم بختی بود جهان را
تو که کم بدین دانه
نشان
فردی هم در میان آن دو عالم
جان داشت از میان او میگذشت
یکبار مسافر از آنجا میگذشت
فردی هم در میان آن دو عالم
جان داشت از میان او میگذشت
یکبار مسافر از آنجا میگذشت

من ترک عشق بازی و سانه زنی کنم
صد بار تو بر کردم و دیگر نه کنم

بیاغ بهشت و سایه طوبی و قصر حور
تلقین درس اهل نظر یک اشارت
هرگز نمی شود ز شمشیر خود خبر مرا
شیخ بطنه گفت حرام است می مخور
پیر میغان حکایت محفل میکند
این تقویم بس است که چون آید آن شر
زاهد بطنه گفت بر ترک عشق کن
حافظ جناب پیر میغان من فات
من ترک خاک بوی این صدفی کنم

با خاک کوی دوست برابر نمی کنم
کردم اشارت و مکر نمی کنم
تا در میان سیکده سر بر نمی کنم
گفتم گو که گوشش به زنی نمی کنم
مخدوم ارحال تو باور نمی کنم
ناز و کرشمه بر سر نمی کنم
محتاج جنگ نیست برادر نمی کنم

من دوستدار دی خوش و سوس گشتم
در عاشقی گزیر نباشد ز سوز و غنا
من آدم بهشتیم اما درین سفر
بخت ارم کند که گشتم خست سوس
شیر از معدن لب لعل است کان حسن
از بسکه چشم مست درین شهر دیده ام
من بهوش چشم مست و می صاف چشم
استاده ام چو شمع قمریان آتشتم
حالی ای عشق جوانان خوشم
گیسوی حور گردنشان زده معشتم
من جوهری مفلس از ان و مستم
حقا که می نیخورم اکنون و سرخوشم

من دوستدار دی خوش و سوس گشتم
در عاشقی گزیر نباشد ز سوز و غنا
من آدم بهشتیم اما درین سفر
بخت ارم کند که گشتم خست سوس
شیر از معدن لب لعل است کان حسن
از بسکه چشم مست درین شهر دیده ام
من بهوش چشم مست و می صاف چشم
استاده ام چو شمع قمریان آتشتم
حالی ای عشق جوانان خوشم
گیسوی حور گردنشان زده معشتم
من جوهری مفلس از ان و مستم
حقا که می نیخورم اکنون و سرخوشم

بیاغ بهشت و سایه طوبی و قصر حور
تلقین درس اهل نظر یک اشارت
هرگز نمی شود ز شمشیر خود خبر مرا
شیخ بطنه گفت حرام است می مخور
پیر میغان حکایت محفل میکند
این تقویم بس است که چون آید آن شر
زاهد بطنه گفت بر ترک عشق کن
حافظ جناب پیر میغان من فات
من ترک خاک بوی این صدفی کنم
من دوستدار دی خوش و سوس گشتم
در عاشقی گزیر نباشد ز سوز و غنا
من آدم بهشتیم اما درین سفر
بخت ارم کند که گشتم خست سوس
شیر از معدن لب لعل است کان حسن
از بسکه چشم مست درین شهر دیده ام
من بهوش چشم مست و می صاف چشم
استاده ام چو شمع قمریان آتشتم
حالی ای عشق جوانان خوشم
گیسوی حور گردنشان زده معشتم
من جوهری مفلس از ان و مستم
حقا که می نیخورم اکنون و سرخوشم

بیاغ بهشت و سایه طوبی و قصر حور
تلقین درس اهل نظر یک اشارت
هرگز نمی شود ز شمشیر خود خبر مرا
شیخ بطنه گفت حرام است می مخور
پیر میغان حکایت محفل میکند
این تقویم بس است که چون آید آن شر
زاهد بطنه گفت بر ترک عشق کن
حافظ جناب پیر میغان من فات
من ترک خاک بوی این صدفی کنم
من دوستدار دی خوش و سوس گشتم
در عاشقی گزیر نباشد ز سوز و غنا
من آدم بهشتیم اما درین سفر
بخت ارم کند که گشتم خست سوس
شیر از معدن لب لعل است کان حسن
از بسکه چشم مست درین شهر دیده ام
من بهوش چشم مست و می صاف چشم
استاده ام چو شمع قمریان آتشتم
حالی ای عشق جوانان خوشم
گیسوی حور گردنشان زده معشتم
من جوهری مفلس از ان و مستم
حقا که می نیخورم اکنون و سرخوشم

(Handwritten signature)

شهرت است پر کشم و خوابان ر شبخت
گفته ز سر عهد ازل نکته بگو
حسن عروس طبع مرا جلوه بار داد
چیز نیم نیست ورنه خریدار شهرت
آنکه گویمیت که دو پیمان در شرم
آئینه نذارم ازان آه می شرم

حافظ کتابِ فکرت چھلی بہت
ساتھ کجاست تا زند آہِ برتر

بشن که باشم که بران خاطر عاقل گز
 و برابنده نوازیت که آموخت بگو
 ممتعه برده راه کن ای طائر قدس
 نیسیم محری بندگی ما برسان
 عزم آن روز گزین مرحله بر بند خست
 پاییز نظم بلند است دها لیکه
 راه خلوت که خام نیا پس ازین

الطفها می کنای خاک و تلیج سرم
 که من این ظن بر سیبان تعبیر گزینم
 که درازست ده مقصد و من نوسفرم
 که فراموشش کن وقت دعای محرم
 در سر کوی تو پرسند رفیقان خبرم
 تا کند پادشاه بحسردان پر گهرم
 می خورم با تو دیگر غم دنیا بخورم

حافظا شاید اگر در طلب گوهر وصل

ویدہ دریاغم از اشک و دروغ و خورم

من نه آن ندوم که ترک شاه و ساعز کنم
محب اند که من این کار را کمتر کنم

آنکه در دهر و کجاست
 لیکن چون که میزای
 جلوه افروخت و یک
 و از سر یکین می کرد
 کی نیست که او حق
 به این سبب نام
 ای بزرگوار
 نیست که این عالم
 بزرگ بگردد
 خیال من او را باشد
 لیکن تو بر من لطفا

۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲
 ۴۷۳
 ۴۷۴
 ۴۷۵
 ۴۷۶
 ۴۷۷
 ۴۷۸
 ۴۷۹
 ۴۸۰
 ۴۸۱
 ۴۸۲

من پرستگار تو را
و دنیا بکار تو
ایستاده است
نقد جان کنه تو
گر در طلب خودم
پس ای غافل
از اسباب و عوارض
و خداوند عالم
این همه کجاست
که از آنجا که
در این عالم
تو را می بیند

۲۹۳
مستحقین پر ایسے چار باب ہیں جن کی وجہ سے
دارالحکومت میں جمع ہو جاتے ہیں جن میں سے
۱۔ زمین و مکانی ۲۔ فطرتی ۳۔ اسی زمین و مکانی
۴۔ مستحقین پر ایسے چار باب ہیں جن کی وجہ سے
دارالحکومت میں جمع ہو جاتے ہیں جن میں سے

ای سرو چنان از چمن و باغ زمانه
شمع و گل و پروانه و بلبل همه جمع اند
بادل شده گمان جور و جفا تا کی آخر
بهرام درین بزم و دو صد جامه قبا کن
ای دوست بیار هم به تنهائی ما کن
آهنگ و فاترک حبس با هر خدا کن

میشود و غن دشمن بدو بخود را
یا حافظ اسکین خود ای دشمنان

ای روی ماه منظر تو نو بهار حسن
در چشم پر غار تو پنهان فنون سحر
ماهی تنافت چون خط این برج خسرو
خرم شد از ملاحظت تو عهد دلبر
ز دام زلف و دانه خال تو در جهان
دادم به لطف دایه طبع از میان جان
کر و لب ت بنفشه آزان تازه و سست

[illegible]

[illegible]

دوست من که اگر در دست
حاصل نماند می دهد عشق خود را به حال
الذاتی از دست تاب بگردد و انوشی
خود را از غفلت طلب عشق به خود
حافظه می نویسی ای دل صحت
دستان غنیمت شمار چون از منزل درگاه
که عبارت از دو زیارت کند و در بار
نیایی ای که محبت از شکال پاوی
و عارفان همین دنیا حاصل شود غنیمت
و این را دوست من به دست
بگزارد و حق که ازیر که تمام عالم

فصل فی بیان

از برادرانم من از انجمن دوستی تو
گلشن خنده است و حقیقت نیست
بچهان خیال دوست و دل
بچهان چشم عالم چشم بچهان
بچهان در خورشید خورشید خورشید
بچهان در خورشید خورشید خورشید
بچهان در خورشید خورشید خورشید
بچهان در خورشید خورشید خورشید
بچهان در خورشید خورشید خورشید
بچهان در خورشید خورشید خورشید

پیشوئی سائنس کالج، راجپوت

پوشیدن لب یار اول دست گذار فرصت شمار صحت کز این راه نر	کاخر طول گروی از دست لب نگیر چون بگذریم نتوان دیگر هم رسیدن
منطقه ۱۱ عنه صلی الله علیه و آله	گوئی برفت حافظ از باد شاه منصور یار بیاوش آورد ویش پرورین
دل را در سوز زلف تو سکن و گردل سر کشد چون زلف انچه چو شمع از پیشم آئی در شب تا به گزافم چه کار اکنون گذشته است ز سر و قامت نبشیم آرا ز مهر گزتا بم زهر روی کجا بر تنگ فکر دست یابد	بدینا نش فرو گذار مشکن بدست آرش ولی و بایش منگن شو چو چشم بدیدار تو روشن جهان بر چشمم ز رویت گلشن همه تن گز زبان با هم چو سوسن چو خورشیدم فرو آید ز روین گر اندیشد گیس از باد بیزن
در این فصل عنه صلی الله علیه و آله	چو حافظ با جرای عشق بازی نیکوید کس برو چه حسن
زور در آو شهبان مانور کن بچشم و آبر و جان سپردم دل و جان غالب بشوق ۱۱	دماغ مجلس روحانیان معطر کن بیایا و تماشا طاق و منظر کن

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

ای دلدار
 مایه عشق و طریقت
 حقیقی خستیار کن
 عیال از مجلس
 به عیال خان
 خود را خواهم تافت
 بپیرا که در خاکدان
 بناید نشیند
 ای مجلس ظاهر
 رستی یا در غایت
 در حق بی غایت
 دیوان حقایق
 این سخن خستیار کن
 از خطیاریا بی غایت
 زیرا که در طاعت
 خوابان گردیدن
 نوشتن می طلبد
 عیال حاشی
 روانه جگرمان
 و از خلق مخلصان
 زیرا که در حق
 زاری سوزن داری
 خدا چنان خستیار کن
 را که جان

	<p>چون مودت زنی حافظ شریه حال خامنه توحید کشن بر ورق انس و جان</p>	
<p>سرم که دید نیسالوده ام بیدین که در طریقت با کافریت ریجین که تا خراب کند نقش خود پرستیدن بخواست جام می و گفت باده نوشیدن که و خطابی عیالان و اجبت نشیندن بست مردم چشم از رخ تو گل چین کشش چون بود از آن سوچه سود کشیدن اگر در عارض خوابان خوش است گردیدن</p>	<p>سرم که شهره شهرم بمشوق و رزین و فاکیم و ملاست کشم و خوش باشیم بمی پستی از ان نقش خود بر آب دم بپیریکه گفتیم که چیت او بجا عنان سیکده خواهم تافت زین مجلس مراد ما تا شایع باغ عالم چیت برمت مرزلف تو و قسم و نثر از خطایار بیا موزهر بارخ خوب</p>	
	<p>بسوس بزلاب مشوق و جام می حافظ که دست نه فروشان خطاست بید</p>	
<p>همچنان بلای ما شد یارب بگردان تا او بسر آید بر رخس باگردان بر سر کلاه بشکن بر قرب بگردان</p>	<p>میخورم از فراقت و از جگر گردان سه جلوه می نماید بر بنر خنک گردون یعنی عقل و دین را بیرون خرام سر</p>	

ای
 عیال حاشی
 ای مجلس ظاهر
 رستی یا در غایت
 در حق بی غایت
 دیوان حقایق
 این سخن خستیار کن
 از خطیاریا بی غایت
 زیرا که در طاعت
 خوابان گردیدن
 نوشتن می طلبد
 عیال حاشی
 روانه جگرمان
 و از خلق مخلصان
 زیرا که در حق
 زاری سوزن داری
 خدا چنان خستیار کن
 را که جان

۳۵۵
ای دور و شب
چون زانو بر خوار
شکست ای خط
بنما آرد باریب
این از شکر
بی نظار خوار
ایر او داد و آرد
بدر خوار
باز باریب
نظا از خوار
ای دور و شب
چون زانو بر خوار
شکست ای خط
بنما آرد باریب
این از شکر
بی نظار خوار
ایر او داد و آرد
بدر خوار
باز باریب
نظا از خوار

<p>مرغوله را بگردان یعنی بر غم سنبل ای نور چشمستان در عین نظام دوران چو مینویسد رعا ضن تان خط</p>	<p>گرد چمن بخوری همچون صبا بگردان چنگ خربن بجای بنواز یا بگردان یارب نوشته باز یار ما بگردان</p>
<p>بگلن بر صفندان نظر بهتر ازین در حق من لبست آن لطف که می فرماید آنکه فکرش گره از کار جان بگشاید</p>	<p>حافظ از خوبرویان قسمت جز این نیست اگر نیست رضای حکم قضا بگردان</p>
<p>دل بدان شود گرامی چه کنم گرنه مایم بهمم گفت که جو غم چه هنر دار عشق اگر بگویم که فتوح گیر لب ساغر بوس</p>	<p>بر درسی که میکن گداز بهتر ازین اگر چه خوبست لیکن قدر بهتر ازین گو درین نکته بفرمانظر بهتر ازین مادر دهر ندارد پسر بهتر ازین گفتم خی خواجه عاقل بهتر ازین بشنوای جان گوید اگر بهتر ازین</p>
<p>یارستان آهوشکین بخش بازسان دل آزرده مارا به سینه بنواز</p>	<p>گلک حلقه شکون شاخ نباتی بچین که درین باغ زمینی ثمره بهتر ازین</p>
<p>وان سہی سرور وان انجمن ایسان یعنی آن جان تن فتنه بین باسان</p>	<p>وان سہی سرور وان انجمن ایسان یعنی آن جان تن فتنه بین باسان</p>

این کلام از زبان
 یار و در وقت گفته که
 خداوند تعالی آنکه سکن او
 از دل بگریست پس این
 بامداد از غریب وطن باز
 رسد از خجاست ای نادان
 درین روزی که کلمات
 گفت و چه خوش گفت

<p>یارمه روی مرا نیز من باز برسان بشنوی یک خنکیر و سخن باز برسان یارب آن گوهر رخشان بمن باز برسان پیش عقیقه سخن از زراع و غرن باز برسان</p>	<p>ماه و خورشید بامر تو بمنزل چور سخن نیست که مانیتو خواهم حیات سنگ گل گشت عقیق از اثر گریمین بروای طاریسمون هاپون طلعت</p>
<p>آنکه بودی وطنش دیده حافظ یارب بر او سن ز غریب وطن باز برسان</p>	
<p>تا به بنیم سرجام چه خواهد بود از خط جام که فرجام چه خواهد بود اعتبار سخن عام چه خواهد بود گونه دل باش و نه ایام چه خواهد بود رحم آنکس که نه دایم چه خواهد بود تا به بنیم کسب کام چه خواهد بود</p>	<p>خوشتر از کرمی و جام چه خواهد بود بهر شیخانه چه خوش گفت معالی دوش با ده خور غم خور و سپند مقلد مشن غم دل چند توان خورد که ایام نماند مرغ کم حوصله را گوهر خود گیر و برد دست رنج تو همان به که شود ضرر کام</p>
<p>بردم از ره دل حافظ برف و چنگ قل تا بخرامی من به نام چه خواهد بود</p>	
<p>ولبر جانان من بر ده دل و جان من برده دل و جان من و لبر جانان من</p>	

این کلام از زبان
 یار و در وقت گفته که
 خداوند تعالی آنکه سکن او
 از دل بگریست پس این
 بامداد از غریب وطن باز
 رسد از خجاست ای نادان
 درین روزی که کلمات
 گفت و چه خوش گفت

که از خطای اشتیاقان
 در این کلام از زبان
 یار و در وقت گفته که
 خداوند تعالی آنکه سکن او
 از دل بگریست پس این
 بامداد از غریب وطن باز
 رسد از خجاست ای نادان
 درین روزی که کلمات
 گفت و چه خوش گفت

از لب جان من نذر شود جان من
دوخته رضوان من خاک سرکوی دوست
این دل حیران من داله و شیدای مست
یوسف کفنان من مصراحت ترا
سروگلستان من قامت بلجی است

زنده شود جان من از لبت جان من
خاک سرگرمی و سپت و حصه ضامن
واله و شیدای تست این دل حیران
مصرطاحت ترانت یوسف کفان
قاست دلجوی تست سر و گلستان من

حافظ خوشخوان من نقد کمال غیاث
نقد کمال غیاث حافظ خوشخوان من

آنکه دلکش گویم خال آن مهر و بین
 عیب دل کردم که دمی طبع مهری پیش
 عاشقان آفتاب اند لبر ما غافل اند
 روزه بر عصای هزار شک آن روزگار
 حلقه زلفش تماشاخانه باد و صباست
 زلف دلبدش صبارا بند در گردن بند
 آنکه من در جستجویش از خرد بیرون شدم
 از مراد شاه منصور ی فلک رخ بر نشا

عقل جان ابسته زنجیر آن گیسو بین
گفت چشمم نیم مست غنچ آن آهو بین
ای نصیحت گو خدارو بین و بین
نافه را غن و در جگر زان لاف غن و بین
جان صلح جلد آنجا بسته یک سر بین
با هواداران ره و حیل هندی و بین
کس نیست نه میدیش از هر سو بین
تیزی شمشیر بنگر و باز و بین

کتابخانه
 مجلس شورای
 اسلامی
 تهران
 شماره ثبت
 ۱۳۵۷
 شماره قفسه
 ۱۳۵۷
 شماره کتاب
 ۱۳۵۷

بی اوج اضافت کن
 ملاحظه دریافت کن
 در روی مشق کن
 آقا حسین که کلام است
 مریدان که بر این صافی
 من است این که بر این
 در جاک است هم از آن
 خبر دست ۱۲۰۰ مشق
 بی کسوتی یاد بر پیش
 نشسته ام بی مشق

باشند ۳۳
موش و توپچه ۳۴
موش و توپچه ۳۵
موش و توپچه ۳۶
موش و توپچه ۳۷
موش و توپچه ۳۸
موش و توپچه ۳۹
موش و توپچه ۴۰
موش و توپچه ۴۱
موش و توپچه ۴۲
موش و توپچه ۴۳
موش و توپچه ۴۴
موش و توپچه ۴۵
موش و توپچه ۴۶
موش و توپچه ۴۷
موش و توپچه ۴۸
موش و توپچه ۴۹
موش و توپچه ۵۰
موش و توپچه ۵۱
موش و توپچه ۵۲
موش و توپچه ۵۳
موش و توپچه ۵۴
موش و توپچه ۵۵
موش و توپچه ۵۶
موش و توپچه ۵۷
موش و توپچه ۵۸
موش و توپچه ۵۹
موش و توپچه ۶۰
موش و توپچه ۶۱
موش و توپچه ۶۲
موش و توپچه ۶۳
موش و توپچه ۶۴
موش و توپچه ۶۵
موش و توپچه ۶۶
موش و توپچه ۶۷
موش و توپچه ۶۸
موش و توپچه ۶۹
موش و توپچه ۷۰
موش و توپچه ۷۱
موش و توپچه ۷۲
موش و توپچه ۷۳
موش و توپچه ۷۴
موش و توپچه ۷۵
موش و توپچه ۷۶
موش و توپچه ۷۷
موش و توپچه ۷۸
موش و توپچه ۷۹
موش و توپچه ۸۰
موش و توپچه ۸۱
موش و توپچه ۸۲
موش و توپچه ۸۳
موش و توپچه ۸۴
موش و توپچه ۸۵
موش و توپچه ۸۶
موش و توپچه ۸۷
موش و توپچه ۸۸
موش و توپچه ۸۹
موش و توپچه ۹۰
موش و توپچه ۹۱
موش و توپچه ۹۲
موش و توپچه ۹۳
موش و توپچه ۹۴
موش و توپچه ۹۵
موش و توپچه ۹۶
موش و توپچه ۹۷
موش و توپچه ۹۸
موش و توپچه ۹۹
موش و توپچه ۱۰۰

دختر به ماه زلفش در چشم نمی آید و زلفش در چشمش نمی آید
 ای دلبر من زلفش در چشمش نمی آید و زلفش در چشمش نمی آید
 ای دلبر من زلفش در چشمش نمی آید و زلفش در چشمش نمی آید

	<p>حافظ از در گوشه محراب و ناله در آید ای نصیحت گو خدا را آن خم ابرو بین</p>
<p>ای خست خورشید خاوری خط شکست چون لب لعل تنی باشد عقیق اندرین بر تن خود چاک می سازد ز خجلت پیر ذره خورشید یا درج درستان یارین میکنی جانم جرات برد دیگر جان من این حکایت را بداند آشکارا مژگون</p>	<p>ای لب آب حیات و ای قوت سرو چمن به چو ابرویش بچشم من کم آید ماه نو تا ز تحت دیده است گل در باغ ای سرور و دان رشته بجان منستان با سیروی تبار بوی منخواهم ز تو لب بدندان میگردی عاشق روی تو ام شایه خوابان جهان</p>
	<p>مهر و حافظ در غمت در گردن تو نمون من و او من بستاند از تور و موشه زوالمین</p>
<p>مشک سیاه مجره گردان خال تو کاین گوشه نیت در خوی خیل خیال تو طغیان نویس ابرو مشکین مثال تو یارب مباد تا بقیامت زوال تو کو فرود ز مقدم عید وصال تو</p>	<p>ای آفتاب آینه دار جمال تو صحن ساری دیده بستم ولی سپهر مطبوع تر ز روی تو صورت نیست هیچ در اوج ناز و نعمتی ای پادشاه حسن نایب تو ای بخت روم تنه کنان</p>

این بنامشده
 سرور و دان که
 از عشق است بخواهد
 می کنند که ای سرور و دان
 وقت که گل رخ ترا در
 باغ دیده است ۱۰
 جانان با ناله در آید
 می کنند ۱۰
 شوق چون از آتش
 بوی آب گیسو زلفش
 دیوان حافظ
 از این دیوان مراد
 در گوشه محراب
 ای نصیحت گو خدا را
 ای لب آب حیات
 صحن ساری دیده
 مطبوع تر ز روی
 در اوج ناز و نعمتی
 نایب تو ای بخت
 کو فرود ز مقدم
 یارب مباد تا
 طغیان نویس
 کاین گوشه نیت
 مشک سیاه
 ای خست خورشید
 چون لب لعل
 بر تن خود چاک
 ذره خورشید
 میکنی جانم
 این حکایت
 ای نصیحت گو
 ای لب آب حیات
 به چو ابرویش
 تا ز تحت دیده
 رشته بجان من
 بوی منخواهم
 عاشق روی تو
 مهر و حافظ
 و او من بستاند
 ای خست خورشید
 چون لب لعل
 بر تن خود چاک
 ذره خورشید
 میکنی جانم
 این حکایت
 ای نصیحت گو
 ای لب آب حیات
 به چو ابرویش
 تا ز تحت دیده
 رشته بجان من
 بوی منخواهم
 عاشق روی تو
 مهر و حافظ
 و او من بستاند

بستاند از تور و موشه زوالمین
 ای نصیحت گو خدا را آن خم ابرو بین
 ای لب آب حیات و ای قوت سرو چمن
 به چو ابرویش بچشم من کم آید ماه نو

۳۶۰
 ۱- عشق و محبت
 ۲- عشق و محبت
 ۳- عشق و محبت
 ۴- عشق و محبت
 ۵- عشق و محبت
 ۶- عشق و محبت
 ۷- عشق و محبت
 ۸- عشق و محبت
 ۹- عشق و محبت
 ۱۰- عشق و محبت
 ۱۱- عشق و محبت
 ۱۲- عشق و محبت
 ۱۳- عشق و محبت
 ۱۴- عشق و محبت
 ۱۵- عشق و محبت
 ۱۶- عشق و محبت
 ۱۷- عشق و محبت
 ۱۸- عشق و محبت
 ۱۹- عشق و محبت
 ۲۰- عشق و محبت
 ۲۱- عشق و محبت
 ۲۲- عشق و محبت
 ۲۳- عشق و محبت
 ۲۴- عشق و محبت
 ۲۵- عشق و محبت
 ۲۶- عشق و محبت
 ۲۷- عشق و محبت
 ۲۸- عشق و محبت
 ۲۹- عشق و محبت
 ۳۰- عشق و محبت
 ۳۱- عشق و محبت
 ۳۲- عشق و محبت
 ۳۳- عشق و محبت
 ۳۴- عشق و محبت
 ۳۵- عشق و محبت
 ۳۶- عشق و محبت
 ۳۷- عشق و محبت
 ۳۸- عشق و محبت
 ۳۹- عشق و محبت
 ۴۰- عشق و محبت
 ۴۱- عشق و محبت
 ۴۲- عشق و محبت
 ۴۳- عشق و محبت
 ۴۴- عشق و محبت
 ۴۵- عشق و محبت
 ۴۶- عشق و محبت
 ۴۷- عشق و محبت
 ۴۸- عشق و محبت
 ۴۹- عشق و محبت
 ۵۰- عشق و محبت
 ۵۱- عشق و محبت
 ۵۲- عشق و محبت
 ۵۳- عشق و محبت
 ۵۴- عشق و محبت
 ۵۵- عشق و محبت
 ۵۶- عشق و محبت
 ۵۷- عشق و محبت
 ۵۸- عشق و محبت
 ۵۹- عشق و محبت
 ۶۰- عشق و محبت
 ۶۱- عشق و محبت
 ۶۲- عشق و محبت
 ۶۳- عشق و محبت
 ۶۴- عشق و محبت
 ۶۵- عشق و محبت
 ۶۶- عشق و محبت
 ۶۷- عشق و محبت
 ۶۸- عشق و محبت
 ۶۹- عشق و محبت
 ۷۰- عشق و محبت
 ۷۱- عشق و محبت
 ۷۲- عشق و محبت
 ۷۳- عشق و محبت
 ۷۴- عشق و محبت
 ۷۵- عشق و محبت
 ۷۶- عشق و محبت
 ۷۷- عشق و محبت
 ۷۸- عشق و محبت
 ۷۹- عشق و محبت
 ۸۰- عشق و محبت
 ۸۱- عشق و محبت
 ۸۲- عشق و محبت
 ۸۳- عشق و محبت
 ۸۴- عشق و محبت
 ۸۵- عشق و محبت
 ۸۶- عشق و محبت
 ۸۷- عشق و محبت
 ۸۸- عشق و محبت
 ۸۹- عشق و محبت
 ۹۰- عشق و محبت
 ۹۱- عشق و محبت
 ۹۲- عشق و محبت
 ۹۳- عشق و محبت
 ۹۴- عشق و محبت
 ۹۵- عشق و محبت
 ۹۶- عشق و محبت
 ۹۷- عشق و محبت
 ۹۸- عشق و محبت
 ۹۹- عشق و محبت
 ۱۰۰- عشق و محبت

آنکس که منع ما از خرابات میکند
جان پرورست قصه رباب فوت
هر چند ما بدیم تو ما را بدان بگیسر
بر این فقیر ناسر آن محشم بخوان

گودر حضور پیر من این ماجر گو
رفری بزو پیرس وحدیثه بیا گو
شاهانه ماجرا س گناه گدا گو
این گدا حکایت آن پادشا گو

حافظ گشت مجلس اورا ہمیدہ

می نوش و ترک زرق برانی خدا بگو

<p>ای خونهای نافه چین خاک آه تو ترکش کرشمی برد از حد خون خام خرم بخور که هیچ ملک با چنین جال آرام و خواب خلق جهان اسب قی باهتر ستاره سرو کارست هر ششم یار آن سمنشین همه از هم جدا شدند یار بدان مباحث که مانند بخت نیک فردای تو در حشر که عرض خلایق است احاطه طبع بشر غایت که محبت</p>	<p>خورشید سایه پر و رطوبت کلاه تو ای جان فدای شیوه چشم سیاه تو از دل نیاید شس که نویسد گناه تو از آن شد کنار دیده دل تکیه گاه تو از حسرت فروغ رخ سپهر ماه تو ما یم و استانه دولت پناه تو یار تو باد هر که بود نیک خواه تو باشد در آن میان بمن افتد نگاه تو آتش زبده بحر عن غم دو آه تو</p>
--	--

[illegible][illegible][illegible]

عربیان بدادند کوران خیر باد با هر دم خیر باد در میان ایدست ای جام کداری

روان گوشه گیران را پیش نه گلزار است	که برون من ارش همی گرد چنان بود
رقیبان غافلند از ما کران چشم سیه هروم	هزاران گونه پیامت حاجت میان ابرو
و گر عروپری را کس گوید باین چنین	اگر این را چنین چشم است آن آن خیال بود
تو کافر دل نمی بندی نقاب لطف می هم	که محرابم گرد اندخم آن داستان ابرو

اگر چرخ زیرک بود حافظ در وفاداری	
بیر غمزه صیدش کرد چشم آن کسان بود	

مزرع سبز فلک دیدم و داس منو	یادم از کشته خویش آمد و هنگام درد
گفتم ای سخت بخت پییدی و خورشید سیم	گفت باین همه از سابقه نو مید شو
تمکیه بر اختر شبگرد کن کاین عیار	تاج کاوس بود و کمر کین خسرو
گر رتوی پاک مجرب چو سیاه فلک	از فروغ تو بخورشید رسد صد پر تو
آسمان گو فروش این عظمت کا ز عشق	خرمن به بجوی خوشه پروین به جو
گوشوار در لعل ارچه گران دارد گوش	دور خوبی گذر نیست نصیحت بشنو
چشم بد دور ز خال تو که در عرصه حسن	بیزقی راند که برد از سه و خورشید گرو
هر که در مزرع دل تخم وفا سبز نکند	ز دروئی گشت از حاصل خم و گاه درد
اندرین امزه میباش چو دف حلقه بگوش	ور ققائے خوری باز دانه خویش مرو

و اسطه اوست
 کور و صریح اوست
 بی چون صریح
 آسمان را دیدم
 و داس ده زخم
 دیدم اگر کشت خود
 وقت در میان آمد
 ای پاک
 و مجبور از کاش
 دیوان غنای
 ای آسمان را
 بگو که این عظمت
 خود ظاهر کن زنده کار
 در عشق تو من ماه را
 بجوی و پروین را
 با دو و دو ابرو انداز
 بی بی گناه
 در لعل اجابت
 از بند و دست
 اگر چه گوش گدا
 دارم

اندرین امزه میباش چو دف حلقه بگوش از دانه می کبی بپاک است

سلسلہ اگر سنی ہو
 میں نئی باغ و بہار
 کہ رستہ پر چشم دل
 بظاہر وہ سنی ہو
 لیکن دھنکیت پر پاؤں
 سنی ہی سنتوں
 زان میں جدائی خشتیار
 کین زینہ کہ دور دیوہ
 میں ہر سنیہ و فوریہ
 ایک دوسرے پر مانیہ
 سنی چون عاشقان

۱۰۰

کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران
 شماره ثبت کتابخانه
 ۱۳۰۴
 شماره ثبت کتاب
 ۱۳۰۴
 شماره ثبت نویسنده
 ۱۳۰۴

[illegible]

در قصه خون عاشق ابرو چشم شمعوت
 تنگ که کتو بزدل چون مرغ نیم سبیل
 تنگ که فرو گذاری چون زلف خود دلم
 میله اگر ندارد با حاض تو ابرو
 گر بر لبم نهی لب یا بم حیات باقی
 از سوز سینه هر دم دودم بسر آید

که این کین کشاده که آن کمان کشیده
 باشد ز تیر هجرت در خاک مخون طپیده
 سرگشته و پریشان ای نور هر دو دیدم
 پیوسته از چه باشد چون قدس خمیده
 آن دم که جان شیرین باشد لب لب سید
 چون عود چند بشم در آتش آرمیده

گر دست من گیری با خواجہ باز گویم
گر عشوہ دل حافظ چون بردا وید

از تنه بدمش که توام نور ویدیک
از دامن تو دست نداشتن عاشقان
از چشم زخم و هر سادت گزند آنکه
ششم کنی عشق وی ای مفتی زمان
چشم بد از تو دور که در طرز دلبری
پایم نیز رسد بزین دیگر از نشاط
واری خیال پرش عشاق بینوا

۱۰۰

22-5121

100

19

19

کتابخانه

2

۱۰۰

11

2

13

بر آتش رخ زیبای تو بجای سپند
چو نقشه که بر انگشتیم و سود بدست
مراد بول ب دست هست پیلان
من غریب غیرت فداوم از یادوش

نسیج
بغیر خال نسیج است که دیدم بهلند
فنون ما براو گشته است افسان
که بر زبان نبرم خبر حدیث پیمان
بکار خوشی چ دیدم برست بریگان

حدیث مدرسہ و خانقہ گوی کہ باز

فاده در حفظ هوای مینا

خشک نسیم مغیر شمسائے دلخواه
 دلیل اے شوای طائر خجسته لقا
 منم که بی تنفس منیرم زهی خجست
 به بین شخص نرم که غرق خون دل است
 ز دوستان تو آموخت و طریقت مهر
 به عشق رشوی تور و زکی از جهان بردم

بدره بخاطر نازک ملالت از من راه

کہ حافظ تو ہمیں بچھڑ گئے ہیں

دانشگاهان می شود در شریعت بزرگشیدم

شماره ۱۰۰

سازمان اسناد و کتابخانه ملی

اینها فرستادارده است

۱۰۰

دانشگاه تهران
موسسه تخصصی زبان

عبدالله بن مسعود

الارواح المظلمة

—

وہابیہ

محکم دلائل سے مزین
مختلف موضوعات پر
مکمل و جامع معلومات

100

١٥٩

مکتبہ اسلامیہ

10

پیرایہ شکر خاطر
میں جیوش و شمع حیات کی
بلند تاروں میں کشاں کو
گروہ و آفرین سدا کی
نجات سیام سے اے
غالب اگر کائنات ہی
میں تو رسم کل از غیبت
شاد و بارانِ سدا کا
طرب کن کہ وہی خوش
ساز ای قریبستان
عالم باد گلزارفت پرست

وجوه و معانی است حاشا

تحریریں فہرست و فائز

هنگام گل دیده می شود قریح نثار
ساقی پالوده تادل شود و کشاد
امروز پیش است تقوی یار و داد
گر عیاشی طرب کن با ساقیان مار
عکس عذار ساقی بر جام می خور
بی بانگ و و چنگ و بی یار و جام باد

عید شست و سوم گل ساقی بیارده
زین بد و پارسائی گرفت خاطر من
و اعطاکه دی نصیحت میکرد عاشقان
این یک دور و دیگر گل را غنیمت دان
در مجلس صبحی دانی چه خوش ناید
گل گرفت ای حریفان غافل چو نشینید

مطلب چرپر و ساز و شایدا اگر بخواند

از غزل شعر آفتاب بنم شایر او

اکام بجایم است الحمد لله
که جایم کرشم گم لعل و لؤلؤ
پیران جاہل شیخان گم
وز فضل عابد است فقر شد
بیشتر و صد نام جانی و آراء

عیشم تمام است از لعل لقا
ای محنت کشتن گلشن کبریا
ما را نیستے افسانہ گردند
از قول زحمہ کہ دیم تو
جہانان چو گویم شرح قرات

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

مجلس شورای اسلامی

۲۱۵
 کافه مبتدیان این غم که دیده است
 رو بر بستایم از راه خدمت
 از صبر عاشق خوشتر نباشد
 دلش طمع ز نار راه است
 دلی شب برویش خوش بود و قتم

از قامت سرو از عارضت ماه سر بر بندارم از خاک درگاه صبر از خدا خواه صبر از خدا خواه صوفی ندانم این رسم این راه از وصل جانان صد خوشالله	نصیر از اندام وصل	کافه مبتدیان این غم که دیده است رو بر بستایم از راه خدمت از صبر عاشق خوشتر نباشد دلش طمع ز نار راه است دلی شب برویش خوش بود و قتم
---	-------------------	---

شوق رخت برد از یاد حافظ در دشبانه درس سحرگاه

گردن نهادیم حکم شد استغفر الله استغفر الله اما چه چاره با بخت گمراه یا جام باده یا قصه کوتاه آئینه رویا آه از دلت آه بالیت شعری حتی م القاه خون بایت خور در گاه و بیگاه	سعد بن ابی تراب غزل گر تیغ بارد در کوی آن ماه من رنم و عاشق انگاه تو به ایین تقوی نایسند نیم باشع و زاهد کتر شناسیم مهر تو عکس بر ما نیگند الصبر و العزم فان عاشق مخور غم گر وصل خواهی
---	---

حافظ نبودی زینگونه بیدل گری شنیدی سپید نگو خواه
--

بسیار از این کلام در راه خدمت
 صوفی از این کلام در راه خدمت
 نصیر از اندام وصل
 در دشبانه درس سحرگاه
 گردن نهادیم حکم شد
 استغفر الله استغفر الله
 اما چه چاره با بخت گمراه
 یا جام باده یا قصه کوتاه
 آئینه رویا آه از دلت آه
 بالیت شعری حتی م القاه
 خون بایت خور در گاه و بیگاه
 حافظ نبودی زینگونه بیدل
 گری شنیدی سپید نگو خواه

عکس می آید
 بنقل از کلام
 ای ای ای ای ای
 دل سخن است
 بنقل از کلام
 بنقل از کلام
 بنقل از کلام
 بنقل از کلام

عقبات و احوال
زیر کلاه و دام
از بیخات می
که تمام عجایب
استخوانی
نیمه کار دارم
یا یوزا
بجایسم غریبه
اشکبار

در چشم من بر چشم من / در خفا و در علان / در خفا و در علان / در خفا و در علان

<p>من از هیچ ندارم سرخشی و شتابان امید هست که زودت بکام خویش بینم بعدت شک و قدرت ذابا کهلال و آن دعیت لجد و صرت ناقض عهد</p>	<p>در بر کار صوم تمبول کن بعلای تو شاد گشته بفرماندهی من بعلای اگر چه روی چو ماه است ندیده ام تهای قفا تطیب نفسی ما استطایبای</p>
<p>چو شک در خوشاب است شعر نظم تو حافظ که گاه لطف سبق می برد ز نظم نظامی</p>	<p></p>
<p>اکنون که ز گل باز چمن شد چو بشتی و بخت غمت ازل می گلزنک زداید اگر محبت بر کرد و باد ز زندنگ جمل من و علم تو فلک را چه تفاوت ترا چه بختم نسیم حکایت که بنقدم بر خاک ره خواجه که ایوان کمال است</p>	<p>ساقی می گلگون بطلب لب کشتی بشنو که چنین گفت مرا پاک شتی بشکن تو که دی سر او نیز بختی آن را که بصیرت چه خوبی چه رشتی ترکیب چو عری سرانی چو بختی اگر بالش ز زینت بسازیم بختی</p>
<p>ترس آنچه دوش می گفت که حفا حیف است که هر دم کنایه گشتی</p>	<p></p>
<p>ای باد نسیم یار داری</p>	<p>ایان نفوذ زشت کبار داری</p>

خوش و غم و شادمانی
 ای طبع و ای کلام و ای
 سبقتی از کس و ای
 این زمان که چو
 در بار و بسبب
 بهشت شد و می
 باقی کیستی و
 بر کشتی و طلب
 پیش از این و
 شاد و غم و
 از دل دور کن و این
 که تو نیست بلکه از
 شاد و غم و
 زار و جل و این
 بین او و کسان است
 کمال او و کسان است
 کمال او و کسان است

نزد آید که در دل شکست بخورد و بگوید که ای باد نسیم یار داری

در آرزوی دوستی که در آرزوی

بیا که هر دو / بیا که هر دو / بیا که هر دو / بیا که هر دو

۱۳۱
سرور شاهی
جان شریف
میرزا شاهی
ست دول
سلطان جهان
جنگ آمد
آب و شکر
کوتاه از کس
دور از کس
بخشید
احسان
کمال

گر در سرت هوای مصلحت حافظا
باید که خاک در گه اهل بعث شوے

اول بی تو بجان آمدت است که باز آئی
دوی یاد تو ام مونس در گوشه تنهائی
کز دست نخواهد پایان شکیبائی
در یاب ضعیفان آمد وقت توانائی
نیت حریفای دل تابا و پیچائی
لطفت آنچه توانیشی حکم آنچه تو فرمائی
گرفت درین مذهب بی غیبت و دلی
رخسار کس شود آن دست شاه و پادشاهی
گفتا غلطی بگذر زین غلظت مودائی
نشأ و خزان کن تا باغ بیارائی
بهر گل که از پیش توین ساقی میارائی

ایک اور شخص نے کہا کہ میں نے ایک دفعہ ایک شخص کو دیکھا تھا جو ایک گلی میں چل رہا تھا۔

مقامات و اشخاص ذیل

طهر قوتانی
 مستحق از حق
 ارشد که از حق
 بدارست بر حال ضعیف
 رتبه از
 پیشتر از
 بکار است زیرا که در آن
 نه به خود نیست
 خدایا که نیست
 در پیش
 از گفتن و یاد بسیار کم
 او گفت که فقط
 بگویند از خیال و یاد
 عکاسیت از کس و ادب
 که خواب یک در
 ای ساقی بر تو چه کرد
 تو رفتی و نیستی
 تویم سرشته از خدایا
 خدایا که تا به خدایا
 خدایا که تا به خدایا
 ای خدایا که تا به خدایا
 در خدایا

مجلس شورای اسلامی
کمیسیون تخصصی

داری ۱۶ شمس ۱۳۰۵
 بی صبا عاتق
 بنواریه متصرف
 آکر از معتمدی
 بیای دار علی
 فخری گوارات
 مشوق دولت
 ذکا اگر معتمدی
 بی صبا عاتق
 دارم فانیات لای

مهرمان شاد فلک ترک جفاکاری کرد	آتوئی اسی جان که درین شیدو خرمی اری
بش عای سحر ت حافظ جان خراب بود	تو که چون حافظ شب خیر غلامی اری
ای که مجوری عشاق رو امیداری تشنه بادیه را هم بزلالی درکباب دل ربودی و کل کردی جان لیکن ساغرما که حرفیان دگر می نوشند ای گشت عرصه سیم رخ نه جلا گشت تو تقصیر خود افتادی ازین در محروم ای ل خام طبع شرمی ازین قصه بار	بندگان راز بر خویش جدا میداری بامیدی که درین ره بخدا میداری به ازین دار نگاهش که مرا میداری ما تحمل نکسیم ارتور و امیداری عرض خودی بری و رحمت نمیداری از که می نالی و فریاد چرا میداری کارنا کرده چه امید عطا میداری
حافظا عادت خوابان چه پوست بختا	تو که زین طائفه امید و وفا میداری
این خرقه که من دارم درین شراب آلود چون عمر تب کردم چند آنکه نگه کردم سین حال دل زاده پس من خوابم گفت	دین و قزنی منی غرق می ناب آلود در کج خوابانی افتاده خواب آلود کاین قصه اگر گویم با چنگ و باب آلود

در بادیه خرابه
 اورا تلال سحران بسبب
 آن اسبک درین افروز
 دارا کا اسبک بجای
 گس و سحر و جادو
 نوبت بقامت بامیری
 قیامک از حمت بامیری
 یعنی ای اقصی تو حق
 بر حمت می بنویشت خبری
 شل سلطان سارق
 کار نوبت
 چهل تنی واکه در تو حق
 کو باقی است بقصر
 از کلام نامه ایست
 زبده ای خود که در
 چو علی است
 این عهد مشروطیت
 من دارم در این سرب
 اولی است ای این دارم
 و چون آن غریب کی
 غریب

«نقشہ نامہ» و معارف بنامہ و میدان سخا و انہر کی جست کا

دلم خود در نظرداری
 بمان مغرب باغی به سرف
 خوامی نشست ای به سرف
 یک نکته از وی که سرف
 که بخت تو در بخت
 از بخت تو در بخت
 عجز و انکسار را
 این سر بلند
 بگوید که غایت
 در آورده اند
 نیاست هنوز
 دلم خود در نظرداری
 بمان مغرب باغی به سرف
 خوامی نشست ای به سرف
 یک نکته از وی که سرف
 که بخت تو در بخت
 از بخت تو در بخت
 عجز و انکسار را
 این سر بلند
 بگوید که غایت
 در آورده اند
 نیاست هنوز

<p>در سر موس ساقی در دست شراب او اگر تاب کشم باری ان لطف بتاب او</p>	<p>تا بی شروپا باشد لوضلع فلک زینا از انچه تو دلداری دل بپرستم آری</p>
<p>چون پریشی حافظ از سیکه هیزن رندی و هوسناکی در عهد شباب او</p>	
<p> تابه بجز بوسید و در نج خود پرستی بیماری اندرین غم خوشتر ز تندستی یک نکته است بگویم خود در همین که رستی کز اوج سر بلندی افق بنجا کستی ناخوانده نقشش مقصود از کارگاه هستی کز سر کشی زمانه بمانی نشستی سهل ست تخمی می در جنب و قستی اسی کوته استستیان تاکی در از دستی با کافران چه کارت گرت نمی پرستی آری طریق زندان چالاکیست و پستی تاکی کند سیاه چسبیدن در از دستی </p>	<p> بامدی گویند سر عشق مستی خشت فغانی همچون نسیم خوش بامش فضل و علم بینی نه معرفت نشینی در آستان جانان از آسمان میندیش عاشق شوارزه روزی کار جهان بر آید آن روز دیده بودم این قنبر که بر آید خار از چرخ جان بکا بگل خندان بخوا صوفی بیایه پیا ساقی قرا به بر کن در حلقه مغفام دوش آن پسر چه گفت در نه شب طریقت خامی نشان گفت سلطان ما خوار از لطف شکست </p>

دلم خود در نظرداری
 بمان مغرب باغی به سرف
 خوامی نشست ای به سرف
 یک نکته از وی که سرف
 که بخت تو در بخت
 از بخت تو در بخت
 عجز و انکسار را
 این سر بلند
 بگوید که غایت
 در آورده اند
 نیاست هنوز
 دلم خود در نظرداری
 بمان مغرب باغی به سرف
 خوامی نشست ای به سرف
 یک نکته از وی که سرف
 که بخت تو در بخت
 از بخت تو در بخت
 عجز و انکسار را
 این سر بلند
 بگوید که غایت
 در آورده اند
 نیاست هنوز

دلم خود در نظرداری
 بمان مغرب باغی به سرف
 خوامی نشست ای به سرف
 یک نکته از وی که سرف
 که بخت تو در بخت
 از بخت تو در بخت
 عجز و انکسار را
 این سر بلند
 بگوید که غایت
 در آورده اند
 نیاست هنوز

عشق و محبت از آن است که در دل می‌نشیند و در دامن می‌نشیند

گر خرقه بپوشی مشغول کار خود باش در گوشه سلامت مستور چون آن بود عشق مبرط فان خواهد پیر حاجی بن	هر قبله که باشد مشغول خود پرتی تا گرس تو گوید یا مار موز مستی چون قی ازین کشاکش پندستی که سستی
از راه دیده حافظ تا دیده زلف پستی با جمله سربندی شد پایال پستی	
بجان او که گرم دسترس بجان بود اگر دلم نشد پای بند نظر او گفته که بها چیست خاک پای ترا بغواب نیز نمی بینیش چه جا بی صال به بندگی قدش سرو متعرف گشتی	کینه پیشکش بند گانش آن بود کیم قرار درین تیره خاکدان بود اگر حیات گرانمایه جاودان بود چو این نبودندیم باری آن بود اگر چه سوسن آزاده ده زبان بود
ز پرده ناله حافظ برون کی افتاد اگر نه همدم مرغان صبح خوان بود	
بچشم کرده ام ابروی ماه سیامی ز نام دل کسی داده ام من مسکین سرم ز دست شد و چشم ز انتظار بوخت	خیال سرو قدی نقش استم جائی که نیستش بکس از تلج و تخت پروائی در آرزوی سرو چشم مجلس آرائی

ازین کشاکش
عشق و محبت
کینه پیشکش
بند گانش
پندستی که سستی
بند زلف از نشی
درین تیره خاکدان
اگر چه سوسن
آزاده ده زبان
بند زلف از نشی
درین تیره خاکدان
اگر چه سوسن
آزاده ده زبان
بند زلف از نشی
درین تیره خاکدان
اگر چه سوسن
آزاده ده زبان

بند زلف از نشی درین تیره خاکدان اگر چه سوسن آزاده ده زبان بند زلف از نشی درین تیره خاکدان اگر چه سوسن آزاده ده زبان

اعبات نفی نگردد تا اولی ای قابل سلبی است ۱۰ شوق خود از ذات نکات ۱۱ خرمین ۱۲ ۳۳۳

نفس و خیالات
فلسفیه و شریعت کی
فیض قبول کند گردنی
کردن خود را از نفس
پراگنده صحت کی البته
فیض قبول کند سلب
آفریننده را کی با تمام
کامی است چون پیش
فانده و جوش آن وقت
دلی در مندیست اگر
بصورت بلبل در قمری ای

آفریننده خدای تعالی
و ان شاء الله تعالی
بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام علی
آل محمد و آله الطاهرات
الطیبین الطاهرین
و علیهم السلام
و بعد
ای فاطمه بیار دوست
من را که یک پادار دست
بگرداری آنوس است که
چون بکشی تا کشته شود
است ۱۳
بدرست حال زاریش یافتن
ایمان از این بیدار خدای
کامه شریک مال

<p>اگر گاه ہے سو فرما دول افتاده کنی اگر از نقش پراگنده ورق سادہ کنی اگر چنین پرہمن و سوسن آزاوہ کنی</p>	<p>اجرا باشد تہی خستہ شیرین حرکات خاطرت کی رقم فیض نیر و مہیات ای صبا بندگی خواجہ جلال الدین کن</p>
<p>کار خود گر بخدا باز گزاری حفظ ای بسا عیش کہ با بخت خدا وادہ کنی</p>	
<p>علاج کے کمنٹ آخرالہ وائے الہ کہ میر سندنذرہ رہنرہان بہمن وود مجوز سفلہ مروت مجوز ناکس شہ منہ زد دست پیالہ مچھ سیکنی ہی ہے بقول مطرب ساتی بفتوی دوت و قَلَامُتْ مِّنَ الْمَاءِ كُلِّ شَيْءٍ خَيْرٌ کہ ہر کہ عشوہ دنیا خرید وای بو بدہ بشادی روح روان حاتم ط ز تخت جم غنی ماندہ است و سر پیالہ گیر و گرم کن کہ الضمان</p>	<p>بصوت بلبل قمری اگر نوشی می ذخیرہ بنہ از رنگ بو می فصل بہار زبانہ سیچ بنجشد کہ باز نہ ستاند چو گل نقاب بر افکند و مرغ زو ہو ہو خریشہ داری میراث خوارگان کفرست چو ہست آجایت بہت تشنہ میر نوشہ اندہ بر ایوان جنت الماس سخا نامد سخن طے کنم بیاساتی شکوہ سلطنت و حکم کی ثباتی دشت انجیل بوی خدا نشود بیاخت</p>
<p>پیالہ گیر و گرم کن کہ الضمان</p>	<p>انجیل بوی خدا نشود بیاخت</p>

ایمان از این بیدار خدای کامه شریک مال
بدرست حال زاریش یافتن ای فاطمه بیار دوست من را کہ یک پادار دست بگرداری آنوس است کہ چون بکشی تا کشته شود است ۱۳

کفر زلف تو هر حلقه و آتش بے
 تار خاک هست نقد جان ما هر چند
 مرو چو بخت من ای چشم مست یار نجو
 دلا همیشه مزین لاف زلف و لبند
 سرم برفت و زمانی بسر زفت این کار

در سحر چشم تو هر گوشه و بویاری
 که نیت نقد روان را بر تو مقداری
 که در پی مست هر سوت آه بیداری
 چو تیره رای شدی کی کثایت کاری
 دلم گرفت و نبود سر گرفتاری

ز کفر زلف تو هر حلقه و آتش بے
 تار خاک هست نقد جان ما هر چند
 مرو چو بخت من ای چشم مست یار نجو
 دلا همیشه مزین لاف زلف و لبند
 سرم برفت و زمانی بسر زفت این کار

چو نقطه گفتمش اندر میان در آری
 بخنده گفت که حافظ بر دو چو پکاری

شاید که عاشقان اکامی ز لب بر آری
 بر سید لان سکین تا کی جفا و خواری
 تا چند همچو زلفت در تاب بقراری
 گر شمشیر بانی شاید که حجت آری
 تا زنده ام نور زم آئین هوشیاری
 از بوستان و صلت بوی بیداری
 گر سیکته بزورم و ریشی بزاری
 و لهای بچو آتش شیان و و باری

چون در جهان خوبی امروز کامکاری
 با عاشقان بشیل تا چند ناز خوشه
 تا چند همچو چشمست در عین ناتوانی
 جو رکیه از تو دیدم دردی که از تو بودم
 از باد و دشمنت گر چه بگو شوم
 در سحر مانده بودم باد صبار سانی
 مانده ایم و عاجز تو خواج و قادر
 و کان عاشقی را بسیار باید

ای کافر زلف تو هر حلقه و آتش بے
 تار خاک هست نقد جان ما هر چند
 مرو چو بخت من ای چشم مست یار نجو
 دلا همیشه مزین لاف زلف و لبند
 سرم برفت و زمانی بسر زفت این کار

شاید که عاشقان اکامی ز لب بر آری
 بر سید لان سکین تا کی جفا و خواری
 تا چند همچو زلفت در تاب بقراری
 گر شمشیر بانی شاید که حجت آری
 تا زنده ام نور زم آئین هوشیاری
 از بوستان و صلت بوی بیداری
 گر سیکته بزورم و ریشی بزاری
 و لهای بچو آتش شیان و و باری

کفر زلف تو هر حلقه و آتش بے
 تار خاک هست نقد جان ما هر چند
 مرو چو بخت من ای چشم مست یار نجو
 دلا همیشه مزین لاف زلف و لبند
 سرم برفت و زمانی بسر زفت این کار

کشتی باد و بیاور که مرانی رخ دست
سخن غیر مگو با من معشوقه پرست
ز کس از لاف نواز شد و چشم تو مرخ
این حدیث چه خوش آمد که سحر گه میگفت

گشتی هر گوشه چشم از غم دل میانی
کز روی جام میم نیست کسین وانی
نروند اهل نظر از پنهان بیانی
بر در سیکده باد وونی ترسانی

آہ اگر انہی پر امر و نہی ہو نہ ممانی
گر مسلمانی از نیست کہ حاقط دارند

دو یار زیرک و از باد که من ز منی
ز تند باد حوادث نمیتوان بدین
من این مقام بدینا و آخرت نیم
هر آمله که کج قناعت بکج دنیا داد
بیا که رونق این کارخانه کم نشود
مکار خویش بدست خسان همی نیم
بدین در آریده نقشند صور غم
ازین سبوم که بطرف بوستان گزینست
بصبر گوش توای دل که حق با کند

فرستے و کتابے و گوشہ چمنی
درین چمن که گلی بوده است با سمنی
اگر چه در پیمافستند حسن خلق چمنی
افروخت یوسف مصری بکترین ثمنی
از زهد و پوچ تو لے یا از فسق و پوچ منی
چنین شناخت فلک خلیج و چمنی
گرت از ملک قناعت مهرس کند طونی
عجب که رنگ گلی ماند و بوی گیاهی
چنین غزنیے نگینے پست اهرمنی

در این روز و وقت
 از هیچ کس نکران چنانچه
 سلسله این نیست
 بیت ما بعد از این
 چون از صحرای دشت
 از این کجایان
 تا باغستان
 بجان قشایان
 ز منور و نور
 کتب قشایان
 سلسله کس
 قناعت را
 در این روز
 یوسف را
 از دست
 از این کجایان
 ای ملک
 خدمت
 که نظر
 و دست
 یعنی اگر
 بدست
 بخت و اقبال

فانی قندہار کی کتابیں جو کتب خانہ میں تھیں ان میں سے کچھ کو بھیج دیا۔

چو هر جام جم از كان جهان گشت
كيشه سيم و زرت نيك بيايد پرده
اي كه در دن طبع طبعه فوق حضور
چون توئي ز گس باغ نظر احشي چشم چراغ
دين دل رفت ولي رست نمي آرم
تا صبا بر گل و بلبل ورق حسن تو خوا
ساعدا آن به كه نبوشي چو تو از بهر گاه

گذران روز سلامت بسلامت حافظ
چه توقع ز جهان گذران میدار

ز آن می صاف گردنخته شود هر خای
روز رفت که دست من سگین حجفت
روزه هر چند که همان عزیزست لا
مرغ زیرک بدر صومعه اکنون نبرد
گلستان از راه بد خوچه کنم رسم نیست
یار من چون بخراد تباشای چمن

زاهدان شکر طاعتی
 صوفیان جود و کرم
 کبابی اینها بی صورت و بی طبع
 سیه اینها عجب است
 و در حق حسن تر از این که بسیار
 خوانند هست ای آنکه از این
 تو مطلق ساخته هر روز در پیشگاه
 زکاده
 مدای معرفت است معنی ای
 ای که با او در میان است
 کردان شربت
 از آن سلسله معرفت که به خواص
 راجع است سازد جامی بس
 تا از این جامی نجات یابد
 از این کمال و کرم
 چون قاعده است که هر چه
 هیچ گردد در سلسله نظام
 به است پس نوی بدو ز جام
 تا دشمن از غلای دوست
 پیشک آن که او را
 عمل خواهد

در دولت مستعد و بار آوردن بیان تمام نواز عشق و چشمت و در دولت مستعد و بار آوردن بیان تمام نواز عشق و چشمت

کو حریفی که شب روز می صاف کشد	بود آیا که گدای در دشت آشتی
حافظا گر زنده داد دولت خسرو	کام دشوار بدست آوری از خود گای
ز دلبرم که رساند نوازش قلمی دلم گرفت ز سالوس طبع بن گلیم حدیث چون و چرا در سرده ساقی طبیعت با نشین عشق نشاند قیاس کردم و تدبیر عقل در ره عشق بیا که وقت شناسان دد کون بفرزند دوام عین تنم نه شیوه عشق است نیگم که لیک ابر رحمت دوست بیا که خرقه من گرچه وقف میکند چرا یک نه قدش نیخیزد آن را	کجاست پیک صبا گو یا بکن کرمی خوشا دمی که بهیسانه بر کنم علمی پایه گیر و یاسا بهر خویش دمی بر و بدست کنای مرده دل سچ می چو شبنمیت که در بحر میکشد رقی بیک پایه صاف و صحبت صنی اگر معاشرمانی بنوشن جام غمی بکشت زار جگر خستگان ندادنی ز مال وقت نه بینی بنام می می که کرد صد شکر افشانی از نغمه قلمی
سزای قدر تو شایا بدست حافظ است	بجز نیاز شبی یاد عای صبح می

بجای آن کجاست که
در زبان من بیان یک
کجاست که اوین که گفته
و خبی از دوست رسانده
عقل طبع و چشمت
کسی که از این
مستعد و چشمت
از این سخن
نیز که در دست
و تاملین که از این
عجب که نشین کنایه از
زبان شک و صوفیان
یک از عشق است و عشق
مردم از این نشانه دوست
یعنی این طبعان را عشق
در شناسند ای خفا
مردم دل هستی صبح می
عسل کن تا ترا ازین
نجات بخشد و طبع ای
غالب بیاد و پیش
که آنان که وقت را
بهر کون بی حکم

غزل از سحر علی
ز کس که در این
نقش است مستعد
فیض از دین
بهر شکران
یکشت زار
دست گای
صفت غرض
فیض از دین
بهر کون بی حکم

سکته ۱۱
دوم سکه

خامرو از ذلت
خودست با خداد
خفس اداره ۱۲
از نهانی در دیو
ی بی زیناک
ی بی و طبع
ملا دی که
سکه ای سانی
بیاد است پیدا

دوران حقا

خط بر صیف گل و گلزار میکشی	زین خوشم قم که بر گل خار میکشی
ز انوس هفت پرده ببار میکشی	اشک حرم نشین نهانخا میکشی
از خلوتم جنان خمار میکشی	هر دم بیاد آن لب میگون خم میکشی
سهل ست اگر تو زحمت این بار میکشی	گفتی سرتو بسته بقرآک مانزد
و ده زین کمان که بر سر بیار میکشی	با چشم و ابرو تو چه تدبیر دل کنم
ای تازه گل که دهن ازین خار میکشی	باز که چشم بدو زخت دور میکنم
هر دم بقیه سلسله در کار میکشی	کامل روی چو باد صبار ابوی لفت

حافظ دگر چه می طلبی از نعیم دهر
میچینی طسره دلد از میکشی

من گویم چکن از اهل ملی خود تو بگوی	ساقیا سایه ابرست و بهار و لعل جوی
دلق آلوده صوفی منی ناب بشوی	بوشی بکرنگی ازین قوم نیاید بر خیز
ای جانزیده ثبات قدم از دیو مجوی	سفله طبع است جهان بر کرش تکیه کن
خواجہ تقصیر مغرما گل تو فتن مجوی	گوش بکشتای که بلبل بفغان میگویی
از درویش در آورده عیب پوی	یک نصیحت گنمت بشنو و صد گنج ببر
بنخ نیکی نشان وره و تسنیع مجوی	شکر اریز که دگر بار رسیدی بهیا

سکه ای سانی
بیاد است پیدا
سکه ای سانی
بیاد است پیدا
سکه ای سانی
بیاد است پیدا
سکه ای سانی
بیاد است پیدا

۲۶۱
 دکتر طالب
 دوی مشهور
 ست آینه
 دل خود را
 قابل جلوه
 اوسا ز ماور
 و فطرت
 در نظامت
 از حق و حق
 در علم و علم
 در علم و علم

رومی جانان طلبی آینه را قابل ساز	ورنه هرگز گنج فسرین نذر این روی
بیشتر ناکه شوی خاک در سیکه با	یک و روزی بسر اندر به پیچای پوی
گفته از حافظ مایه ریاح آید	
آفرین بر نفست باد که خوش بزی بوی	
ساقی بیا که شد قبح لاله پرزی	طامات تا بچند و خرافات تا بکی
بگذر ز کبر و ناز که دیده است وزگار	چین قبا بے قیصر طرف کلاه کی
بیشیار شو که مرغ سحر گشت مست	بیدار شو که خوابم در پی ست هی
خوش ناز که نمی جیای شاخ نو بهیا	کاش فتنه که مبادت آتش بادی
بر مهر چرخ و عشوه او اعتماد نیست	ای ای بر کسی که شد این مکر روی
فروا شراب کوثر و حور از برای ست	و امروز نیز دلبره روی و جام می
باد صبا ز عهد صبا یاد می ده	جان داروی که غم پرورد و دای نمی
حشمت بین و سلطنت گل که گستر	قراش باد هر درستی را بر زیر پی
در ده بیا و حاتم طی جام یک منی	تا ناله سیاه بخیلان کنیم طی
زبان می که داور بگ طبیعی بار غوان	بیرون دهند لطف تلخ از ترش بخوی
پیشو که مطربان چین رهست کرده اند	آهنگ چنگ ببط و طبل و نای و نی

[illegible]

ای داروساز
پایان بخش
مستقیم
دیگران
خود
از
حاکم
است
خاک
از

فجکت راحی فی کل صین	و ذکرک منی فی کل حالی
سویای دل من تا قیامت	مباد از سوز و سو دا قی خالی
کجا یابم وصال چو شاه	من بدنام رند لا ابالی
ز خط صد جمال دیگر افزو	اک عمرت با و صد سال بالای
هر آن نقاش قدرت آفرین	اگر دهم کشید از خط بالای
بهر منزل که رو آورد خدایا	نگهدار شش محفظه لایزالی
تو میباید که باشی وزیر هست	زبان مایه جانے و مالی
خداوند که حافظ را غرض صیت	
و علم الله من سوا لی	
سلامی چو بوی خوش استشنائی	بدان مردم دیده روشنائی
درودی چو نور دل پارسایان	بدان شمع خلوت گم پارسائی
نمی بینیم از همدان هیچ جا	دل خون شد از غصه ساقی کجائی
ز کوی سخاوت و مگردان که آن جا	فرو شدند مفتاح شکل کشائی
عروس جهان گرچه در حد حسن	آرد می برد شیوه بی وفائی
می نشوئی سنگن کجائی فروشنده	که در تا بم از دست زهریائی

بیت در وصف سید الشهدا علیه السلام
دل من از غصه
ای ساقی کجائی
که سبب حصول
مراد از تو دهم
من چو بوی
عروس جهان
و در حد حسن

بیت در وصف سید الشهدا علیه السلام
بدان مردم دیده روشنائی
بدان شمع خلوت گم پارسائی
دل خون شد از غصه ساقی کجائی
فرو شدند مفتاح شکل کشائی
آرد می برد شیوه بی وفائی
که در تا بم از دست زهریائی

عروسی بخت شایسته و تکرار	وای که که سر او طلاست
برج العمری فرعی حکام	حاکم الله با عجل التلافة
خرد و زنده رود انداز و نیش	بجایانگ جانان عراق
نهانی لیب من کل العذار	سوی تقبیل خد و عتبات
وصال و ستان چن دوزی تان	اگو و عطا سخنها ی فرات
مضت فص الوصال و ما شعرنا اگو حافظ غزلهای فرات	
سبیلی به صد غیا وادی	و روی کل یوم بی نیاید
خدا را بر من بیدل بنجای	و او صلی علی غم الاحاد
همین آکر تنه عن سبیلی	غریق عشق فی بحر الوداد
نگار ادر نسیم سودا عشق	تو کلنا علی رب العباد
دل حافظ شد اندر چین لفت پیشانی سلم و الله ما دے	
سینه مال مال در دستای و در نظام	دل تنهائے بجان آند خدا را احمد
خیز تا خاطر بدان ترک سرقندی ایوم	کز پیش یومی لفت حوریان آید

چندین از
سایه ای که سر او طلاست
دانشمند و تکرار
برج العمری فرعی حکام
خرد و زنده رود انداز و نیش
نهانی لیب من کل العذار
وصال و ستان چن دوزی تان
مضت فص الوصال و ما شعرنا
اگو حافظ غزلهای فرات
سبیلی به صد غیا وادی
خدا را بر من بیدل بنجای
همین آکر تنه عن سبیلی
نگار ادر نسیم سودا عشق
دل حافظ شد اندر چین لفت
پیشانی سلم و الله ما دے
سینه مال مال در دستای و در نظام
خیز تا خاطر بدان ترک سرقندی ایوم
کز پیش یومی لفت حوریان آید

۱۰
 شاه چاکر کسریون
 دولت فارسی خورشید
 شهنشاه خود در گستران
 شاه در عشق بازی
 عاشق آرام خطرات
 آن دل پریش بود
 کرد عشق پیرایه فیه
 شاه گرد و زاری
 پیش استغاثه ایستاد
 چه کند ز برادر
 طوقان استغاثی

佛

دوستِ غفلت دریا
 کلمہ شنید وادہم شہ
 بے یار و دوست آن قدر
 غلوں و ارم گزندار
 اور با کس تو عالم گشت
 و کیسی ریا و تو نہ پیدا
 ای سوں بہار
 سستہ خود را
 بیدار دل
 از غفلت و بیخ آید
 ای کمال گفت و شنید
 ای کمال لب و لہجہ

چشم آسایش که دارد زین سہر گروم
زیر کی گفتم این احوال خود خندید و
سو ختم در چاہ صبر از بہر آن شمع چل
در طریق عشق بازی من آسایش غلط
اہل کام و نازد کوئی ندان از بہت
آدم خاکی درین عالم نے آید بہت

گر بخلاف چنانچه پیش استغفار می شود
 کاندرین طوبی فان نماید حفت زیبا شبنم

لبش می بوسم و در شرم می
نه رازش میتوانم گفت کهن
گل از خلوت بیایع آورده
بده جام می و از جم کن یاد
یزنی چنگ چنگ ای ماه طرا
چو چشمت مست را محمور گذار
نخود جان از آن قالب صابی

یہاں تو ہم بار بار
نہ سہاگہ خنجر
میں سے دامن
نہیں چھین
دلی کران
سہاگہ

لبش میوسم دغون میخورد جام چو مرغ باغ می گوید که بود چو مجنون در پئے دیدار لیل آوا سلطان گل خوش باش می نوش	زخشی می بنیم گل میکند خوی مده از دست جام باده می بیاید گشتن ای دل گرد هرحی غنیمت دان خلاص هم از دغی
زبان در شای حافظ زمانه حدیث بی زبان را بشنواز نه	
شهریت بخاطر نایان از هر طرف بکار چشم فلک دیده زین خوبتر حریفی ای شوی خوبت از گل صبا نازنی چشمه که دیده باشد جسمی ز جهان کز چون من شکسته را از پیش خود چرانی می بی غش بشتاب و تو غش در پاید چون این گره کشایم و برین از وانهایم	یاران صلا می عشقت گرسیند کار در دام کس نیست زین خوبتر کار یارب که ره نیاید برد این تو خاک بر دامنش سباد ازین خاکدان عیار کم غایت تنابوسی ست یا کنای سال و گر که دارد امید نو بهار در روی صعد دیب می کار می سخت کار
هر تار روی حافظ در دست کز غمت فصل توان شستن در آئین دیار	

[illegible]

۱۵۰
سازمان پست و تلگراف
پست و تلگراف
پست و تلگراف
پست و تلگراف
پست و تلگراف

گر صبحدم خمار ترا در دوسرد ده
ساقی بهوش باش که غم در کین است
می ده که سرگوش من آورد چنگ گفت
ساقی به بی نیازی تیردان که می بیا

حافظ نهال قد تو در جویا پر شیم
خون خرد و بر نشاند و تو خواهی که بر کنی

طفیل هستی عشقند آدے و پری
 چو سعاد نظر نیستی وصال مجوس
 می صبح و شکر خواب صبحدم تا چند
 بهیوی لعل رخت می وند و می آیند
 بکوش نواج و از عشق بی نصیب باش
 بیا و سلطنت از ما بخر با حق حسن
 دمای گوشه نشینان بلا بگرداند
 مرا ازین ظلمات آنکه رهنمایی کرد
 از بهر وصل تو در حیرتم چه چاره کنم

ستمی پیر ایشان
 انس و جن خلق خفته
 شده اگر اداست صدان
 داری التماس و استغاثه
 و بخت آنی است
 همه یکی بکلیش
 معجز و شکر
 مانع بنظر تو کن
 بنظرش در تعلیمات
 خواجه و حکام عالم
 در گریه و زاری صورت تو
 که نبات غنی اندوخت
 حصول غنی بسیار است
 گل و بصل جلوه گر کند
 رخت آرد و رفت بسیار
 غرض که بسیار است از تو
 فائده حاصل می نمایند
 این سخن بچوب بسیار
 سلطنت نماید

۱۲. میگوید باری
باید شد ادب
که آفات و
گوشه نشینان
نگوی و محاسن
در آن گوشه نشین
شاید اگر
۱۳. فواید کرد
افقوس
قبیله دره
این محاسن
دو نفری که فواید

۳۸۸
 شریف و حسن از مایه یزدی
 کسب یقین که
 دانه دانه و
 غنیمت یزدی
 سالوس یزدی
 مودت یزدی
 یزدی یزدی
 یزدی یزدی
 یزدی یزدی
 یزدی یزدی

فرزند و دوست
 شهنشاه پادشاه
 محض خاکی عزیز دانا
 انجمن که سلامت پیشکش
 ایستادن فرمودت خود
 تهنیت با شادی زبون کانی
 عبودیت زده می باز داشت
 اندامش ایمان بشود
 اگر از خفا کوشش
 نانی است پیوسته
 به احوال و دوست

[illegible]

دل کشاده دار چون جام شراب	سر گرفته چند چون جسم دلی
چون ز جام بیخودی رطبه کشتی	کم زنی از خوشی تن لاف منی
دل می بر بند تا مردانه و آ	گردن سالوس و تقوی نیکنی
خاک نشان شود در قدم شاهجوا بر	جله رنگ آمیز در ترو آ
<p>خیز جندی کن چو حافظ تا کر خویش را در پای معشوق انگنی</p>	
وقت غنیمت آن قدر که بتوانی	صالح از حیا جان کیم ست آوری
پیش نهاد ز رندی مفرن که نتوانی	با طبیب هم سرم حال درد بینانی
بادهای شبنخیزان ای مشکروان مستیز	در نپاه یک سمت خاتم سلیمانی
کام بخششی دوران عمر در عوض دارد	همه کن که از عشرت کام خویش بتانی
یوسف عزیزم رفت ای برادران محرم	که غمش عجب دیدیم حال پیر کفانی
میروی و مرگانت خون خلق می نیند	تند میروی جانان ترست فرومانی
پند عاشقان بشنو و ز طرب بتابا ز آ	کاین همه نمی ارز و شعل عالم فانی
راه پشیمان را شوق باد و در جات	حافظا کن کار کاه و در پیشانی
خمش فلکن نمیدانند این قدر که صوفی را	جنس خانگی باشد در محو اصل رانی

پیشانی بکریه
سرگردان درین
بشانی بیخبر
از غمت زار و بار
میوار سسلی
دارد از درد چرخ
شیر و دود مولی

مکتبہ شریعت اسلامیہ

۳۶۱
مجلس ششم در روز پنجشنبه ۲۵ شهریور ۱۳۰۴

سید علی حسینی

مجلس

ایران کا نام

200

1940

100

2018

۱۰۰

۱۰۰

البريد

ایمان و اوست

لنفتی محمد رفیع

مجلس شورای اسلامی

1954

الشيخ

گر تو فارغی از من ای محارکین دل
از درم درآمدست سیزم بشادی تو
باغبان چون بنیابگذرم حرمت یاب
دل ز ناوک حشمت گوشه دهم لکن

جمع کن اجسانی حافظ پریشان
ای شکنج گیسویت بمع پریشان

هزار جلد بگردم که یاد من باشد
 می بکلبه احزان عاشقان آئے
 در آن چمن که بتان است عاشقان گنیز
 چرخ دیده شب زنده دار من گوی
 چو خسروان ملاحی به بندگان نازند
 از آن محقق که خونین دلم ز عشوه او
 شود غزاله خورشید صیقل غم
 سه بوسه کرد و لبست کرده وظیفه کن
 من این مراد نه بنیم بهر خود که بشی

قرار بخش دل بهت دار من باش
 بشی نبیس دل موگوار من باش
 گرت ز دست بر آید نگار من باش
 و نیس خاطر آید وار من باش
 در آن میانه خداوند نگار من باش
 اگر کنم گله راز دار من باش
 اگر آهو چو تو یکدم شکار من باش
 اگر ادا کنی دام دار من باش
 بجای اشک روان در کنار من باش

مجلس شورای تهران
تاسیس شده است
در روز ۱۳۰۲
در روز ۱۳۰۲
در روز ۱۳۰۲

آنکه می زید اگر جان جهانش خوانی
مرحبا ای بهبه لطف خدا ارزانی
بخشش و کوشش قانی و پیر خانی
دولت احمدی و معجزه سلطانی
چشم بدور که هم جان و هم جانانی
بعد منزل نبود در سفر روحانی
حبذا دجله بغداد و می روحانی

خان بن خان شهنشاه شهنشاه نژاد
 دیده نادره باقبال توایمان آورد
 بر پیش کن طره ترکانه که در کمال است
 ماه اگر نه تو بر آید بد نمیش بزنند
 جلوه حسن تو دل می برد از شاه و گد
 گرچه دوریم بیا و توفیق می نوشیم
 از گل فارسیم غمخیز عیشی نشگفت

ای نسیم سحری خاک ره یار بیا
تا کند حافظ از آن دیده جان و حانی

ازین بادارد و خواهی چنانغ دل آفرود
که قانون غلطها داد سودای خراشود
که بیش از پنجره زنی نیست حکم میرزا
خدا یا هیچ حال اسباب اجتناب درود
کلاه سرور می نیست گزین کبر و
که حکم آسمان نیست اگر سازی گرسود

ز کوهی یار می آید نسیم باد و نوروز
چو گل خورده دار خدای صدف و شکرین
سوی مجروده میگویم چو گل اندر پرده بیرون
منی ارم چو جان صافی صوفی میگوید پیش
طریق کام حبت حسیست که کام خود
جدا شد یا شیرین کنون تنها شین ای

ای که بخواهد از تو
در دستم بگیرد
قدحی خوشتر از این
در سفره صاحب به
نزل راه راه باشد
سودی هم فرست علی
خوارده و ذبح
نیم خورهای غایب از
کوی باغ و خوشبوی باد
نور دلی آید یعنی
از انبساط نور دلی
آید اگر

۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲
 ۴۷۳
 ۴۷۴
 ۴۷۵
 ۴۷۶
 ۴۷۷
 ۴۷۸
 ۴۷۹
 ۴۸۰
 ۴۸۱
 ۴۸۲
 ۴۸۳
 ۴۸۴
 ۴۸۵
 ۴۸۶
 ۴۸۷
 ۴۸۸
 ۴۸۹
 ۴۹۰
 ۴۹۱
 ۴۹۲
 ۴۹۳
 ۴۹۴
 ۴۹۵
 ۴۹۶

ترکیب بند

شاهی که پناه ملک دین است
 نو باو که خاندان ملک است
 هم نسل شهنشاهان است
 آثار و دلائل سعادت
 در ملک جهان بفرشاهی
 در خاتم و در انهنفست
 تیغش میان کفر و اسلام

در خرد و هزار آسیرین است
گلدهسته بوستان دین است
هم نفتد خلیفه زمین است
آب بنده چونورش از جبین است
انصاف تو کوکب یقین است
قیصر ذره چرخ چون نگین است
سدایت ولیک آه نین است

کلیں زکات دستاوت سے بار
ختم شیر بازو شش سزاوار

ای سایه رحمت آی
هرگز بشما مل تو سر می
هم چرخ جلال را تو مری
در خواسته از خدای بی چون
بر نام تو مهر کرده گردون

وی غنچه رمانج بادشاهی
بارشته ز بوستان شاهی
هم برج جلال اتوابی
بخت بدعای صبیگای
منشور او امر و نواهی

100

Figure 2

5

١٤٤٤

10

5

فصل پنجم

10

2003

10/10/19

100

2161

۱۰۰

14

6/19/68

W. J. H. H.

3

همکین تو میسر ده گواهی آواز ده ز ماه تاب ساهی	بر سلطنت تو بی تکلف نام تو یقین که بر آرد
گردون که لطیفه با بر آرد در می چو تو در صدف ندارد	
وی غره دولت از تو غزا بر شکل و شمائل تو شنید از روی مبارکت هویدا این طلسم نیلگون والا از سقت نهر رواق خضر هر خطه کشیده جام صبا ز گرس همه دید و گشت عدا لولوی خوشاب گشته لالا	اسی خلعت ملک بر تو زیبا اسی آمده نو عروس دولت انوار شکوه و شهر یاری بر قامت حشمت تو کوتاه بگشت صدای صیحت ملت بر شادی مجلس تو غور شنید تا روی مبارک تو بیند از هر قبولیت ازین گوش
در قصر تو چرخ آستانی کیوان به در تو پاسبانی	
جز عیش مباد هیچ کارت	تا بار خدا به باو یارت

یعنی گردون که اکبر
 سلطان و جهان پسر
 بهر آواز و مثل تو
 بود شایسته ندارد
 و نشاید برای همه
 سفیدی پیشانی
 غیاث سلطنت غور
 سفید در گوش
 و توان
 در رواق خضر
 انامان و ملک
 کیوان تباری
 و خوشتر است چرخ
 با تمام تباری
 سبانی است
 نیکو بی هیچ

کابر وی تو در کمان نداده مست و سر جهان دارد پروای شکستگان ندارد	از بهر دلم که ام تیرست چشمت نظری باین خست منظور شهمنشه است از ناز	
	سلطان زمانه ناصرالدین شد مقتضی بعبه و تکمین	
جز باده میار پیش ماشی بفروشن و بیار جرع می در گشن جان صدای یاسی کونین نگر عشق لاشی بهتر جز سزار حاتم ملی می آمد و سلق شهر لازی و شرم روان عارضش غمی آخر دل من شکسته تا کی	ساقی اگر ت هوای مایستی سجاده و خرقة در خرابات گرزنده دلی شنوزستان باد و در آب و س و دیان اسرار دلست در ره عشق سلطان صفت آن بتیوش مردم نگران بروی خویش حافظ از غم تو چندان نالد	
	باد و غم تو یار باشم وز عیش جهان کنار باشم	

سلسله مستقیم

چهل زند

پناه گیرنده

من غیاث دنیا

بیست و شش

اگر غافلانه آید

البیضی در

تأمل شود

لغت دهی

لغت دهی

بعضی است

کنانی ایران

سلسله مخفی

بلغ اول داد

مستور است

مراغ

دیوان

ترجیع بست

ای داده بیا و دوستداری آخردل ریش درو مندم از زلف تو حاسه ندیم ای جان عزیز بر ضیفان هر چند که سوخته بخورم گفتم مگر از سر ترجم چون نیست امید آنکه روزی	این بود وفا و عهدیاری تا چند بست غم سپاری هر ششنگه دبی قراری تا چند کنی جفا و خواری کردم من خسته سازگاری دست ازستم و جفا پذیری بر عاشق خسته رحمت آری
آن به که ز صبر رخ نستانم باشد که مرا و دل بیا بدم	
ای ساقی از آن می شبانه تا در سیر ز خفقان بقیت برداشته از صوت و آلود ای مطرب ما تو نیز یکدم برگویی بیا و حسن جهان	در ده دوسه جام عاشقانه از دست مده می معنانه مرغان چنین ز آتش پیانه مگذار زلف و ف و چپانه چون عود بسوزد دل ترا نه

در این کتاب
در فضیلت
و در بیان
و در بیان
و در بیان

می نوش تو حافظا بشادی	تا چند خوری عیشم زمانه
دیریت که آتش عیشم دل	در سینه می کشد زبانه
چون نیست هیچگونه پسیلا	در یای منسراق را کارانه

آن به که ز صبر رخ نستانم	باشد که مراد دل بسیارم
--------------------------	------------------------

در سختی عشق اگر بزمیرم	من دل ز عیشم تو بزمیرم
بیشک دل ماه و خورشیدم	گر سوی فلک رسد نفیرم
پیوسته کمان ابرویش	از غمزه سیمای زنده تیرم
نتوان قلم نوشت شوقش	گر پیر فلک شود دیرم
پیر عیشم شتم ارچه عیشم	طفل غم عیشم ارچه پیرم
دارم سر آنکه همچو سعدی	بنشینم و صبر پیش گیرم
بچون کرد زمانه رستمکار	دور از تو به بند عیشم سیرم

آن به که ز صبر رخ نستانم	باشد که مراد دل بسیارم
--------------------------	------------------------

ای غیرت لعلبان طناز	برقع ز رخ چو مه بر انداز
---------------------	--------------------------

سینه زبانه
ببینی و بزمیرم
غیث الفات

سینه زبانه
ببینی و بزمیرم
غیث الفات

سینه زبانه
ببینی و بزمیرم
غیث الفات

سینه زبانه
ببینی و بزمیرم
غیث الفات

سینه زبانه
ببینی و بزمیرم
غیث الفات

سینه زبانه
ببینی و بزمیرم
غیث الفات

و بزمیرم

حالی چو نمى شود ميسا	کام و لم از تو سى دلارم
آن به که ز صبر رخ نشتايم باشد که مراد دل بيايم	
امى راحت جان بقرارم	اميد دل ايسد وارم
شاد و مېمنت که در به حال	سوز غم قمت سازگارم
تارفته از کنارم امى دوست	يکباره ز خوئيش رکنارم
در آرزو وصال جانى	عمرى ببنهراق ميگذارم
مشب بگذشت خفاهازدوش	طوفان سرشک شکبارم
تا مرگ نگيردم گريبان	من دست زد منت ندارم
چون بسچ نشسته بى حال	کام دل خسته نگارم
آن به که ز صبر رخ نشتايم باشد که مراد دل بيايم	
امى زخم غم تو مرهم دل	عشق تو آيس و مرهم دل
زلف تو کند گردن جان	لعل تو نگين جنايم دل
ابرودى تا دل بدمت جان	چون چشم تو گشت حاکم دل

زبان حسن
دوستان از کتاف من در به حال
که در خود نشسته است
که در دست بیدار است
که در دل غمناک است

او در دل ما و مادر آتش	ما را غم دوستی غم دل
نزدیک شد آنکه من بدور	گیرم سرخویشی با کم دل
حافظ چه شود اگر بیایی	نور سے ز حضور عالم دل
چون ملک وصال او نگردد	آسان آسان سلیم دل
آن بکه ز صبر رخ نیتابم	
باشد که مراد دل بیابم	
ساقی نامه	
سرفشته دارد دگر روزگار	من وستی و تنه چشم ببار
همی مانم از دور گردون شکفت	ولی نیت در وی مجال گرفت
فریب جهان قصه روشن ست	بین تاج زاید شب آبتن ست
دلادر جهان دل منه زخیار	که کس بر سیریل نگیر دستار
همان مرحله است این بیابان دو	که گم شد در و شکر سلیم و تور
همان مثل ست اینجهان خراب	که دیده است ایوان افرا سیاب
کجا راسی پیران لشکر کشش	کجا شده ترک خنجر کشش
نه تنها شد ایوان و کاخشن بباد	که خاشاکش دارد کسی هم بباد

ای عشق و دل
جگر نشد مادر عشق او
در تنش کمر غم و دل
اوست پیغمبر عشق
پیغمبر دل خود را غم و دل
عشق ای چون ملک
وصال عشق آسان
سلیم ز زبان دل
نشد و شد
زبان سر قصه دگر دارد
من سوز افرا سیاب
عشق نشد چشم ببار
بی تو ۱۲ و او است
نشد علی غلام و تو
افرا سیاب پیران نام دارد
جانانی که شد و بود و افرا
خام خاشاکش در جهان
سحر راجح بیوسه
افرا سیاب است ۱۲

پیغوش گفت جیشہ باتاج و گنج
 سخن کجائی بگلبانگ بود
 بستان نوید شرووی فرست
 معنی بزنج چنگ برار غوثان
 مگر خام بریم باید آسایش
 معنی بزنج خسروا نے سرود
 کہ از آسمان مژدہ فرصت است
 معنی نوای طرب ساز کن
 کہ بار عجم بر زمین روخت چلے
 معنی ازین برود نقشہ برآر
 چنان برکش آہنگ این داوری
 معنی دوت و چنگ را سازد وہ
 رہی زن کہ صوفی کالت رود
 معنی بیایمانت چنگ نیست
 شنیدم کہ چون غم رسا نہ گزرد

کہ یک جو نیز زو سرامی سپنج
 بیا دآوران خسروا نے سرود
 بیاران رفعتہ درودی فرست
 پیر ازالم فسکہ و نیاسے دون
 کہ بود ز غم بائے آلائیے
 گو با حریفان با و از رود
 مرا بر عدد و عاقبت نصرت است
 بقول غزل قصہ آغاز کن
 بضرر اصولم برآور زجاے
 بین تاج گنت از حرم پردہ دار
 کہ ناہید چینگے برقص آوری
 بیاران خوش نغمہ آواز دہ
 بستے وصلش حوالہ رود
 کئی برونی زن گرت چنگ نیست
 خرو شیدن دف بود سو نہ

سلسلہ پیشہ گیارہ خواجہ گیارہ خواجہ گیارہ خواجہ
 گیارہ خواجہ گیارہ خواجہ گیارہ خواجہ
 گیارہ خواجہ گیارہ خواجہ گیارہ خواجہ
 گیارہ خواجہ گیارہ خواجہ گیارہ خواجہ

سلا
صدی
دوازدهم
اردو
چهارم
مجله

که با هم نشینیم و عیشی کنیم
بغض ز شمار من یک غزل
که تا وجد را کار سازی کنم
باقبال دآرامی دهیم و تخت
که تمکین اورنگ شاهی از دست
فروغ دل و دیده مقبلان
جهان دار و دین پرور و ماجور
چگونه دم شمع شرح آثار او
چو قدر روی از حد مست بیش
برآرم با خلاص دست و جا
که یارب آلا و نهالے تو
بحق کلاست که آمدتیم
که شاه جهان باد فیروز تخت
زمین تا بود منظر عدل و جور
خدیو جهان شاه منصور باد

دی خوش برآیم و طیشی کنیم
با بنگ چنگ آراند عمل
برقص آیم و خرقه بازے کنم
بهین میوه خسروانی درخت
تن آسانی مرغ و ماهی از دست
ول نعمت جمله صاحبان
کز و تخت جم گشت بازیب و فر
که عقل ست حیران در اطوار او
سراندازم از عجز و تشویر پیش
کنم روسے در حضرت کبریا
با سرار اسمائے حنائے تو
بحق رسول و بخلق عظیم
باقبال همواره باتاج و تخت
فلک تا بود مرتع جدی و شور
غبار غم از خاطرش دور باد

خدایا جام گنجش فایه بخت سلاج
 بیاساقی آن جام با قوت شوش
 بده دین نصیحت زن گوش کن
 بیاساقی از پیوستن ای سر
 که می عسر باقی بنفرا دیت
 بیاساقی از می طلب کام دل
 گر از هجر جان تن صوری کند
 بیاساقی امین چه باشی که دهر
 درین خونفشان عرصه رستخیز
 بیاساقی از من مکن سرکشی
 قدح پر کن از می که می خوش بود
 بیاساقی آن راج ریجان نسیم
 زری را که بیشک تلف پدیت
 بیاساقی آن باد بهر لعل صفا
 ز تسبیح و حسره طو لم مدام
 که در باغ جنت بود می مباح
 که بر دل کشاید در وقت خوش
 جهان جمله ایچ سے نوش کن
 بدین در سے کن گدالی عمر
 در می هر دم از غیب بکشاید
 که بی سے نذارم من آرام دل
 دل از می تواند که دوری کند
 بر پشت بکت خون بریز و بقر
 تو خون صراحه بساغر بریز
 که از خاکی آشنه از آتشی
 خصوصاً که صافی بنخیش بود
 بمن ده که نه زربانده نسیم
 بی ده که درمان دلهامی ست
 بده تا کی این شید و زویر و لاف
 بی رهن کن هر دورا و السلام

سله گریه بار
 دغوت کن
 دوی از گدا
 سله ای درین
 دینا شراب
 بنه از دوزخ
 خونفشان صر
 استخیر کن باز
 دین دوزخ
 سر می کن باز
 بگر بست
 سله ای
 فسخه غور زلف
 سله ای
 شراب بنده
 دین کن از سب
 تا که کنه مالبا
 دینا کن کن

دینا کن

<p>نہ آب روان کا قبابِ عیان برفتند و از کس نکردند یاد سلیمان کجارت و حاتم کجاست کہ جمشید کے بود و کاوس کے درین بقعہ جز نام نگذاشتند کہ چون بگذری بازمانے بجائے بیا و آشنائی ز بیگانگیست مجال محال و تمام مقام</p>	<p>روان در وہ آن می چو آبِ دان شمانی کہ اینجا نشسته شد کہ امست جام جم و جم کجاست کہ میدان از فلیتوفان ہے چوسے عدم گام برداشتند چہ بندہ دل اندر سپنجی سرائی دران بستن دل زد و یو نگیت درین و ارششدر نیابی تو کام</p>
<p>برو طے کن این ہفت طومار را قلم درش این ہفت پرگار را</p>	
<p>کران بلکہ یاجم ز آتش خلاص توان زد یک جام می چار طاق کہ پیران دہ را آتش کشند مرزا آب خود خاک سینا بنوش دم گرم خواہے دم سرد کش</p>	<p>بدہ ساقی آن آب آتش خواص بدین سقت نہ پایہ شش شوق درین دہ گروہی سیاوش و شند اگر حالتے خیز و دیوانہ شو و دم از دل زنی دے در کش</p>

فیض کرب و رسانی
 دوست و طاعت
 می بینی قیام
 شے دل در دنیا
 ی بندہ کہ گاہ ازین
 دنیا بگذری ہمہ اسباب
 را بجای خود بگذار
 و بعضی نسخ بواس
 بازمانی ازمانی آندہ
 و این غلام است ۱۱

وہاں جہاں
 ہر گاہ زبانی ۱۱
 اسی ہفت پرگار
 میرزا آقاسی
 و ہفت پرگار
 کہ ۱۱
 بکشد ہر گاہ
 کہ شہید باشند و شوق
 و چار طاق
 و ہفت پرگار
 و ہفت پرگار

پے کارڈوانان ہشیار زن
مشوقید این دیرخاکے مناک
بدہ ساقی آن جو سر روح را
کہ دُوران چو جام از کف جم بود
چو سینه سیاد عمر ست ناپایدار
کسی را کہ دشت رسد دستگیر
شہ داد گستر کہ ناگہ بمرد
تو نیز انجہ کارے همان بد رو
راہی نیابد کس از شیب خاک
باین حق سبز چنین مناز
بدہ ساقی آن آب افشردہ را
کہ ہر ماچہ خستے کہ بر منظر است
ہر آن گل کہ در بوستانی بود
ہر آن شاخ سروی کہ در گشت
شنیدم کہ شوریدہ می پرست

روه در دوشان خم ساز زن
 که ناگه دهم ستم بیادت چن چاک
 دواى دل ریش مجروح را
 اگر عالى باشد شزان چه سود
 بنقد این نفس را غنیمت شمار
 که فرو اهان باشدت دستگیر
 نگر اے برادر که با خود چسب بر
 چنان کادے باز بیرون رو
 که بر خاک شست از روی خاک
 که هم مهره بازست و هم حقه باز
 بیازنده ساز این دل مرده را
 سر کتیبادے و اسکندرست
 مع عارض دستانی بود
 قد و لبری زلف سیمین تنیست
 بغمخانه گفت و جای بدست

بیست و پنج
 ساله ای که
 عمر یازدهت بقدر این
 در زندگانی غفلت نهاده
 مولای خود غفلت نهاده
 ای کسی که در خدمت
 تو نباشد در کمال غفلت
 تو نباشد جان بدست
 مودت خود کرد
 ای کسی که در دنیا
 با او عمل تو را می کرد و تو
 همان عمل تو را در دین می کرد
 چو آمدی ای صاحب دنیا بگو
 گدازه دنیا را می توانی رفت
 حقش را می دهی یا نه
 باز اگر حق را می دهی باز
 با او این که از او آن
 چنانچه بدهد باشد در میان
 هر طایفه چیزی دیگر نماید و عقیده
 می سازد آنرا می نماید و عقیده
 عبادت و حق را می نماید و عقیده
 آن را می نماید

دولت

مردود نیاید ۱۱
و عقل با نجا ۱۲
عقل و شل باز ۱۳
شکای ۱۴
ماوریت ۱۵
ماورن بیل ۱۶
شکای ۱۷
شکای ۱۸
شکای ۱۹
شکای ۲۰
شکای ۲۱
شکای ۲۲
شکای ۲۳
شکای ۲۴
شکای ۲۵
شکای ۲۶
شکای ۲۷
شکای ۲۸
شکای ۲۹
شکای ۳۰
شکای ۳۱
شکای ۳۲
شکای ۳۳
شکای ۳۴
شکای ۳۵
شکای ۳۶
شکای ۳۷
شکای ۳۸
شکای ۳۹
شکای ۴۰
شکای ۴۱
شکای ۴۲
شکای ۴۳
شکای ۴۴
شکای ۴۵
شکای ۴۶
شکای ۴۷
شکای ۴۸
شکای ۴۹
شکای ۵۰
شکای ۵۱
شکای ۵۲
شکای ۵۳
شکای ۵۴
شکای ۵۵
شکای ۵۶
شکای ۵۷
شکای ۵۸
شکای ۵۹
شکای ۶۰
شکای ۶۱
شکای ۶۲
شکای ۶۳
شکای ۶۴
شکای ۶۵
شکای ۶۶
شکای ۶۷
شکای ۶۸
شکای ۶۹
شکای ۷۰
شکای ۷۱
شکای ۷۲
شکای ۷۳
شکای ۷۴
شکای ۷۵
شکای ۷۶
شکای ۷۷
شکای ۷۸
شکای ۷۹
شکای ۸۰
شکای ۸۱
شکای ۸۲
شکای ۸۳
شکای ۸۴
شکای ۸۵
شکای ۸۶
شکای ۸۷
شکای ۸۸
شکای ۸۹
شکای ۹۰
شکای ۹۱
شکای ۹۲
شکای ۹۳
شکای ۹۴
شکای ۹۵
شکای ۹۶
شکای ۹۷
شکای ۹۸
شکای ۹۹
شکای ۱۰۰

باین سفره برون و دوان و دوان	که یاد ازین کر س زر نشان
بخر خاک خوبان درین دشت نیست	بخر خون شایان درین طشت نیست
ز گردون در دوش پرازن بود	که هر س دین دور گردون بود
که شیرین بود باده از دست یا	بده ساقی آن تلخ شیرین گوا
بد آزندگی در جهان طاق بود	که دارا که دارا آئے آفاق بود
نبودش بخر گور و تابوت تحت	چو زین دار شد برون مجرت
چو نوشی مے باده آئی بهوش	اگر بهوشمندی بیاباده نوش
نیفتد ازین دانه درد ام کس	که این طغی عسل آبنویس
ره می فروشان سیحانه روب	در خاک روبان میحانه کوب
مست ز بهت خلاصت دهند	گر آب آتش خواست دهند
بوحثت رسی پرده افتد پیش	بجامی برون آوردت ز خویش
چو از خود برون شد بجانان رسید	که حافظ چو در عالم جان رسید
باین استان بریدم بن خاک	من از آنکه گروم هسته هلاک
براه خرابات خالم کنید	تا پوسته از چوب تا کم کنید
پس انگاه بر دوش مسم نهید	باب خرابات غم دهید

شکل عشق ۱۱
دسرفت ۱۲
خاکربان بخاند ۱۳
کنید از آن کان ۱۴
شکای ۱۵
شکای ۱۶
شکای ۱۷
شکای ۱۸
شکای ۱۹
شکای ۲۰
شکای ۲۱
شکای ۲۲
شکای ۲۳
شکای ۲۴
شکای ۲۵
شکای ۲۶
شکای ۲۷
شکای ۲۸
شکای ۲۹
شکای ۳۰
شکای ۳۱
شکای ۳۲
شکای ۳۳
شکای ۳۴
شکای ۳۵
شکای ۳۶
شکای ۳۷
شکای ۳۸
شکای ۳۹
شکای ۴۰
شکای ۴۱
شکای ۴۲
شکای ۴۳
شکای ۴۴
شکای ۴۵
شکای ۴۶
شکای ۴۷
شکای ۴۸
شکای ۴۹
شکای ۵۰
شکای ۵۱
شکای ۵۲
شکای ۵۳
شکای ۵۴
شکای ۵۵
شکای ۵۶
شکای ۵۷
شکای ۵۸
شکای ۵۹
شکای ۶۰
شکای ۶۱
شکای ۶۲
شکای ۶۳
شکای ۶۴
شکای ۶۵
شکای ۶۶
شکای ۶۷
شکای ۶۸
شکای ۶۹
شکای ۷۰
شکای ۷۱
شکای ۷۲
شکای ۷۳
شکای ۷۴
شکای ۷۵
شکای ۷۶
شکای ۷۷
شکای ۷۸
شکای ۷۹
شکای ۸۰
شکای ۸۱
شکای ۸۲
شکای ۸۳
شکای ۸۴
شکای ۸۵
شکای ۸۶
شکای ۸۷
شکای ۸۸
شکای ۸۹
شکای ۹۰
شکای ۹۱
شکای ۹۲
شکای ۹۳
شکای ۹۴
شکای ۹۵
شکای ۹۶
شکای ۹۷
شکای ۹۸
شکای ۹۹
شکای ۱۰۰

عالم جان ۱۱
شکای ۱۲
شکای ۱۳
شکای ۱۴
شکای ۱۵
شکای ۱۶
شکای ۱۷
شکای ۱۸
شکای ۱۹
شکای ۲۰
شکای ۲۱
شکای ۲۲
شکای ۲۳
شکای ۲۴
شکای ۲۵
شکای ۲۶
شکای ۲۷
شکای ۲۸
شکای ۲۹
شکای ۳۰
شکای ۳۱
شکای ۳۲
شکای ۳۳
شکای ۳۴
شکای ۳۵
شکای ۳۶
شکای ۳۷
شکای ۳۸
شکای ۳۹
شکای ۴۰
شکای ۴۱
شکای ۴۲
شکای ۴۳
شکای ۴۴
شکای ۴۵
شکای ۴۶
شکای ۴۷
شکای ۴۸
شکای ۴۹
شکای ۵۰
شکای ۵۱
شکای ۵۲
شکای ۵۳
شکای ۵۴
شکای ۵۵
شکای ۵۶
شکای ۵۷
شکای ۵۸
شکای ۵۹
شکای ۶۰
شکای ۶۱
شکای ۶۲
شکای ۶۳
شکای ۶۴
شکای ۶۵
شکای ۶۶
شکای ۶۷
شکای ۶۸
شکای ۶۹
شکای ۷۰
شکای ۷۱
شکای ۷۲
شکای ۷۳
شکای ۷۴
شکای ۷۵
شکای ۷۶
شکای ۷۷
شکای ۷۸
شکای ۷۹
شکای ۸۰
شکای ۸۱
شکای ۸۲
شکای ۸۳
شکای ۸۴
شکای ۸۵
شکای ۸۶
شکای ۸۷
شکای ۸۸
شکای ۸۹
شکای ۹۰
شکای ۹۱
شکای ۹۲
شکای ۹۳
شکای ۹۴
شکای ۹۵
شکای ۹۶
شکای ۹۷
شکای ۹۸
شکای ۹۹
شکای ۱۰۰

بیاد رنگته زان طیب امید	مشام جان سطر ساز جاوید
که این نافه ز چین حبیب حورست	نه زان آهوک از مردم نفورست
درین وادی ز بانگ چنگ بشنو	که صد من خون مطن لوبان یکجو
بر جبرئیل را ایجا بسوزند	بدین کو دکان آتش فروزند
سخن گفتن کز ایا است ایجا	تعالی الله چه استغناست اینجا
برو حافظ درین معرض مزنم	
سخن کوتاه کن والله اعلم	
فقط	
گرسان تدری بداندی	شب نختند و زرشاندی
تا که از چوب عو کنند	پاسبانان باو نشانندی
پاس هر خوشه کنیزک ترک	بشاندی گیس برهنندی
قطعه	
خسرو داد اگر شیر دلا بحر کفا	ای کمال تو با انواع هنر زانی
همه آفاق گرفت همه اطراف کشاد	صیت سعودی آواز شیطانی
گفته باشد گرت ملهم غیب احلم	اینکه شد روز نیم چو شب غلمانی

ای دروادی عشق
دو دنیا از ان حال
از بانگ چنگ بشنو
که صد من خون
نظردان یکجو
مولوی چنگ
روز و شب
درخت گوی نشانده
عشای امام
کنند غیب لول
من از گفته باشد
اینکه روز و شب
من چون شب بیا
فدده استای ایم
رحمت من بر حق
جهد شده بود
عمر شمس
غفر الله ذنوبه

<p>خاکش بر که منک آب نلال شد کی مشتری لبر صاحب چال شد</p>	<p>باد او به نشن تلخ که عیب نایب گفت آنکس که کور ز اوزار مادر بر خویش</p>
<p>در تقاضای وظیفه فرماید</p>	
<p>بخلو که در آن چندی صبا باشد بنگنه که دشمنی در آن صبا باشد که اگر وظیفه تقاضا کنم روا باشد</p>	<p>بسمع خواجه سان ای فوق وقت شناس لطیفه بمیان آرد و خوش بخند نشن پس انگهی ز کرم آن قدیر پس لطیف</p>
<p>فی الشکایه</p>	
<p>که از دنیا بشا بهر جوید که جلاب طرب از دهر جوید که امین نوشدار و زهر جوید</p>	<p>ز دانش مطلقانی بهره باشد بود از شرب شادی صائم الدهر کسی چون نوشدار و جوید از دم</p>
<p>ایضا</p>	
<p>چون نسوزد دل که دهر روی آتش میزند سن خلاص مطربم کار بر شمع خوش میزند در غم پنهان چوین باروی کمانش میزند</p>	<p>بلبل اندر ناله و گل خنده خوش میزند مانوشها دیده ام زان ایشینه پوش زاده از تیر قرگانش صد کردن بچند</p>
<p>ایضا</p>	

ای دال آن شخص
که عیب خرم من کوشش
نایب است که خوش
دیکه دگر نشن که
بخت نایب است که
عالم بر سر و پا باشد
ای صبا بهر در آن صبا باشد
که اگر وظیفه تقاضا کنم روا باشد
دوران چنانچه
که از دنیا بشا بهر جوید
که جلاب طرب از دهر جوید
که امین نوشدار و زهر جوید
ز دانش مطلقانی بهره باشد
بود از شرب شادی صائم الدهر
کسی چون نوشدار و جوید از دم
بلبل اندر ناله و گل خنده خوش میزند
مانوشها دیده ام زان ایشینه پوش
زاده از تیر قرگانش صد کردن بچند
در غم پنهان چوین باروی کمانش میزند

فصل کت
 و آن نیست گدای
 شریک جان و جان
 ننگ مردم
 این پس نیست
 مشکب گدای
 و آسمان و زمین
 و دوی و خنجر
 غنیمت را از دست
 شکر و شکر
 و آن خطای
 باده و فرستادن

در نکویش بدقولان گوید

گفت بران آدمی شرف دارد این سخن استحقاقه بایم آدمی با تو دوست و مطوم حیث باشد که گدای فادار	که دل مردمان بسیار دارد تا سانس بدل فرود آید گدای بیرون آستان محروم و آدمی دشمنی روا دارد
---	--

فی اشکایه

صاحبم دوش باده و فرستاد العل و یا قوت جام و گونی قطعه پیش و فرستادم	آن خطای این خطاب می از رز ملک ملک رقاب می از رز که بصد خم شراب می از رز
---	---

ایضا

ای باد صبا اگر توانی از من خبر بپیر یارم می مرد و اشتیاق و میگفت	از راه و قاف و سر بانی کو سوخته تو در نهانی ای بی تو حرام زندگانی
--	---

ایضا

شراب لعل مرقوم بجام گفت که من	چهار گوهرم اندر چهار جای دهم
-------------------------------	------------------------------

دولان
 و آن نیست گدای
 شریک جان و جان
 ننگ مردم
 این پس نیست
 مشکب گدای
 و آسمان و زمین
 و دوی و خنجر
 غنیمت را از دست
 شکر و شکر
 و آن خطای
 باده و فرستادن
 و آن نیست گدای
 شریک جان و جان
 ننگ مردم
 این پس نیست
 مشکب گدای
 و آسمان و زمین
 و دوی و خنجر
 غنیمت را از دست
 شکر و شکر
 و آن خطای
 باده و فرستادن

و آن نیست گدای
 شریک جان و جان
 ننگ مردم
 این پس نیست
 مشکب گدای
 و آسمان و زمین
 و دوی و خنجر
 غنیمت را از دست
 شکر و شکر
 و آن خطای
 باده و فرستادن

گذاشت عرصه میدان رخ و تیغ عدم	انمار و دل جابجایش رخ و فراق
ایضا	
بروز شنبه سادس ماه ذی حجه	بسال هفصد و هشتاد از جهان ناگاه
از شاهراه سعادت بباغ رضوان رفت	وزیر کامل ابو نصر خواجه فتح الله
ایضا	
صفت حمد مان جان جهان نمران شاه	که درین مرز عمه جز دانه مغیرات نکشت
تا وقت هفته بمه و از ماه صفر کاف و لعین	که بگش شد و این خانه پر و هوش
آنکه سلیش سوختی مینی و حق گوئی بود	سال تیارخ و فاش طالب ازیل هشت
ایضا	
سرور اهل غنائم شمع جسمی انجمن	صاحب جبران حاجی قوام الدین حسن
هفصد و پنجاه و چهار از بهرت خیر البشر	سر را جزو امکان و ماه را خوشه وطن
سادس ماه ربیع الاول اندر خیر روز	روز آدینه حکم کرد گار و ذوالمنن
مرغ روش کان بهای آسمان قدر بود	شد سودا بهشت آزاد از دار محن
ایضا	
نجد دین سرور سلطان قضا امیل	که زدی کلک تیان و دش از شر طوق

ای هفصد و هشتاد و چهار
 وزیر انتقال ازین
 جهان در روز شنبه
 سادس ماه ذی حجه
 از شاهراه سعادت
 بباغ رضوان رفت
 وزیر کامل ابو نصر
 خواجه فتح الله
 درین مرز عمه
 جز دانه مغیرات
 نکشت که بگش
 شد و این خانه
 پر و هوش سال
 تیارخ و فاش
 طالب ازیل هشت
 صفت حمد مان
 جان جهان نمران
 شاه تا وقت
 هفته بمه و از
 ماه صفر کاف و
 لعین آنکه سلیش
 سوختی مینی و
 حق گوئی بود
 سرور اهل غنائم
 شمع جسمی
 انجمن هفصد و
 پنجاه و چهار
 از بهرت خیر
 البشر سادس
 ماه ربیع
 الاول اندر
 خیر روز روز
 آدینه حکم
 کرد گار و
 ذوالمنن شد
 سودا بهشت
 آزاد از دار
 محن
 نجد دین
 سرور سلطان
 قضا امیل که
 زدی کلک
 تیان و دش
 از شر طوق

سازگار ای بختی که ای کزانی بخت و خوشبختی که زنده در این جهان بختی که خداوند با او باشد

در حضرت تو
نقده از خود
مسرور گم
بهرت کجاست
تو شاه بازی
در آستان
ای بار در
مردی غرضی
غور در دوزخ
سکه ترک
در لعل

دیوان حافظ

وگر تویم چو حاجی توام در یاد دل	که نام نیک و از جهان بخشش و دلم
نظیر خویش نه بگشتند و بگشتند	خط غرض جلایا مرزاد
فی لطایف	
رحیم منکر خار بود روزی چند	بدان دلیل که القاص لا سیب القاص
بر بخت خون صرامی ولی بکشتن او	زمانه نیز در آمد که البحر و مرج قاص
حجرت	
در عشق تو ای صنم چنانم	کزستی خویش در گمانم
هر چند که ناز و ناز تو انم	گردست دهد هزار جانم
در پای مبارکت نشانم	
کو بخت که از سربازی	در حضرت چون تو دلنوازی
مرد من کنم نهفته رازی	و بهاست که چون تو شاه بازی
تشریف دهد در ششیا نم	
ای بسته که ز دور و نزدیک	بر خون تمام ترک و حاجیک
در سکن خلص المالیک	گر خای محضرت و ناریک
در دیده روشت نشانم	

ای بار در
مردی غرضی
غور در دوزخ
سکه ترک
در لعل
در این جوی
سرب
بهرت کجاست
تو شاه بازی
در آستان
ای بار در
مردی غرضی
غور در دوزخ
سکه ترک
در لعل

تو شاه بازی
در آستان
ای بار در
مردی غرضی
غور در دوزخ
سکه ترک
در لعل

في الرابعة

چرخش و لفظ نما مارا

خبر کوے تو بکند ز شاید مارا :

خوش آمدہ خواب حکیمہ اور دیکھ

معاذکم بچشم در نیامیدارا

۱۰۰

گیشہ شراب طرب انگیز و سیا

پنهان از ترکیب مظهر استنیر و بیجا

شیرین سخن خضم که نشین و مرو

بشنو زمین سے انگاروں بخیر و بیا

روز یکشنبه ۱۳۰۲/۱۰/۱۳

کس بالی پر خندہ مدیدہ ہوتا

چندان غمسم چنان تو برانام

من و انهم و انكلا آفریده است مرا

4

شاہ جہاں شاہ عالم

آن مرد منم کی نشانی نم ببر

پہنچا وہ چکر دنا کہ ازان

روز نکر و خاطرت یاد مرا

4

وہ جس نے اس کو دیکھا ہے وہ اس کو دیکھا ہے

وس از لب آن سرو گل اندام طلب

میرزا حسن خان

و از سرزخم زخم شش مجام طلب

100

تفہیم و تفسیر

واریں
بغیر
میں

۷

ایستاد

ایستاد

دوی غمخیز
۱۵۵۵

643.

۱۲۵

رباعیہ	
در شوخی دلبری بت من طاق است	بیچارہ دلم بوصل او مشتاق است
پستہ دین لالہ رخ و سیمین تن	شیرین سخن طریقت و سیمین ساق است
رباعیہ	
می نوش کہ عمر جاودانی نیست	خاصیت در کار فانی نیست
ہنگام گل لالہ و یاران سرست	خوش باش می کہ زندگانی نیست
رباعیہ	
ای روی تو در لطافت آئینہ روح	خواہم کہ قدمای خیالت بصبح
در دیدہ کشم دلی ز خار مرہ ام	ترسم کہ شود پای خیالت ببحر
رباعیہ	
اول بوجہ جام وصالم در داد	چون مست شدم ام جبارا سر داد
با آب و دیدہ پراز آتش دل	خاکہ او شدم بیاد و درد داد
رباعیہ	
لے گل ز برہمنفے سے آید	شادی بلم از ونسے سے آید
پیوستہ از ان دی کنم ہمیش	کز بے دیم بے کسے سے آید

مشتاق کہ در دست تو در
لطافت من روح است
شیرین سخن طریقت و سیمین ساق
می نوش کہ عمر جاودانی نیست
خاصیت در کار فانی نیست
خوش باش می کہ زندگانی نیست
ای روی تو در لطافت آئینہ روح
خواہم کہ قدمای خیالت بصبح
ترسم کہ شود پای خیالت ببحر
اول بوجہ جام وصالم در داد
چون مست شدم ام جبارا سر داد
با آب و دیدہ پراز آتش دل
خاکہ او شدم بیاد و درد داد
لے گل ز برہمنفے سے آید
شادی بلم از ونسے سے آید
پیوستہ از ان دی کنم ہمیش
کز بے دیم بے کسے سے آید

۴۲۸
 دکتران
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲
 ۴۷۳
 ۴۷۴
 ۴۷۵
 ۴۷۶
 ۴۷۷
 ۴۷۸
 ۴۷۹
 ۴۸۰
 ۴۸۱
 ۴۸۲
 ۴۸۳
 ۴۸۴
 ۴۸۵
 ۴۸۶
 ۴۸۷
 ۴۸۸
 ۴۸۹
 ۴۹۰
 ۴۹۱
 ۴۹۲
 ۴۹۳
 ۴۹۴
 ۴۹۵
 ۴۹۶
 ۴۹۷
 ۴۹۸
 ۴۹۹
 ۵۰۰
 ۵۰۱
 ۵۰۲
 ۵۰۳
 ۵۰۴
 ۵۰۵
 ۵۰۶
 ۵۰۷
 ۵۰۸
 ۵۰۹
 ۵۱۰
 ۵۱۱
 ۵۱۲
 ۵۱۳
 ۵۱۴
 ۵۱۵
 ۵۱۶
 ۵۱۷
 ۵۱۸
 ۵۱۹
 ۵۲۰
 ۵۲۱
 ۵۲۲
 ۵۲۳
 ۵۲۴
 ۵۲۵
 ۵۲۶
 ۵۲۷
 ۵۲۸
 ۵۲۹
 ۵۳۰
 ۵۳۱
 ۵۳۲
 ۵۳۳
 ۵۳۴
 ۵۳۵
 ۵۳۶
 ۵۳۷
 ۵۳۸
 ۵۳۹
 ۵۴۰
 ۵۴۱
 ۵۴۲
 ۵۴۳
 ۵۴۴
 ۵۴۵
 ۵۴۶
 ۵۴۷
 ۵۴۸
 ۵۴۹
 ۵۵۰
 ۵۵۱
 ۵۵۲
 ۵۵۳
 ۵۵۴
 ۵۵۵
 ۵۵۶
 ۵۵۷
 ۵۵۸
 ۵۵۹
 ۵۶۰
 ۵۶۱
 ۵۶۲
 ۵۶۳
 ۵۶۴
 ۵۶۵
 ۵۶۶
 ۵۶۷
 ۵۶۸
 ۵۶۹
 ۵۷۰
 ۵۷۱
 ۵۷۲
 ۵۷۳
 ۵۷۴
 ۵۷۵
 ۵۷۶
 ۵۷۷
 ۵۷۸
 ۵۷۹
 ۵۸۰
 ۵۸۱
 ۵۸۲
 ۵۸۳
 ۵۸۴
 ۵۸۵
 ۵۸۶
 ۵۸۷
 ۵۸۸
 ۵۸۹
 ۵۹۰
 ۵۹۱
 ۵۹۲
 ۵۹۳
 ۵۹۴
 ۵۹۵
 ۵۹۶
 ۵۹۷
 ۵۹۸
 ۵۹۹
 ۶۰۰
 ۶۰۱
 ۶۰۲
 ۶۰۳
 ۶۰۴
 ۶۰۵
 ۶۰۶
 ۶۰۷
 ۶۰۸
 ۶۰۹
 ۶۱۰
 ۶۱۱
 ۶۱۲
 ۶۱۳
 ۶۱۴
 ۶۱۵
 ۶۱۶
 ۶۱۷
 ۶۱۸
 ۶۱۹
 ۶۲۰
 ۶۲۱
 ۶۲۲
 ۶۲۳
 ۶۲۴
 ۶۲۵
 ۶۲۶
 ۶۲۷
 ۶۲۸
 ۶۲۹
 ۶۳۰
 ۶۳۱
 ۶۳۲
 ۶۳۳
 ۶۳۴
 ۶۳۵
 ۶۳۶
 ۶۳۷
 ۶۳۸
 ۶۳۹
 ۶۴۰
 ۶۴۱
 ۶۴۲
 ۶۴۳
 ۶۴۴
 ۶۴۵
 ۶۴۶
 ۶۴۷
 ۶۴۸
 ۶۴۹
 ۶۵۰
 ۶۵۱
 ۶۵۲
 ۶۵۳
 ۶۵۴
 ۶۵۵
 ۶۵۶
 ۶۵۷
 ۶۵۸
 ۶۵۹
 ۶۶۰
 ۶۶۱
 ۶۶۲
 ۶۶۳
 ۶۶۴
 ۶۶۵
 ۶۶۶
 ۶۶۷
 ۶۶۸
 ۶۶۹
 ۶۷۰
 ۶۷۱
 ۶۷۲
 ۶۷۳
 ۶۷۴
 ۶۷۵
 ۶۷۶
 ۶۷۷
 ۶۷۸
 ۶۷۹
 ۶۸۰
 ۶۸۱
 ۶۸۲
 ۶۸۳
 ۶۸۴
 ۶۸۵
 ۶۸۶
 ۶۸۷
 ۶۸۸
 ۶۸۹
 ۶۹۰
 ۶۹۱
 ۶۹۲
 ۶۹۳
 ۶۹۴
 ۶۹۵
 ۶۹۶
 ۶۹۷
 ۶۹۸
 ۶۹۹
 ۷۰۰
 ۷۰۱
 ۷۰۲
 ۷۰۳
 ۷۰۴
 ۷۰۵
 ۷۰۶
 ۷۰۷
 ۷۰۸
 ۷۰۹
 ۷۱۰
 ۷۱۱
 ۷۱۲
 ۷۱۳
 ۷۱۴
 ۷۱۵
 ۷۱۶
 ۷۱۷
 ۷۱۸
 ۷۱۹
 ۷۲۰
 ۷۲۱
 ۷۲۲
 ۷۲۳
 ۷۲۴
 ۷۲۵
 ۷۲۶
 ۷۲۷
 ۷۲۸
 ۷۲۹
 ۷۳۰
 ۷۳۱
 ۷۳۲
 ۷۳۳
 ۷۳۴
 ۷۳۵
 ۷۳۶
 ۷۳۷
 ۷۳۸
 ۷۳۹
 ۷۴۰
 ۷۴۱
 ۷۴۲
 ۷۴۳
 ۷۴۴
 ۷۴۵
 ۷۴۶
 ۷۴۷
 ۷۴۸
 ۷۴۹
 ۷۵۰
 ۷۵۱
 ۷۵۲
 ۷۵۳
 ۷۵۴
 ۷۵۵
 ۷۵۶
 ۷۵۷
 ۷۵۸
 ۷۵۹
 ۷۶۰
 ۷۶۱
 ۷۶۲
 ۷۶۳
 ۷۶۴
 ۷۶۵
 ۷۶۶
 ۷۶۷
 ۷۶۸
 ۷۶۹
 ۷۷۰
 ۷۷۱
 ۷۷۲
 ۷۷۳
 ۷۷۴
 ۷۷۵
 ۷۷۶
 ۷۷۷
 ۷۷۸
 ۷۷۹
 ۷۸۰
 ۷۸۱
 ۷۸۲
 ۷۸۳
 ۷۸۴
 ۷۸۵
 ۷۸۶
 ۷۸۷
 ۷۸۸
 ۷۸۹
 ۷۹۰
 ۷۹۱
 ۷۹۲
 ۷۹۳
 ۷۹۴
 ۷۹۵
 ۷۹۶
 ۷۹۷
 ۷۹۸
 ۷۹

بانی

بیا در نزد همت
 بزرگش و یزیدین
 دارا که انی به نام
 جابجیب که در جم
 مدین بود و بدار
 بخت ابرو که انی
 غیاث بنیاسه
 سخون بر تشیه
 ابرو و غفلت
 و اقامه کار و پرشاد

五

تحت

57

500

100

۱۳۳۳

6/14/54

10

رباعیه	
چون غنچه گل قرابه پرداز شود	نگرس بهوای سق حصار شود
خرم دل آن کسی که مانند حباب	هم بر در میخانه سحر افراز شود
رباعیه	
جان در خرم زلف یار جانی طلبید	دربند بلاگره شانی طلبید
جان بیک پیش ابرو جانان کردم	چون حاجب و غشلی هائی طلبید
رباعیه	
خطت بسرا پرده میگرد	بازار تکبرت تب میگرد
مار خجل دروغ زن میگفتی	پیدا است که روی کیه میگرد
رباعیه	
خوبان جهان صید توان کرد بز	خوش خوش برایشان توان خورد بز
نگرس که کله در جهان ست بین	کان نیز چگونیه سر بر آورد بز
رباعیه	
راه طلب تو خار غمها دارد	کو راه روی که این قدمها دارد
دانی تو که روشناس عقل است آن کو	بر چهره جان چراغ غمها دارد

[illegible]

رباعیہ	
روزِی کہ سراق از تو دور سازد	در حیرت رخ تو ناصبورم سازد
گر چشم بروے دگرے باکتم	حق نمک حسن تو کورم سازد
رباعیہ	
وان بادہ دیر لیلیہ بہقان پروی	در دہ کہ بساط عمر طے خواہم کرد
ستم کن و خیمہ ز احوال جهان	تا ستر جهان بگویمیت ای سرہ پرو
رباعیہ	
شیرین دہنان عہد پیاپایان نبر	صاحب نظران ز عاشقی جان نبر
معشوق چو بر مراد و راے تو بود	نام تو میان عشقبازان نبر
رباعیہ	
گویند کسانیکہ زے پرہیز	ز انسان کہ میرند چنان بر خیز
باباے و معشوق از نیم دم	تا بو کہ ز خاک ما چنان انگیزند
رباعیہ	
من بندہ آن کسم کہ شوقے دار	بر گردن خود عشق طوقے دار
تولدت عشق و عاشقی کی دانے	این بادہ کسی خورد کہ ذوقے دار

انسان غریب
 دل سے
 پسندیدہ
 دوناہر جان فاطمہ
 مشفقان
 خلاص نشوند
 بدو سے
 غم سے فراق
 ذوق
 لے شاید کہ
 ادا از خاک
 چنان بردارند

رباعیه	
نه دولت دنیا بستمی ارزو	نه لذت هستی بالمی ارزو
نه بهشت هزار سال شادی جهان	با محنت پنجسر روز غم می ارزو
رباعیه	
وقت است کهستان بطربت خویش	واندری و محشوق و رباب و ترنم
یک چند قاص عمر فانی شده را	در جام دستخ خون صراحی ریزند
رباعیه	
هجرت که بجان من درویش آمد	گوئی نمک بر جگر ریش آمد
می ترسیدم که تو شوم روزی دو	دیدم که بهمان روز بدم پیش آمد
رباعیه	
هم خطی تو بر من غمناک افتد	کز مهر ضیا بر خس و خاشاک افتد
گر خاک رهت شوم مرن بر من بگ	حیف است که آواز تو بر چاک افتد
رباعیه	
هر دوست که دم زد و وفا دشمن شد	هر ابرو که بود و تر دامن شد
گویند شب بستان غیب است برون	چون مردند دیدار که آبستن شد

ای بهشت هزار سال
گذشتگی دنیا ستار
بهیوادم علیه السلام
تا اندر ارض عالم چنانچه
از بعضی احادیث
و کار این استنباط
کرده اند اگر گذشتگی
شادی حاصل باشد
بافتن نخود و نخ
در اندام
دیوان
ای که در دل تو چنین
افتد که اگر در غایت
و دشمنی چنین خفا
افتد و سوسه
افتد علی غایت
مهر و محبت
نزد من هر چه باشد
ببیند که حالش را
مردی که در غایت
مردی که در غایت

	رباعیه	
یا کاش بکام دل محسوس شود	یا مرغ دلم بر فلک روح شود	
امید من آنست بدرگاه خدا	کجا بواب سعادت همه مفتوح شود	

	رباعیه	
شادی چون دید این دل غمیده چه سود		یاری چون کرد بخت شوریده چه سود
چون مردم دیده نیست در دیده چه سود		آن مردم دیده بود که ز دیده برفت

یام شبابست شراب اولی تر	رباعیه	هر غمزه مست و خراب اولی تر
الم به سر بر خراب و		در جای خراب هم خراب اولی تر

رباعیه	عسلیاب گرفت گرد و براند عمر یدار شوی خواج که خوش خوش بشد
آغاز پرے نهاد پیمانہ عمر حال زمانہ رخت از خانه عمر	

<p>رباعیه</p>	
<p>نباشد از رخسار و نغمه از روی نیاید فتاک که بگویم سر و زلفم گنبدار</p>	<p>گفتم من سودا زده را چاره بساز در عیش و خوشش آویزند در عمر دار</p>

زلفش
مشتون نیست
از چشم خواره
و در دم دیدم
انسان که در چشم
معلوم شود
و هر گاه آن نماز
چشم از نیای
عاجل شود چشم
بی نیای بیکار
ت پس این
نظر

گوایک لطیفه
ایست فاضل
حاجوی محمد فضل
غفر التورنوبه
سید بنی
زندگی آخر شد
رسالت دین

رباعیه	
دو بش از غم تو دمی بختم تا روز	یا قوت بنوک مرده سفتم تا روز
دردت که بکس نمی توانم گفتن	هم بادل خویش تن بچشمم تا روز
رباعیه	
مردی ز گسینده در خیمه پرس	اسرار کرم ز خوابه قنبر پرس
گر تشنه فیض هستی ای حافظ	سرچشمه آن ز ساقی کوهر پرس
رباعیه	
ای دوست دل از خجای شبنم در کش	بارای نکو شراب و شن در کش
باروی نکو گوی گویان کیشناس	وز نا اهلان تمام دهن در کش
رباعیه	
چشم تو که سحر بابل ست استادش	حقا که فسونها زود از یادش
آن لفت که کرد حلقه در گوش جلال	آویزه ز در نظم حافظ باشد
رباعیه	
بنگر چین جلال فرخنده گل	که گریه ابرین و گه خنده گل
سروار چه بازادی خود می نازد	از رستی که داشت شد بنده گل

غزل گرامی
عنه

نام قدیست

که حضرت مطلق

عنه

بدر خجاست

یکصد و هشتاد و سه

سکه

نقد

نقد

نقد

نقد

نقد

نقد

نقد

رباعیه	
حقا که نظیر خود ندارد و شبشال مانده سنگریزه در آب لال	چون جامه تن بکشد آن شکنج خال در سینه دلش ز ناز کی بتوان دید
رباعیه	
نزد من اگر چه هست کاری مشکل دل اند من دامن من دامن و دل	هرگز نکنی یاد من ای شمع چل دردی که من از غم تو دارم در دل
رباعیه	
راحت ز خفا که دیدت من بینم از عروفت که دیدت من بینم	از یار و ف که دیدت من بینم تو عمر منی و بیوفائی چه کنم
رباعیه	
وز آرزو گدشته کم باید کنیم یک خطه ز بند عمتل آزاد کنیم	آن بکه ز جام باده دل شاد کنیم دین عاشقیتیه روان زندان ما
رباعیه	
یا نفی ز نظر اراوب می شنوم القصه حکایتی عجب بی شنوم	آواز پر مرغ غلب می شنوم یا با و حدیثی ز لبش میگوید

ای خاک که بجا
آن مستحق
که نظیر خود نبال
ندارد چون از آن
ما بیک بکشد در سینه
اولی غایت عشقش
و باز که دل و
نشان و بیچای
سنگریزه در آب
لال نشان ده
بدوی عمر نفسی
عمر الله ذوبه
کودن تو اگر چه
نزد من کار خجل
ست ۱۱ بدوی
چند من عیسا
عمر الله ذوبه
عاشق ای جان
عاشق خود

رباعیه	
در بخت تو من ز شمع مستندون گریم	ماند صرحت اشک گلگون گریم
چون بساغر باوه ام که از دلتنگی	چون ناله خجک بشنوم خون گریم
رباعیه	
جانان چو شبی با تو بروز آوردم	گر بخت تو دلم بر آورم نامردم
از مرگ ترسم پس ازین کاب جی	از چشمه نوشش آبدارتم خوردم
رباعیه	
در آرزو بوس و کنارت مردم	در حسرت لعل آبدارتم مردم
قصه چه کنم دراز کوتاه کنم	باز آواز آگزا انتظارتم مردم
رباعیه	
من ترک تو ای نگار آسان ندیم	تا پیش ز مرد خطبت جان ندیم
یا قوت لب که قوت جانست مرا	آن را بد و کسد هزارم جان ندیم
رباعیه	
من حامل عمر خود ندارم عجبم	در عشق تو یار خود ندارم عجبم
یک اهدم و هزار ندارم نفسی	یک سوس و غمخوار ندارم عجبم

ای من فلان ساغر باوه
 یاده بر بختی بیایم
 و چون آواز خجک
 می شنوم خون
 می گویم چو ناله خجک
 وقت ناله خجک
 شریک من زنگ
 می گویم با خجک
 صفت تو من
 چنگ صفت تو من

دیوان حافظ

من ترک تو ای نگار آسان ندیم
 تا پیش ز مرد خطبت جان ندیم
 آن را بد و کسد هزارم جان ندیم
 یا قوت لب که قوت جانست مرا
 من حامل عمر خود ندارم عجبم
 در عشق تو یار خود ندارم عجبم
 یک اهدم و هزار ندارم نفسی
 یک سوس و غمخوار ندارم عجبم

رباعیه		
ای باد بگوز راه دلداری من تو خفته بمهد عیش شبهای دواز	آن را که نباشد غمی از زاری من آیا داری خبر ز بیداری من	
رباعیه		
تا کی بود این جور و جفا کردن تو بیخاست بست اهل دل غم آلود	بیهوده همه حلالی آزدن تو گر بر تو رسد خون تو برگردن تو	
رباعیه		
لویند که فردوس برین خواهد بود گرامی و معشوقه گزیم چه پاک	فردای ناب و حور عین خواهد بود چون عاقبت کار چنین خواهد بود	
رباعیه		
با آنکه نهند مهر و مودت از صد تمکین از دست دل و دیده تنگم نشان	بر خاک جناب تو شب و در چین در آتش منتظر ارو فارغ عشقین	
رباعیه		
چون با ده ز غم چه بایست جوشیدن بهرست سرت با ده ازان و در دار	بالشکر غم چه بایست کوشیدن می بر سر سبزه خوش بود نوشیدن	

دوبلے
باجھلے الہامی لے
آکر از صد تکلیف شکرت
بجاک جاب بود تو
پیشانی می نہای سجدہ
سکندر از دل و جویہ
تنگ نشان میخیزان
سداقانی علم عرض
کمن نو کرا کہ عرض و
داقانی تول من
جگمیت حنین و سوزان
و چشم من کریان غارت
خط

ملازم خود گیرید چه بسود
 من به تنگ نخواهم آمد
 و حالیکه من در دست
 انتظار باشم خود طاعت
 از من نشین یا ایستاد
 دیده در دل ملاحظه
 انتظار نشین خود طاعت
 نشین در قفس
 خلاصه اینها یکبار هم
 خود در این ملاحظه

[illegible]

۱۔ ہرگز نہ ہو
 ۲۔ ہرگز نہ ہو
 ۳۔ ہرگز نہ ہو
 ۴۔ ہرگز نہ ہو
 ۵۔ ہرگز نہ ہو
 ۶۔ ہرگز نہ ہو
 ۷۔ ہرگز نہ ہو
 ۸۔ ہرگز نہ ہو
 ۹۔ ہرگز نہ ہو
 ۱۰۔ ہرگز نہ ہو

۱۰۰

بہار شہنشاہ و شنگ و بار بریط و نے	کبھی دکھا ہے دیکھ شیشہ ہے
چون گرم شود ز بادہ مارا رگ پی	بنت نبرم بیک جواز حاتم طے

رابعہ

<p>ما را نگذار که در آئیم ز پائے سرخیچہ دشمن افکن ای شیر خداے</p>	<p>قسام بہشت و دوزخ و عقد کشای ہاکی بود این گرگ ربائی از خاک</p>
---	--

رأى

گل ترا دیدم نشسته بر تختی	گفتا بشنود استی از مردی
تو طفلم و بیگنه مرا می سوزند	ای دای تو که پیر و دگر گنی

2001

<p> گل گفت اگر دستگیر داشتمی پیسہ کنہ مرا چہین سے سوزند </p>	<p> بگریختی اگر رہ داشتمی ای وای بمن گر گنہی داشتمی </p>
---	---

بای

ای بس که خراب باد جام شوی	که محوسن افتاد و این دایم شوی
با مانشتین دگر نه بد نام شوی	با عاشق در بند دست عالم سوزیم

۱۴۰۵ هجری قمری ۱۶
از روزگار و نام عبادت
غفر الله ذنوبه
حیدر الدین
بسم الله الرحمن الرحیم
بیت و در حال تو که
عقاب بیکند
من محصور در
سید محمد علی جابلقه

رباعیه

حافظ ورق سخن در آئی طلی کن	دین خامه تزویر ریائی سپی کن
خاموش نشین که وقت خاموشی است	دم درش و جام باده را بر می کن
آن غزلها و قصائد که در کمال شرح نبود و در بعض	
یافته شد داخل کتاب نکرده علیحدہ نوشته شد	

الغیاث اے مایه جان الغیاث	کفر زلفت برو ایمان الغیاث
ماں ہمے لیم لب از تشنگی	در لبانت آب حیوان الغیاث
وہ بکاشد شربت دیدار تو	میکشد تلخی بجران الغیاث
ماذگریہ غرق در خون گشته ایم	لعل تو پیوسته خندان الغیاث
غمزه شوخ تو از راه اجل	میزند در دیده پیکان الغیاث
از خندنگ ناوک مرگان تو	از خفا افتاده در جان الغیاث
چون دوزلفت کرد سرگردان مرا	گردش گردون گردان الغیاث
همچو گوے از زخم چوگان فلک	هر طرف گشتیم غلطان الغیاث
همچو ش زلفت تو در جام فساد	رشته تن گشت پیمان الغیاث
چشم بیارت مرا بیمار کرد	جز لبانت نیست درمان الغیاث

دیوان حسن

	باطنای لطف حافظ را بش	
	مانده در چاه ز نخدان الغیث	
	از جان را حافظ در گشتگان شوق	
	فریاد و شور و دلوله برخاست الغیث	
	از من سوخته آن یار نیمه سپید	
	او طیب من من خسته و بیمار ش	
	و طیب بزم آمد و احوال م	
	گفتش سخت من و طالع شورید من	
	جانم از فرقت رویش بلبل صبا	
	دوش در خواب چون ماه رخ او دیدم	
	ای طیب اینی کی نظری کن بار	
	حافظ سوخته را یار نیمه سپید	

سپیده دم که صبا بوی وستان گیرد	چمن ز لطف هوا نکست جهان گیرد
نوازی چنگ انسان ز صلاهی صبح	که پیر صومعه راه ویران گیرد
شیر سپهر چو زرین سپر کشد بدوش	بتیغ صبح و غم و افق جهان گیرد
بر غم زان سپه شاه باز سر نه نشین	درین مقرنس نگاری آشتیان گیرد
بزمگاه چرب و که خوش تماشا نیست	که لاله کاسه نسوین و آرخوان گیرد
چه حالتیست که گل در سحر نماید رخ	چه آتشیست که در رخ صبح خوان گیرد
چه پروتیت که نور چراغ صبح دهد	چه شعله ایست که در شمع آسمان گیرد

خیال شای اگر نیت در حافظ
چرا به تیغ سخن عرصه جهان گیرد

دیوان حافظ

ای ذوق شهید لعل تو در کام من لذت	حلاوی قندگر سینه او در من لذت
و ندان یار در دهن تنگ خوش نمود	در کام قند دانه و عسل در من لذت
شهد و شکر میرانچه بیار عالم است	شیرین از دست و در هم این سخن لذت
حلی دهد بغیر زلفت و ماغ را	باشد بغیر زلفه رشک خشن لذت
مارا بکام دیده ز اشک سفید و سرخ	خطیست چوین باغ گل یا سمن لذت
گر خلق را بکام بود لذت از بهی	بیار عشق را شده سید بختن لذت

	عشق رخت بخاطر حافظ از جمله به	
	در مغز بلبل از همه سوسه چمن لذین	
ای گفتگوی لعل تو در کام جان لذین	دندان تست قطره شیر و شکر لبست	
خون دل و کباب جگر هر دو بهر تست	گفتم حدیث لطف تو آمد سخن لطیف	
دل ناوک تو خواست که باشد های	او را از لبیک چاشنی حسن و لبریت	
	حافظ بسی شیر و جان بخت طوط	
	در آرزوی آن لب نامد خیال لذین	
ایک شورا فکده در زم فشان از نمک	می برد آب گهر لعلت بد برایشی لطیف	
از نمک خندان کنی هر دم بنوعی پسته را	شوری بنیم از آن جادوی مستی شراب	
گرنبات میر باید جان بشیر بنی لطیف		

شد و لم یس از لب شو شیرین دلی میکند زخم مرا هر لحظه درمان از ننگ

آنجان یافت حافظ از ننگان است
گرچه برگسریا بد آید جوان از ننگ

قصاید

ست در یکم ز آثار صنع کرد اظهار	سپهر و مهر و سه سال ماه و لیل و نهار
مدار سیر کو اکب با مرکن فیکون	قرار داد برین طاق گنبد دوار
ز هفت کوکب سیاره دوازده برج	کنند سیر مخالف کو اکب سیار
نه آسمان نه ملاک با مر حق مشغول	بسجده در گم تبسج و ذکر و استغفار
چار عنصر از دقت علمت پیداورد	مدار آتش و آب و غبار و خاک بحار
قرار داد ببالای خاک و باد آتش	گرفته کوه و زمین در میان آب قرار
بدوستی نبی و ولی اساس نهاد	بهان هر چه در دست خالق حیار
اگر نه ذات نبی و ولی بهی مقصود	جهان کتیم عدم فتنه به اول بار
نوشته بر در فردوس کاتبان قضا	نبی رسول ولی عهد و جبردار
امام نبی و انبی علیه بود که علی	از کل خلق قرون ست از صفای و کبار
ز نام اوست معنی سواد کرسی عرش	از ذات اوست مطلقین بین و بنجار

علی امین و علی امین و علی ایمان	علی امین و علی امین و علی ایمان
علی علیم و علی عالم و علی اسلم	علی علیم و علی عالم و علی اسلم
علی نصیر و علی ناصر و علی منصور	علی نصیر و علی ناصر و علی منصور
علی عزیز و علی عزت و علی افضل	علی عزیز و علی عزت و علی افضل
علی استفتح و علی استفتح و علی استفتح	علی استفتح و علی استفتح و علی استفتح
علی سلیم و علی سالم و علی سلم	علی سلیم و علی سالم و علی سلم
علی صفی و علی صافی و علی صوفی	علی صفی و علی صافی و علی صوفی
علی نعیم و علی ناعم و علی منعم	علی نعیم و علی ناعم و علی منعم
علی زبد محمد زهرچست به است	علی زبد محمد زهرچست به است
بحق نور محمد باد و غلیل	بحق نور محمد باد و غلیل
بحق یوسف یسوی و یحیی و لقمان	بحق یوسف یسوی و یحیی و لقمان
بحق عزت توریت و حرمت انجیل	بحق عزت توریت و حرمت انجیل
بحق دانش سحر و شوق سمیل	بحق دانش سحر و شوق سمیل
بحق یوسف و الیاس و لوط و سکندر	بحق یوسف و الیاس و لوط و سکندر
بحق محمد سلیمان و زهرا برتنام	بحق محمد سلیمان و زهرا برتنام
علی امین و علی سرور و علی سردار	علی امین و علی سرور و علی سردار
علی حکیم و علی حاکم و علی گفتار	علی حکیم و علی حاکم و علی گفتار
علی منظر و غالب علی سردار	علی منظر و غالب علی سردار
علی لطیف و علی انور و علی انوار	علی لطیف و علی انور و علی انوار
علی استفاض و علی فضل علی سردار	علی استفاض و علی فضل علی سردار
علی قسیم و علی تصور و علی است قاسم ناز	علی قسیم و علی تصور و علی است قاسم ناز
علی دنی و علی صفدر و علی سردار	علی دنی و علی صفدر و علی سردار
علی بودا و علی قاتل کفار	علی بودا و علی قاتل کفار
اگر تو مومن باشی که نظر دین مدار	اگر تو مومن باشی که نظر دین مدار
بحق شیت و شعیب و به یهود کم آزار	بحق شیت و شعیب و به یهود کم آزار
بحق نوح نوح و در میان دریابار	بحق نوح نوح و در میان دریابار
بحق جمع زبور و بحق زور و زشتار	بحق جمع زبور و بحق زور و زشتار
که در رضای خدا کرد جان خویش نثار	که در رضای خدا کرد جان خویش نثار
بحق نغمه داود و صوت خوش گفتار	بحق نغمه داود و صوت خوش گفتار
بحق عیسی و موسی و یونس و خنجر	بحق عیسی و موسی و یونس و خنجر

بحق قوت مجرل و صور اسرافیل	بحق قابض له و اح در پین و یسار
بحق حامل عرش و بقرب میکائیل	بحق چار کتاب استوده جبار
بحق جمله قرآن به صفت ابراهیم	بحق جمله مردان واقف اسرار
بحق سوز فیران بیگانه در بند	بحق زاری رنجور میکس و بی یار
بحق چهره زرد فقیر گروان	بحق درد اسیران خانان بنیر
بحق ضرب جوانان راه دین با کفر	بحق زاری پیران خوار و زار و نزار
بحق دین محمد بخون پاک حسین	بحق مردم نیک مهاجر و نصار
که نیست دین های را بقول پاک رسول	امام غیر علی بعد احمد مختار
ز بعد او حسن است و حسین محبت او	مجوی تهل برین کار و من و نیندار
بجمل غافل مستغرقی بظلمه می	زندگی می شناسی سفیدی از رنگار
بجهد و سعی من خسته دل سچ و ترا	اگر ز خواب جهالت می شوی بیدار
بجمل بیشتر و بیش آنچنان بستم	که کس مباد چنان کارم در اول بار
سپاس منت و غرت خدای که نمود	ره نجات و خدم از حیات بر خور
بگاه هفصد و هفتاد که در شیران	تمام گشت بیک و ز جمع این اشعار
بشمنان دشمنین حافظ اتولا کن	نجات بخش طلب کن بجان بهشت چنان

حرام زادہ و بفعل شوم و بی بنیاد	مہر شاہ جهان کے کجا کند اقرار
متابعت بنافق چو میسکنے بگذر زیادہ گفتن ہاشم ہزار ہستفقا	
قصیدہ	
<p>جو رسم نہاد عامل برابرم ساقے بیا کہ از بد بخت کارسان جامی بد کہ باز بشادی دی شاہ راہم فرن بوصف لال خضر کہ سن شاهامن رابعرض رسانم سریرسل من جبرہ نوش بزم تولودم ہزار سال اگر باورت نیشود از بندہ این حد اگر برکنم دل از تو دبر وارم از تو مہر منصورین محمد غازیست حریزین عبدالست من ہمایہر شاہ بؤ گردون چو کرد نظم ثریا نام شاہ</p>	<p>یعنی غلام شاہم و سو گند میخویم کامیکہ خواستم ز خدا شد میسر پیرانہ سر ہواے جوانیت برسم از جام شاہ جبرہ شش حصہ کو شرم ملوک آن جنابم و مسکین این دم کی ترک آبخور کند این طبع خوگرم از گفتہ کمال حدیثہ بیاوم آن مہر بر کہ فگنم آن دل کجا برم وز این نجمستہ نام براعدا مظفر در شاہراہ عمر ازین عہد گذرم من خود چرا چہنیں نگنم از کہ کمترم</p>

دعای حاجت

شاهین صفت چو چشم ز شاه
 ای شاه شیر گریه کم گردد ار شود
 بال خری ندارم و این طوق ترک نیست
 بر گفتم اگر یک ششم چو این
 بوی تو می شنیدم و بر یاد روی تو
 مستی آب یکدق و قح منع بند نیست
 با سیر خرونگم داوری بسی است
 شکوه خدا که باز درین اوج بارگاه
 نامم ز کار خایه عشاق محو باد
 مثل اسد به صیدم علم حلا کردون
 ای عاشقان روی تو از دره بشیر
 بنامین که مشک حسن رخ تو گیت
 مستمور ازین عالمه باز از تیر تست
 برین پناه و مایه خورشید طاعت
 شرمین چرخ که صد ملک دل کشا

شاهین
 صفت

کی باشد التفات بصید کبوترم
 در سایه تو ملک فراغت میسر
 غیر از پیرای منزل سحرخ در سرم
 فی عشق سرور و دونه شوق صنوبرم
 وادنه ساقیان طرب یکدق ساغر
 من سالخورده پیر خرابات پرورم
 انصاف شاه باز درین قصه دارم
 طاقوس عرش می شنود و بیت شرم
 گر چه محبت تو تو بوسل و گیرم
 گداغرم و لیک خاک غنضم
 من کی بهم چو مل تو کز دره کترم
 نادرده اش بزرگک غیرت برآورم
 نه علاوه میفرم و نه عشوه مخرم
 اکنون فرشت است شمع شیر خاورم
 گوئی که تیغ تست زبان مخدوم

حافظ زجان محب سؤل سخال او	بر این سخن گو است خداوند اکبر
	ایضا
<p>شد عرصه زمین چو بساط ارم جان خاهاش برق و غرک بد غرق شربت خورشید ملک و سلطان در اگر سلطان نشان عرصه قلم سلطنت عظم جلالی و لعل دین آنکه نشانی دارای و هر شاه شجاع آقا ملک بایستی که شد طلعتش افروخته زمین سیمرغ و هم را بنود قوت عروج گر و خیال چرخ قدس تیغ او حکمش روان چو باد بر اطراف بحر ای صورت تو که حال و حال ملک تحت نور شک منهد جسمش که بقبا تو آفتاب بگی و هر جا که می روی</p>	<p>از پر تو سعادت شاه جهانیان صاحبقران و خسرو شاه خلیگان دارای عدل گستر و کسری کی نشان بالا نشین سندا یوان لامکان دارد همیشه تو سلسلایم زیران خاقان کامگار و شهنشاه نوجوان شاهی که شد ز محنتش افراخته زمان اسخاک باز بهمت او سازد آشیان از یکدگر جدا شود اجزای آسمان هر نفس جان چرخ بعضای افس و جان وی طلعت تو جان جهان جان جان تا ج تو عین افسر دار او و اوران چون سایه از قفای تو دولت بودان</p>

ارکان نیرو در چو تو داور هیچ قرن
 بی طلعت تو جان نگراید یکبار
 هر دلی که در دل دفر نیاید است
 دست ترا بابر که آرد شبیه کرد
 بایه جلال تو افلاک پایمال
 علم از تو باکر است عقل از تو با فروغ
 بر چرخ علم پایه و بر فرق مترنج
 ای خسرو سیع خبابه منبع قدر
 ای آفتاب ملک که در جنب همت
 در جنب بحر جود تو از ذره کمتر است
 گردون برای خمیه خورشید فلكات
 این طالع منقش نه تو ز رنگار
 بودی درون گلشن از پرولان تو
 در دست و دم خمیه زدی غریب کوس
 تا قصر زو تا سخته ولرزه افق ماد

دیوان
قلم

گردون نیادر چو تو اختر لصد قران
 بی نعمت تو مغر نه بند در استخوان
 دار چو آب خامه تو بر سر زبان
 چون بدره بدره این هفت قطره قطره آن
 وز بحر جود دست تو در هر دوستان
 شرع از تو در حمایت دین تو در امان
 در چشم فضل نوری و در جسم ملک جان
 وی داوود عظیم مثال و عظیم شان
 چون ذره حقیر بود گنج شایگان
 صد گنج شایگان که بختی برایگان
 از کوه ابر ساخته تا زیر سامان
 چتر بلند بر سر خرگاه خویش و آن
 در هند بود غلغل و در ترک بدفغان
 در دشت سندرخت بیابان سیستان
 در قصرهای قیصر و در خانهای جان

<p>آن کسیت کو بکک کند با تو همسری تو شاگردی خالق و خلق از تو شاگرد اینک بطون گلشن و بوستان همی روی ای طمعی که در صف کربمیان قدس واده فلک عنان را دوت بدست تو خصمت کجاست در پایش دت فلک</p>	<p>از مصر تا بروم و از چین تا بقیروان تو شادمان مبولت ماک تو از شادمان با بندگان سمند سعادت بزیران فیض رسد بخاطر پاکت زمان زمان یعنی که من کیم برادر خودم رسان یار تو کسیت بر چشم من نشان</p>
<p>هم کام من بخد مت تو گشته منتظم هم نام من بدست تو گشته جاودان</p>	
<p>ایضاً</p>	
<p>سپیده دم که صبا بوی بوستان گیرد هو از نغمت گل در چمن تنق بندد هوای خنک انسان از صلاهی صبح شبه سپهر چو زرین سپهر بر سر برغم زار غسیه شاهباز زرین بال بزمگاه چمن بو که خوش تماشا کسیت</p>	<p>چمن ز لطف هوا نکته بر چمن گیرد افق ز رنگ شفق رنگ گلستان گیرد که پیر صومعه راه در معنای گیرد به تیغ صبح و عمود افق جهان گیرد درین مقرنس زنگاری آشیان گیرد چو لاله کاس زرین ارغوان گیرد</p>

چو شهسوار فلک بگرد بجام صبح
 صبا نگر که دیاوم چو رند شاه باز
 ز آتخا و دیو و آهسته یار
 من اندران که دم گیت آن بکرم
 چه حالت که گل در چمن نماید روی
 چه پرست که نور چراغ صبح ده
 ضمیر دل نکشایم بکس مازان به
 چو شمع هر که بافتای راز شد مشغول
 کجاست ساقی مدوی من که از مهر
 پیامی آورد از یار و از پیش جامی
 نوای نغمه فی را چو بر کشد مطرب
 چرا بصد غم و حسرت سپرد اثره شکل
 فرشته بحقیقت سروش عالم غیب
 سکندر یکم مقیم سیم او چون خضر
 جمال چهره اسلام شیخ ابوالفتح

دیوان حسن

که خورشید خورشید خود مهر خاوران گیرد
 گسی لب گل که زلف ضمیران گیرد
 خرد ز هر گل نقش رخ بتان گیرد
 که وقت صبح درین تیره خاکه ان گیرد
 آتش است که در مرغ صبح خوان گیرد
 چه شعله است که در ماه آسمان گیرد
 که روزگار غیور است تا گمان گیرد
 لبش زمانه چو مقرصن در میان گیرد
 چو چشم مست خودش ساغر گران گیرد
 بشادی رخ آن ماه مهربان گیرد
 گسی عراق زندگاه صفهان گیرد
 مرا چو نقطه پرکار در میان گیرد
 که روضه کز ش نکتہ بر جان گیرد
 ز فیض خاک درش عمر جاودان گیرد
 که ملک قدس زینستان گیرد

گم که بر فلک سروری عروج کند
چراغ دیده محمود آنکه دشمن را
باوج ماه رسد موج خون چو تیغ کشد
عروس خادری از شرع رای انوشاه
ایا عظیم وقاری که هر که بنده هست
رسد ز چرخ عطار و هزار تمینیت
مدام در پی طفل است در وجود عدوت
فلک چو جلوه کنان بگر و سمند ترا
لامتی چو کشیدی ساداتی و دیت
ز بهتان تو آیام را عرض آنست
و گر نه پایه مصحف ازان بلند است
ز عمر بر خور و نه نکس که در صفتی
مذاق جانش تلخی غم شومین
چه جای جنگ پسندی بجام یار دوست
ز لطف غیب بختی رخ امید تاب

نخست پایه خود فرق فقدان گیرد
ز برق تیغ وی آتش بد و مان گیرد
به تیغ چرخ بر و حمله چون کمان گیرد
بجای خود بود از راه قیوان گیرد
ز رفیع قدر که بسند توانان گیرد
چو فکرت صفت امر کن فکان گیرد
ساک روح ازان و در شب عنان گیرد
کسینه پاگیش اوج کهکشان گیرد
که مشتری نسق کار خود ازان گیرد
که از صفای یاصنت لبت نشان گیرد
که روزگار بران حرف امتحان گیرد
نخست بگردانگه طریق آن گیرد
کیکه شکر شکر تو در دهان گیرد
چو وقت کار بود تیغ جانسان گیرد
که مغر نقر مقام اندر استخوان گیرد

شکر کمال حلاوت پس از ریاضت یافت در آن مقام که سیل حوادث از چپ و راست چه غم بود همه حال کوه ثابت را اگر چه خصم تو گستاخ می رود و حال که هر چه در حق این خاندان دولت کرد خیال شاه ای اگر نیست در حافظ زمان عمر تو پاینده باد و کین دولت	نخست در شکن تنگ از آن کران گیرد چنان سده که امان از میان کران گیرد که حمله های چنان قلزمی همان گیرد تو شاد باش که گستاخیش عنان گیرد جز اش بر زن و فرزند و خاندان گیرد چرا به تیغ زبان عرصه زمان گیرد عطایه ایست که در کارش جان گیرد
---	---

ایضاً

خیر مقدم مرجا ای طائر سیمون قدم میکنم در بحر تو انجام آغاز نیاز تا بدانی تو که حیران خون عاشق میخورد صحت عشاق بدنامت کند از هر گر چنین در حلقه پیچ زلف افی بنداید گر حرم کعبه ای ان جمال بی نقاب آن گدشت سی دل که خوار می دید از تو نیست	شادمان کردی مرا نامم ترا ستر مقدم ز آنکه شرح آرزو مندی نیاید در قلم تا که شبگیر در کارست و آه صبحدم خوش نگه کن باده در جام و شعلین مضم مهره نتوان بر آسان ای دل افرونی بدم لااله الا الله و کمال ان همه خار بیابان حرم یار باز آمد بجدا سعد سحر ز تو محرم
--	---

ساقیای ده که زندیای حافظ سوز
 خواجه توران شاه عادل و جلال ملک دین
 صورت جلال و مقصد کمال
 گان مردی مروت و صدق و وفا
 رافع اوضاع بدعت ناصر اعلام دین
 آستان موضع دولت آکنوشت پس
 بخت بیدارت چو آمد بصحرای وجود
 قلب خواهان شکست احوال باجای تو
 بان نه پنداری که تنها منی بر قلب خیم
 شرح احوال تو بحق بولجانب نیست
 تا لیم جور بود از خاک بوس در گشت
 باشما اخلاص هر یک حاجت تقریر نیست

نوک ملک خاجه بر نشور حافظ ز در قم
 بدر آفاق علی عون الوری غوث الام
 منظر انوار رحمت مبهر حسن ششم
 جوهر عدل سیاست عنصر لطف و کرم
 ماسی آثا و طغیان قاطع ظلم و ستم
 وار و این قصیر علی نقش تاریخ قدم
 خفته بدگردون هنوز اندر شبستان عدم
 هر که ادل نشکند فیر و زگر دو لاجرم
 هست ارباب دل نیست ارباب کرم
 بنده یارب کی تواند کرد شکر این نعم
 در نوشش در و بودم باندیان ندیم
 علم آصف دیده باشد سالها در جام جم

دوران حافظ

آه جان باشد به نیکی در جهانت با دانا

این عابرین جهان گشت از دایه فریضیم

تقریبی نظیر درین بیت کجا علامه محرم لایحه علی اشک الله مرقد	
ترزبانے قلم بتائیں آفرید گارست + که بحر حقش چو نایب اکبر است +	
خطه از حساب حکمتش محیط اعظم + و هفت دریا از رشحات قدرتش شبنم بیت	
هر موج بحمد او زبان است	عنان از قطره صبحه خوان است
در دوائے خامه به نیایش سرفراز است + که انبار از انقباضش آبروی و استیازی	
تا گوهرش آب درجے رسالت آورده + دفتر عصیان است را آب سپرده بیت	
بار و رحمت هر دوازدهش	بر تربت آل و چار یارش
پس این لای آید لفظ و معانی + بل فراید انوار خدا و نیت + جلاے ان رن	
الشرف کلک دیده + و بصفای ان من البیان که بحر رسید + انوار قبول یافته + بلعمان	
اقداری نافه + اعنی کلام لسان الغیب مجموعه اعجاز طرازی + دیوان خواجہ شمس الدین	
حافظ شیرازی + که هر شعرش شری مقام است و مضمونش سراپا الهام + لفظ لفظش از	
زبور تونسی خلی بند + و تائید روح القدس را با حرفش پیوند بگل در چنان طلیعت	
ره چینی + و شناسندگان حقیقت را انجمن + اصحاب سخنور در دوازده بر رخ کشاده اند فرود	
دستی بکار بخش زبان دل یار باهن	از غمزه اشش فریب بخورده شیار باهن
و طالبان مکرر اصلاے عام در داده اند که شعر	
ان بیایم آب است اینجا	دور سے بزم شراب است اینجا
پایان وحدت بر زمان در و آشام پیوده + و از جوع محبت فست بلند این صاف مشرب است	
مت نموده + هر روان من ازل شوق و بادیه طلب + رفع کلال را این نغمه بر لب شعر	
الایا ایدیا اساستی آور کا شاد و نا دلها	که عشق آسان نمود اول ولی افتاد مشکلا
و محمود این باد و عرفان سبب اندیشه و تحسب و قاضی بدینار ایچیه و این دیده بار بار تقاضی شعر	
را تیا چیس سز و در ده جام لا	خاک بر سر کن نسیم ایام لا

نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت
حضرت غوث الاعظم	۹۰۱	قصائد مدحیه نظام - از نواب مردان علیخان	۹۰۱
ت عمر خیام - از استاد عمر خیام	۴	رعنا مرحوم	۹۰۱۲
فنی - ایرانی رشتی استاد سخن	۴	ساقی نامه ظهوری - محشی از ملا نورالدین	۳۰۳
فنی - ملازک خیال ملاطاف شیرازی	۱۵	ظهوری	۳۰۳
فاسم تخلص به دیوانه استاد معروف	۹۰۲	قران السعدین - مشهور تصنیف امیر خسرو دهلوی	۴
ناصر علی - سرسندی مشهور آفاق	۶۳	سرور العباد شرح قصیده بانست سعاد از	۹۰۱
فنی - از مولانا سلامت الله	۸	مولوی عبدالحافظ محمد نیر رامپوری	۹۰۱
ایرانی - از مشاییر ایران	۵	کتب کلیات و دواوین اردو	
حاجه قطب الدین - بختیار کاکی	۸	کلیات ظفر - از حضرت سراج الدین ظفر شاه	
فنی - استاد میر ظفر علی صاحب سیر	۷	هر چهار جلد کامل در جلدین	۴
خیال - بنجودی - از ستیل سنگه بنجود	۹۰۲	انتخاب کلیات ظفر	۴
صبا - فنی - از امام بخش صاحب		کلیات مومن - از استاد سخن مومن خان	
معروف	۲	دهلوی	۳۰۹
ن لویه - بی - مشهور عام	۶	دیوان ناسخ - استاد شیخ امام بخش ناسخ لکنوی	۹۰۱۲
ن ر - و - کلام ملا احمد حسن رسوا	۶	کلیات آتش - استاد خواجہ حمید علی	
ن دا - قف - نورالدین	۹	آتش لکنوی	۸
ن ام - بر - کلام سید امیرالدین	۶	کلیات اختتامه مجید و صنف مولوی عبدالحمید خان	۳۰۳
ن عرفی - محشی	۶۰۴	کلیات نظام - از نواب مردان علی خان	
ن هاء - عرفی - از ملا قطب الدین		بهادر مرحوم	۹۰۱۰
ن بد - چایج - محشی مع فریادنگ	۶۰۹	کلیات امیراند - تسلیم شاکر و حضرت	
ن کات -	۳۰۳	نسیم دهلوی	۱۲
ن مالد - بدر چایج - مسمی به کاشف الاسرار		کلیات میر تقی - استاد مسلم انبوت بنجودی	
ن الفبا - ث الدین	۳۰۳	کلیات سودا - استاد مسلم معروف	
	۳۰۳	کلیات - انشاء الله خان شاعر نامور	

نام کتاب	قیمت	نام کتاب
کلیات وہبی، کلام مخدوہ کمال	۴۶ پائی	کلیات سنارخ، عمدہ کلیات مولفہ مصنفہ
دو قسم کاغذ -		مولوی عبدالغفور خان بہادر -
(۱) کاغذ سفید چکنا -		یہ کلیات شامل دس رسالہ ہوا انجملہ بعض
(۲) کاغذ سفید رسمی -		حسب ذیل علیحدہ بھی فروخت ہوتے ہیں -
دیوان غافل - از منور خان	۶ پائی	(۱) شاہد عشرت -
دیوان ذوق - دہلوی استاد	۱۵	(۲) سخن شعرا -
دیوان فدا - جلد ثانی -	۶ پائی	(۳) زبان ریختہ -
دیوان داغ -	۳۳ پائی	(۴) قطعہ منتخب -
گلزار داغ -	۹ پائی	کلیات صنعت - عجیب صنعت -
آفتاب داغ -		دیوان ہر مصنفہ مرزا حاتم علی بیگ
دیوان زندہ مشہور از نواب سید محمد	۳ پائی	صاحب مہر مطبوعہ غیر
دیوان غالب - از مرزا اسد اللہ	۱۱ پائی	دیوان شاہ تراب - کلام مشہور عارف
غالب دہلوی -		باشہ کاکوروی -
دیوان مرغوب جہان کلام سید محمد	۲۶ پائی	کلیات نظیر اکبر آبادی -
دیوان امیر سوم بدرة الغیب		زندگانی بنظیر - یعنی سوانح عمری میان
دیوان خواجہ میر درد - دہلوی عارف		نظیر جس میں نظیر اکبر آبادی کے حالات و
دیوان بہار عرب - کلام مولوی محمد		حیالات سے انگریزی اصول مذکورہ نویسی پر
متخلص بہ حافظ -		فصیلاً بحث کی گئی ہو مولفہ جناب مولوی شید
بہارستان سخن - تین استاد کا کلام		محمد عبدالغفور صاحب شہباز پروفیسر
دہر دین ناسخ دانش آباد از مرزا محمد	۴ پائی	بنگ آباد کالج -
دیوان نیاز - کلام حضرت شاہ نیاز		ان وقار مصنفہ راجہ کشن کمار صاحب
بریلوی -	۱۰ پائی	وقار رئیس مشہور بلاری ضلع مراد آباد
دیوان عاشق - از پندت کنھیال		ان اشعار مصنفہ راجہ کشن کمار
	۱۳	وقار -

CALL No. { ۸۹۱۵۱۳۱ } ACC. NO. ۱۲۴۹۰
 AUTHOR حافظ شیرازی
 TITLE دیوان حافظ

۸۹۱۵۱۳۱
 ۱۲۴۹۰
 دیوان حافظ

Date	No.	Date	No.

MAULANA AZAD LIBRARY ALIGARH MUSLIM UNIVERSITY

RULES:—

1. The book must be returned on the date stamped above.
2. A fine of Re. 1-00 per volume per day shall be charged for text-books and 10 Paise per volume per day for general books kept over - due.

